

Devrimcilerin adresi mi dediniz? CHP mi?

Baykal'a yönelik gerçekleştirilen operasyonun ardından, Mayıs 2010'da, CHP'nin genel başkanlığına seçildiği Genel Kurul'da "Devrimci Kemal" sloganlarıyla karşılanmıştır **Kemal Kılıçdaroğlu**.

Aradan geçen aylarda devrimciliğine bir türlü vakıf olamadık ama bu kez, kendisi "halkın devrimcisi" olduğunu iddia edip, Ecevit'in ölüm yıldönümünde kitleye "yoldaşlar" diye

hitap etti ve -bu da yetmedi- bir de CHP'yi "devrimcilerin adresi" olarak gösterdi. Duy da inanma!

Devrimciler, bu ülkede on yıllardır işkencelere, katliamlara, baskılara maruz kalmışlardır ve kalmaktadırlar. Bugüne kadar, pragmatist ve popülist söylemleri kullananlar da dahil, devrimcilere adres olabilecek tek bir düzen partisi olmamıştır, olamaz da! **Sayfa 3**

Silahlı mücadelenin tasfiyesi için "radikal" bir adım

Yeni Radikal gazetesi, "Medyada Radikal Devrim!" sloganıyla tam da Rus Devrimi'nin yıldönümü olan 17 Ekim'den itibaren gazete boyutundan, yazar kadrosuna kadar çeşitli yeniliklerle bayilerde yerini aldı! İlk basıldığı 90'lı yıllarda da, diğer gazetelerden farklı olacağını, "radikal bir gazetecilik" yapacağını iddia eden Radikal gazetesi, günden güne burjuva-feodal medya diline daha da bulanmış, günümüze doğru demokrat

köşe yazarlarını tasfiye etmişti.

Değişimin ilk sinyalleri, Referans gazetesiyle bileşeceğine dair açıklamalarıyla verildi. Giderek AKP politikalarının sözcülüğüne soyunan genel yayın yönetmeni İsmet Berkan'ın gazeteden ayrılması ve sonrasında kendini "işçi yanlısı" olarak göstermesine rağmen Radikal'de çalışan basın emekçisini işten çıkarılması da "radikal değişimin" diğer işaretleri oldu. **Sayfa 4**

İŞÇİ-KÖYLÜ

Demokratik Halk İktidarı İçin

www.iscikoylu.net

Sayı: 77

* 26 Kasım-2 Aralık 2010

* Fiyatı: 1.50 TL

* ISSN: 1307-878X

➤ Akdeniz Demir-Çivi'de direniş sürüyor

Mersin'de bulunan Akdeniz Çivi işçileri DİSK'e bağlı Birleşik Metal-İş sendikasına üye olduktan sonra patronun saldırısına maruz kaldı. Sendika çalışmalarının ilk başladığı süreçte çalışma yürüten 3 işçi, hiçbir gerekçe gösterilmeden işten atıldı ve hakkı olan tazminatları ödenmedi. İşçilerin direnişi sürüyor! **Sayfa 8**

➤ Hasta tutsak Nurettin Soysal tahliye edildi

16 yıldır hapisanede bulunan ve tedavisi yapılmayınca ölümün eşiğine gelen lenf kanseri hastası **Nurettin Soysal**, İHD Diyarbakır Şubesi'nin girişimleri sonucu tahliye edildi. **12 Kasım** günü Diyarbakır D Tipi Hapishane'den çıkarılan Soysal, tedavi için Dicle Üniversitesi Tıp Fakültesi'ne kaldırıldı. **Sayfa 5**

➤ Alaattin Karadağ davasında ikinci duruşma

Esenyurt Avcılar'da **19 Kasım 2009**'da polis kurşunu ile katledilen TKİP militanı **Alaattin Karadağ** davasının ikinci duruşması **9 Kasım** günü Bakırköy 9. Ağır Ceza Mahkemesi'nde görüldü. Karadağ, ayrıca katledilişinin birinci yıldönümünde Esenyurt Depo Durağı önünde BDSF tarafından örgütlenen bir yürüyüşle anıldı. **Sayfa 6**

➤ TEKEL ateşi yanıyor!

4/C köleliğine ve sendikal ihanete karşı mücadelelerini sürdüren TEKEL işçileri **14 ve 21 Kasım** tarihlerinde Galatasaray Lisesi önünde biraraya gelerek **Taksim Tramvay Durağı**'na kadar bir yürüyüş gerçekleştirdi. **14 Kasım**'daki eyleme HSGG Platformu bileşenleri ve Pınar Sağ, Ahmet Aslan, Mehmet Ekici gibi sanatçılar da destek verdi. **21 Kasım**'da ise açıklama yapan **TEKEL işçisi Arzu Güneş**, zafere kadar direneceklerini söyledi. **Sayfa 9**

Dünya halkları için işgal, ölüm, sömür, katliam, zorunlu göç, tecavüz vb. demek olan emperyalistlerin projeleri; bir kez daha ülkemiz ve Ortadoğu halkları için işletilmeye başlanıyor. **19 Kasım**'da Lizbon'da gerçekleştirilen **NATO zirvesinde Füze Kalkanı Projesi**'nin Türkiye'de kurulmasına karar verildi.

Kadı Efendi Dilimize Bilinmeyen Demiş

Duyduk ki, kadı efendi dilimize **bilinmeyen** demiş... İtikadımızca kendisi cüeha takımından. Yani, en iyi ihtimal budur. Yoksa bellidir, dürtülerine kadar içselleştirdiği faşizmi temsil eder, kendileri...

Mevzu şudur: Diyarbakır 6. Ağır Ceza Mahkemesi'nde görülmekte olan KCK/TM davasında yargılanan yurtseverler gayet tabii bir haklılıkla adadillerinde savunma yapmak istemektedirler. Mahkemenin bu meşru talebi reddine karşılık yurtseverler tutumlarında ısrarcı olmuşlardır. Kürtçe söylenen ifadeler, duruşma tutanaklarına bilinmeyen bir dil ibaresi altında geçirilmek istenmiştir.

Bir dil neden kabullenilemez ola ki! Yoksa siz, hâlâ onların kendilerini Kürt zannettikleri varsayımından mı yola çıkarsınız? Varsın öyle olsun. Varsın anlamayın bu dili. Anlamıyor olmak başkadır, "bilinmeyen" kategorisinde addetmek başka. **İşte bu saygısızlıktır. Sayfa 3**

G-20 zirvesi sona erdi!

Almanya ve daha çok da Çin'le yaşadığı ekonomik hegemonya çatışması damgasını vurdu.

G-20 zirvesinin en önemli kararı emperyalist-kapitalist sistemin içine girdiği küresel krizden çıkabilmesi için yarı sömürge, sömürge ülkelerin "daha fazla sorumluluk" alması gerektiği oldu. Alınan bu karar, sözü edilen ülkelerde yaşayan milyarlarca işçi ve emekçiyi çok daha zor günlerin beklediğini gösteriyor. Seul'da yapılan eylemler ise bu zor yıllara çetin mücadele günlerinin eşlik edeceği müjdesini veriyor! **Sayfa 11**

Füze kalkanında imzalar atıldı!

ABD'nin talepleri doğrultusunda NATO tarafından kurulması hedeflenen Füze Kalkanı Projesi'nde tartışmalar sona erdi.

19 Kasım günü Lizbon'da başlayan ve 28 NATO ülkesinin katıldığı zirvede **Füze Kalkanı Projesi**'nin Türkiye'ye kurulmasına karar verildi. Komuta ise NATO'da olacak. NATO'nun gelecek 15 yılının masaya yatırıldığı ve planların hazırlandığı zirvede Fransa'nın belgede "**İran yerine Ortadoğu**" ibaresinin yer alması şeklindeki talebi de reddedildi. Belgede

İran ismi de yer almadı. Buna rağmen projenin koordinatlarına bakıldığında en önemli hedeflerden birinin İran olduğunu söylemek mümkün.

NATO, Füze Kalkanı'nı önce Polonya ve Çek Cumhuriyetine kurmak istemiş ancak Rusya'nın itirazları ile geri adım atmak zorunda kalmıştı. Bunun üzerine kalkanın NATO üyesi olan ve projenin kapsamı içinde "en ileri" noktada bulunan Türkiye'ye kurulması gündeme gelmişti. **Sayfa 11**

İşçi-köylü'den

Egemenler "çözüm"de değil, tasfiyede ısrarlı!

✓ Sayfa 15

Sınıfsal Yaklaşım

Şaşırtmaca ve kandırmaca

Sayfa 3

Emekçinin gündemi

Sınıfın örgütlenmesinde genç bir soluk...

Sayfa 8

Evrensel bakış

Emperyalist tekellerin ittifakı güçlendi!

Sayfa 11

Pusulâ

Örgütlenerek örgütlemeliyiz, öğretmek öğrenmeliyiz

Sayfa 12

GÖĞÜN YARISI

Gazetemizin bu sayısında, kadın sayfamızda, kadın etkinlikleri ve haberlerine yer verdiğimizden köşemizi bu sayı yayımlayamıyoruz.

Kolluk kuvvetleri; "kadına pozitif ayrıcalık da bir yere kadar!"

KESK Kadın Sekreterliği, İHD ve Barış İçin Kadın Girişimi öncülüğünde bir araya gelen çeşitli kadın örgütleri "Kimliğimin, bedenimin ve emeğimin sömürülmesine karşı mücadele ediyor, barış için yürüyorum" şiarıyla 9 Kasım tarihinde başlayan bir yürüyüş düzenledi.

Hakkari ve İstanbul'dan olmak üzere 2 koldan başlatılan yürüyüşte kadınlar; Hakkari'den Van, Bitlis, Siirt, Batman, Diyarbakır, Urfa, Adıyaman güzergahından; İstanbul'dan ise Kocaeli, Bursa, Eskişehir güzergahından Ankara'ya varmayı hedeflediler. Savaşın kadınlar ve çocuklar üzerinde yarattığı etkiyi Türkiye kamuoyuna göstermeyi amaçlayarak, yürüyüş boyunca geçtikleri her ilin özgün kadın sorunlarını yansıtan dosyaları oluşturup 12 Kasım tarihinde hükümete iletmeyi planladılar.

9 Kasım günü alkışlar, zılgıtlar sloganlar eşliğinde Hakkari'den yola çıkan kadınlar şöyle diyorlardı: "Burası Hakkari. Bu nedenle biz kadınlar savaşa, şiddete, kadın cinayetlerine, tecavüze, emeğimizin değersizleştirilmesine ve sömürülmesine, kimiksizleştirilmeye, susturulmaya hayır demek için bugün buradayız!" Gittikleri her yerde Kürt kadınları tarafından coşkuyla karşılanan yürüyüş başlar başlamaz; erkek egemen devlet, tahammülsüzlüğünü gösterdi. Arama noktalarında gerginlik çıktı. Ancak kadınlar tüm devlet ablukasına karşı yürüyüşlerine devam etti. Yürüyüşün 2. gününde kadınlar, Batman Dörtüo'da polis engeliyle karşılaştılar. 3. gün ise Urfa'da kadınlara saldırıan kolluk kuvvetleri 24'ü kadın 32 kişiyi darp ederek gözaltına aldı. Gözaltına alınanlar bir süre sonra serbest bırakıldı. Dillerinden "kadına pozitif ayrıcalık" lafı düşmeyen bu ikiyüzlü düzen yürütücüleri, kadınların mücadelecisi ve örgütlü en ufak adımına karşı kabaaran "erkek gücü"nü, bu yürüyüş karşısında da göstermekte tereddüt etmedi.

Yürüyüşün İstanbul kolu ise 10 Kasım günü Galatasaray Lisesi önünde yapılan basın açıklaması ile başladı. "İçinde soluksuz bırakıldığımız, hayatımızı zehir eden, gecelerimizi ve sokaklarımızı bizden alan bu çağdışı erkek düzenine karşı yürüyoruz" diyen kadınlar da polis ablukası eşliğinde yürüyüşlerini sürdürdüler.

Her iki kol Ankara'ya vardığında kolluk kuvvetleri yine işbaşındaydı. Kadınlar, Başbakanlığa yürüyüşe geçtiğinde barikat kuran kolluk kuvvetleri yürüyüşe izin vermedi. Hiçbir gerekçesi olmayan bu polis barikadı, kadınların yarım saatlik oturma eylemi ile protesto edildi. Oturma eyleminin ardından basın açıklaması da engellenen yaşandığı Demirtepe Köprüsü'nde gerçekleşti.

Yürüyüş boyunca geçen tüm kentlerin erkek egemen zihniyet ile sarmalanmış olduğunu bir kez daha gördüklerini anlatan kadınlar; şehirlerin kadına şiddete kuşanmış olduğunu ve oralandan hiç de güzel şeyler getirmediğini ifade ettiler. 14 şehirden gelen kadınlar; buralardaki kadınların ve çocukların son bir yıl içinde yaşadıklarına dair bilgileri içeren dosyalar hazırladıklarını belirterek; kadın dayanışma merkezlerinin kurulması, YİBO'ların kaldırılması, kadınların ekonomik ve sosyal sorunlarının çözülmesi gibi somut öneriler ve taleplerini anlattılar. (H. Merkezi)

Bursa

Kadınlar, Kocaeli'den sonra 11 Kasım günü Bursa'da Kent Meydanı'nda Bursa Kadın Platformu Bileşenleri tarafından karşılandılar. Kadınların Şanlıurfa'da polis saldırısına maruz kalmaları üzerine KESK Bursa Şubeler Platformu 13 Kasım günü Heykel PTT önünde basın açıklaması gerçekleştirdiler ve İçişleri Bakanlığına, Şanlıurfa Valiliğine ve Emniyet Müdürlüğüne faks çekerek yapılan saldırı

Şiddete karşı mücadelede ilk adım şiddeti görünür kılmaktır!

Tarihin kanlı sayfaları 25 Kasım 1960'ı gösterdiğinde devrimci üç kadın, üç kız kardeş, erkek egemen sistemin mücadele eden kadınlara yönelik cinsel şiddetinin kurbanı olarak kadın tarihinde unutulmaz yerlerini alacaktı. Patria, Minerva ve Maria Mirabel kardeşlerin, yani Kelebeklerimizin, Trujillo diktatörlüğü tarafından tecavüz edilerek katledildiği 25 Kasım tarihi, kadın hakları mücadelesinde "Kadına Yönelik Şiddete Karşı Uluslararası Mücadele Günü" ilan edilecekti!

Yeni Demokrat Kadın olarak, çalışmamızın 1 yılını geride bıraktığımız şu günlerde 25 Kasım'a hazırlık kapsamında birçok etkinlik örgütledik. Öncelikle İstanbul'un emekçi semtlerinde yaşayan kadınlara ulaşmak için buralarda film gösterimi ve söyleşiler düzenledik. YDK olarak 25 Kasım'a özel, "Şiddete karşı suskun değil öfkeli,

yalnız değil örgütlü" şiarlı bir dergi hazırladık.

Bu etkinliklere hazırlık çalışmalarını, etkili ve kurumsallaşmış bir kadın çalışması hedefimize uygun bir biçimde ele aldık. Her semtte düzenlediğimiz toplantılarla, etkinliği nasıl örgütleyeceğimizi ve kadınlara nasıl ulaşacağımızı tartıştık. Etkinliğin yapılacağı her bölgeye özel davetiyeler hazırladık. Davetiye ve 25 Kasım'a özel dergimizle ev ev dolaşarak kadınlarla şiddet üzerine sohbet ettik, onları etkinliğimize çağırarak ve afişlerle duyurular yaptık.

Eve kapatılan, ev işleri, yaşlı-çocuk bakımı sırtına yüklenen kadınları, "dünyaları haline gelen" evlerinden dışarı çıkarmanın ne kadar zor olduğunu bir kez daha gördük bu çalışmalarımızda... Ve şiddetin her halinin ne kadar yaygın biçimde hayatımızda var olduğunu, evlerin kapalı kapılarının ardında kadınların

ne baskılara maruz kaldığını gördük, kadınların kendilerine de bunu göstermeye çalıştık. Bu bizim için bir başarıydı, çünkü evlerine gittiğimiz kadınlar dâhil olmak üzere çoğumuz şiddeti salt dayak yemekle sınırlı tutuyorduk.

İlk etkinliğimiz 14 Kasım Pazartesi günü Sarıgazi'de gerçekleşti. Munzur Kültür Derneği'nin aracılığı ve desteğiyle gerçekleştirdiğimiz bu etkinlikten önce tekrar evlere giderek, sohbet ettiğimiz kadınlara çağrı yaptık. Bu etkinliğimiz çok kitlesel geçerse de, bize artılarımızı-eksilerimizi göstermesi bakımından önemli bir yerde duruyor.

20 Kasım Cumartesi günü hem

Dudullu hem de Okmeydanı'nda film gösterimi ve söyleşi düzenledik. Kadın avukat arkadaşlarımızın da katılarak, yasalarda kadınların lehine ve aleyhine olan düzenlemelerden bahsettiği etkinliklerde, kadınlarla birebir sohbet etme şansı yakaladık. Okmeydanı'nda Munzur Çevre Derneği'nin aracılığı ve desteğiyle gerçekleşen etkinlikte "kadın hayır demeyi çok geç öğreniyor, kadına 'hayır' demek çok geç öğretiliyor" denilerek, şiddetin hayatımızda nasıl da olağanlaştırıldığına dikkat çektik. Dudullu'da As-

landoğmuş Köy Derneği'nde gerçekleştirdiğimiz etkinlikte ise bölgedeki kadınların etkinliğe ilgisi oldukça yoğundu. Etkinlik, film gösteriminin ardından avukat ve YDK'dan konuşmacı arkadaşların anlatımları ile sona erdi.

Son olarak da 21 Kasım Pazartesi günü 1 Mayıs ve Gülsuyu mahallelerinde etkinliklerimizi gerçekleştirdik. 1 Mayıs'ta 2 Eylül Kültür Derneği, Gülsuyu'nda ise Gülsuyu-Gülensu Güzelleştirme Derneği'nin aracılığı ve desteğiyle yaptığımız etkinlikte film gösteriminin ardından avukat arkadaşlarımız ve kadınların renkli ve deneyimli sohbetleri ile son buldu. (İstanbul YDK)

* Yine nefret cinayeti! İzmir'in Yeşildere ilçesinde yaşayan trans kadın Serap Toman 12 Kasım günü katledildi. Siyah Pembe Üçgen İzmir LGBT Derneği, Hejin Diyarbakır LGBT Oluşumu, Lambdaistanbul LGBT Dayanışma Derneği ve birçok kurum, 13 Kasım'da İzmir'de yaptıkları bir eylemle "Alışın, buradayız", "nefrete bahane çok" diyerek nefret cinayetini protesto ettiler.

* Amed'in Sur ilçesinde Kent Kadın Meclisi öncülüğünde yapılan 25 Kasım Kadına Yönelik Şiddete Karşı Uluslararası Mücadele Günü ne-

"Kadınlar vardır..."

deniyle 12 Kasım günü bir yürüyüş düzenlendi. Kadınlar omuzlarında tabut, ellerinde "tö-re cinayetine" kurban giden Güldünya Tören'in resimleri ile ilçe mezarlığına yürüdüler.

* Amed'de Bismil Belediyesi Nujin Kadın Evi tarafından 12 Kasım'da "25 Kasım Kadına Yönelik Şiddete Karşı Uluslararası Mücadele Günü" etkinlikleri kapsamında bir panel düzenlendi. Panelde son 1 yıl içerisinde Amed ve ilçelerinde 19 kadının öldürüldüğüne dikkat çekildi.

* İstanbul Sosyalist Feminist Kolektif üyeleri kadına yönelik şiddet ve cinayetlere ilişkin İstanbul Makine Mühendisleri Odası'nda 11 Kasım'da bir basın toplantısı düzenledi. Her gün 3 kadının çeşitli bahanelerle katıldığı Türkiye'de bir cins kıyımı yaşandığı ve yetkili ku-

rumların acil önlemler alması gerektiğini belirten SFK, bu cinayetlerde medyanın üzerine büyük sorumluluk düştüğünü medyanın kullandığı dili değiştirerek etik ve sorumlu davranması gerektiğini vurguladı.

* 10 Kasım'da İstanbul'da, Cezayir Restoran'ta bir araya gelen Müslüman Toplumlar Cinsel ve Bedensel Haklar Koalisyonu (CSBR) ve Kadının İnsan Hakları Yeni Çözümler Derneği'nin ortaklaşa yürüttüğü çalışmalarını değerlendirdi. Toplantıda, kadın cinayetleriyle ilgili verilerin bir cins kıyımını işaret ettiğine dikkat çekilerek, başta Başbakan Erdoğan olmak üzere tüm yetkililerin sarf ettiği sözlerin ve medyanın cinsiyetçi dilinin ise birer azmettirici rolü oynadığı belirtildi.

* Konya'da ailesinin zorla evlendirmek

istediği 14 yaşındaki kız çocuğu, çareyi İstanbul'a kaçmakta bulunca, bu kez de 3 kişinin tecavüzüne uğradı. İstanbul Tuzla'da bir yakınını yanına sığınan kız çocuğu, kuaförde çalışmaya başladı. Burada çalıştığı dönemde 3 kişinin tecavüzüne uğrayan çocuk, olayın açığa çıkmasının ardından çocuk esirgeme kurumuna verildi.

Tuzla-Aydınlı Mahallesi sakinleri, aralarında Yeni Demokrat Kadın'ın da bulunduğu kadın hareketi temsilcileri ve sendikalar bu olayı protesto etmek için 14 Kasım günü bir basın açıklaması düzenledi. Basın açıklaması "Şiddete, tacize, tecavüze son", "Bedenime, emeğime, kimliğime dokunma", "Duyarsız toplum istemiyoruz", "Jin jıyan azadı" ve "Erkek vuruyor, devlet koruyor" sloganlarıyla sonlandırıldı.

YORUMSUZ

9 Kasım: Van Erciş'te yaşayan Saide Aslan isimli kadın 2 erkek, 2 kız çocuğu ile birlikte yaşadıkları evde öldürülmüş halde bulundu.

10 Kasım: Bursa'nın Nilüfer ilçesinde 4 ay önce bir konteynırda bulunan kesik kadın bacalarının Sevgi Taşkın adlı kadına ait olduğu ve Taşkın'ın sevgilisi tarafından acımasızca öldürüldüğü açığa çıktı. Kadın katili, Taşkın'ı öldürdüğü için değil, yalnızca cesedini parçaladığı için pişman olduğunu söyledi.

10 Kasım: Hakkari-Yüksekova'da yaşayan ve 2 ay önce evlenen Zanan Çetin isimli kadın, kendini asarak intihar etti.

10 Kasım: İzmir'de Çiğdem Şahin isimli genç kadın, polis olan sevgilisi tarafından "evlilik tklifini reddettiği" gerekçesiyle tabancayla vurularak öldürüldü.

10 Kasım: Antalya'da yaşayan ve eşi hapishanede tutulan F.D. üvey kayınpederi tarafından tecavüze uğradığını belirterek, Savcılığa başvurdu.

10 Kasım: Konya Karapınar'da, Sevgi Erciyes isimli kadın ayrıldığı sevgilisi tarafından sokak ortasında kurşunlanarak öldürüldü.

10 Kasım: İzmir SHÇEK yurtdında kalan ve İzmir'teki annesinin yanına giden 15 yaşındaki kız çocuğu V.E. tecavüze uğradı. V.E'nin daha önce de tecavüze uğradığı ve 3 aylık hamile olduğu öğrenildi.

11 Kasım: Trabzon'da yaşayan Sedanur İ. isimli genç kadın, erkek kardeşi tarafından şiddete uğrayınca intihar girişiminde bulundu.

11 Kasım: Mersin'de Sevahir Özdemir isimli kadın, boğazı kesilerek yaşadığı evin 2. katından aşağı atıldı.

12 Kasım: İzmir'de, Serap Toman isimli trans kadın, boğazı kesilerek öldürülmüş halde bulundu.

12 Kasım: İzmir Bornova'da, Merai Ergül isimli kadın evinde ölü halde bulundu.

13 Kasım: Muş'un Bulanık ilçesinde 19 yaşındaki Zemzeme Bozkurt isimli genç kadın, kendini asarak intihar etti.

13 Kasım: Kayseri Tomarza'da, Saniye Tekdemir isimli yaşlı kadın, eşinin yeğeni tarafından bıçaklanarak öldürüldü, bilezikleri çalındı.

15 Kasım: Adapazarı'nda yaşayan Emine Antep, eşi tarafından "kıskaçlık" gerekçesiyle başı balkon demiri ile parçalanarak öldürüldü.

16 Kasım: Bursa'da Leyla Algan isimli kadın, 1 yaşındaki bebeği ile kaçırıldı, ardından bir ormanda boğazı kesilerek öldürülmüş halde bulundu.

18 Kasım: Antep'te yaşayan Sevgi ve Ayşe Kılıç adlı kız kardeşler, babaları tarafından "fuhuş yaptıkları" gerekçesiyle kurşunlanarak öldürüldü.

"25 Kasım'da Meclis'te, 26 Kasım'da Bakırköy Adliyesi'ndeyiz!"

15. Hafta

İçinde Yeni Demokrat Kadın olarak bizim de yer aldığımız, Kadın Cinayetlerini

Durduracağız Platformu olarak her Cuma gerçekleştirdiğimiz yürüyüşte bu hafta öldürülen sayısız kadının öyküsünü okuyarak Galatasaray Lisesi önünde oturma eylemi gerçekleştirdik. Haftanın basın açıklamasını Kadın Kapısı'ndan Şevval Kılıç okudu. Kılıç, "Bu düzenin ne kurumları ne de yasalara kadınlar lehine işlemediği için, katiller çeşitli ceza indirimlerinden yararlanıyorlar. Katillerin düşük cezalar alması başka kadın cinayetlerinin işlenmesine davetiye çıkarıyor" dedi.

16. Hafta

Serap Toman, Leyla Algan, Emine Antep ve diğerleri... Bu hafta da öldürülen kadınların öyküleri ile oturma eylemimizi gerçekleştirdik. Haftanın basın açıklamasını EHP'li Kadınlar'dan İlke Acar okudu. Acar, Mirabel Kardeşleri anarak, kadın cinayetlerine karşı mücadelemizi sürdüreceğimizi belirtti. 25 Kasım "Kadına Yönelik Şiddete Karşı Uluslararası Mücadele Günü"nde Meclis'te, 26 Kasım Cuma günü de Bakırköy Adliyesi'nde Münevver Karabulut davasında olacağımızı anlattı. (İstanbul YDK)

Çocuk eğitimi üzerine seminer

Çocuk Eğitiminde Ailenin Rolü şiarlı eğitim seminerleri Avusturya'nın üç şehrinde gerçekleşti. Seminerler 06.11.2010 Cuma günü Innsbruck'ta, 07.11.2010 Cumartesi Vorarlberg'te ve 08.11.2010 Pazar Wörgl'de gerçekleşti. Seminerler üç alanda da katılım olumlu oldu. Innsbruck'taki seminere iş günü olması nedeniyle 50 kişi katıldı. Seminerin ilk bölümünde ATİK Kadınlar Komisyonu'nda Nafiye Tohumcu geçmişten günümüze ailenin geçirdiği toplumsal gelişmeleri anlatarak sunumuna başladı. Özelde kapitalizmin ailenin gelişimi üzerindeki sömürüsüne ve baskısına değinerek, bunu çocuk eğitimi üzerinde yaratacağı olumsuz gelişmelerle açıkladı. Ardından Pedagog Dr. Metin Ayçiçek sunumunu yaptı. Ailenin eğitimdeki önemine değinerek, çocuk gelişiminin eğitimle yakından ilişkisi olduğunu vurguladı. Sunumların ardından ara verilerle tartışmalar yürütüldü. İkinci bölümde sorular soruldu ve düşünceler belirtildi. Her üç alanda da seminerlerin başarılı geçtiği katılımcıların da ortak gözlemi oldu. (Yeni Kadın)

Yeni Kadın'dan eşit işe eşit ücret seminerleri

Yeni Kadın'ın 9. Kurultay kararı olan, "Eşit İşe Eşit Ücret" kampanyasının Avusturya ayağının ilk etkinliği Innsbruck'ta gerçekleştirildi. Panel ÖGB (Avusturya Sendikalar Birliği) ile birlikte örgütlendi. Katılımcıların çoğunluğu kadınları ve tartışmaları genel olarak olumlu idi. İlk söz alan Sabine Lanthaler (Frauensekretärin ÖGB-Tirol), daha çok sendikal mücadelenin kazanımlarını anlattı. Ayrıca kadınların her alanda eşitlik için vermiş oldukları mücadele ve sonuçlarına vurgu yaparak, kazanılan hakların ancak mücadele sonucu alındığının altını çizdi. İkinci panelist Nafiye Tohumcu da tarihsel süreçte kadınların hakları için vermiş oldukları mücadeleyi ve kazanımlarını özetleyerek, geçmişten geleceğe ne kadar yolun kat edildiği ve kazanımları anlattı. Eşit işe eşit ücret talebinin sadece kadınların sorunu olmadığını, toplumun tüm kesimlerinin mücadelesi gerektiğini altını çizdi. Panelin son konuşmacısı Azem Olcay (ÖGB-Viyana) da eşit işe eşit ücret talebinin toplumun her kesimi tarafından mücadelesi verilmesi gereken bir talep olduğunu vurguladı. Aynı iş yerinde aynı işi yapanların eşit koşullarda ücret almaları gerektiğini ama bugün eşitsizliğin halen devam ettiğini, bu anlamıyla da daha fazla mücadele etmemiz gerektiğini söyledi. Azem Olcay ayrıca sendikaların mücadeledeki rollerini ve bunun içinde daha fazla sendikal mücadeleyi önemsememiz gerektiğini vurguladı. Son olarak ise sorular alındı ve katılımcılar düşünce belirttiler. Canlı bir tartışma bölümü sürdürüldü. (Yeni Kadın)

Devrimcilerin adresi mi dediniz? CHP mi?

Baykal'a yönelik gerçekleştirilen operasyonun ardından Mayıs 2010'da CHP'nin genel başkanlığına seçildiği Genel Kurul'da “**Devrimci Kemal**” sloganlarıyla karşılanmıştı **Kemal Kılıçdaroğlu**. Aradan geçen aylarda devrimcilikğine bir türlü vakif olmadık ama bu kez kendisi “**halkın devrimcisi**” olduğunu iddia edip Ecevit'in ölüm yıldönümünde kitleye “**yoldaşlar**” diye hitap etti ve -bu da yetmedi- bir de CHP'yi “**devrimcilerin adresi**” olarak gösterdi. Duy da inanma!

Söze buradan başladık ama Baykal'ın devrimisinin ardından medyasıyla, liberalleriyle, AKP karşıtlarıyla vb. vb. türlü propagandalarla yıldızı parlatılan ve Gandhi yok olmadı Chavez türü benzetmelerle afişe edilen Kemal Kılıçdaroğlu'ndan bahsetmeyeceğiz. Kendisi (pek kendisinden duy-masak da) Dersimli, Kürt ve Alevi kimliğiyle, son yıllarda yolsuzluklara karşı çıkıyorum diye elinde dosyalarla dolaşmasıyla, yani hem ötekileştirilenlerin bir parçası gibi görünmesiyle hem de yoksulluktan bunalmış halk kitlelerinin duygularına hitap etmesiyle elbette önemli bir şahsiyettir ve hakkında konuşulmayı-yazılmayı pek tabii ki hak etmektedir. Ama meselemiz Kılıçdaroğlu değildir, çünkü Kılıçdaroğlu, yıllardır bir kenarda oturup genel başkanlığı düşlemiş, bunun için hırsla rakiplerinin ayaklarını kaydırma uğraşına girmiş vs. bir karakter, halka izlettirilen filmin “esas oğlanı” değildir. Genel başkanlığa getirildiği süreçte bir röportajında söylediği “**hayatımda hiçbir göreve talip olmadım, görevler bana geldi**” sözlerinde olduğu gibi CHP genel başkanlığı da kendisine gelmiştir Kılıçdaroğlu'nun. Görev kendisine gelmiştir, çünkü gerek sahip olduğu alt kimlikle (Kürt, Alevi, Dersimli), gerekse bugüne kadar yıpranmamış yüzüyle CHP'deki “değişim” için en uygun figür O'dur.

CHP'de devrim mi?

Son süreçte herkesin dilinde bir devrimcilik, bir solculuk, bir radikallik söylemleri dolanmış durumda.

AKP, Kürt meselesini “çözme” adına açılım üstüne açılım yapıyor, işçilerin haklarından bahsediyor, kadın sorununa el atıyor, Aleviler için çalışmalar düzenleniyor...

Radikal gibi Doğan Medyanın haylaz çocuğu bir gazete, medyada devrim yaptığını iddia ediyor; demokrat, ilerici şahısları yazar kadrosuna katıp “savaşma konuş” temalı kampanyasıyla Kürt ulusal sorununu çözümlüne katkı sunduğuna iddia ediyor...

Taraf gazetesi ise ondan önce zaten bu “devrimi” yapmış, TSK'ya yönelik en “devrimci” manşetleri atıp, Kemalizm'e demediğini bırakmamış, çok nadir de olsa hükümete de dokundurmuş, “Paşasın başbakanı” diyerek oklarını göndermişti.

Milyonlarca işçinin alınterinin gaspçısı TÜSİ-

AD gibi bir patron örgütü, yayımladığı “demokrasi raporlarında”, yine başta Kürt meselesi olmak üzere ülkenin temel sorunlarına “açıklık” getirmekte, çözüm için yol-yöntem sunmakta... Daha kendine devrimci demedi ama bekliyoruz, o yüzüzlüğe de ulaşırlar elbet diye!

Kıscası herkes pek bir devrimci, pek bir solcu son süreçte. Yıllardır emperyalist-kapitalist sistemin dayattığı yeniden yapılandırma diye bahsettiğimiz süreç herkesin aklını başından almış durumda. İyî ama hani bu ülkede “devrimcilik” modası geçmişti, hani halkımız apolitiktî ve sola uzaktı! Demek ki öyle değilmiş, demek ki bu halka ulaşmak için devrimci olmak (ya da öyle görünmek) şartmış. CHP'nin de birden “solcu” olduğunu hatırlamasına, devrimcilere adres olarak kendini göstermesine ve elbette bunun için de bu role uygun bir genel başkan seçmesine şaşır-mamak gerekir. Yani korkmayın, CHP'de devrim falan olduğu yok! CHP aynı yerinde duruyor, Kemalizm'in artık faşizm demek olduğu daha büyük kitleler tarafından anlaşıldıkça Kemalizm revize ediliyor, yeniden yapılandırılıyor, bugünün ihtiyaçlarına yanıt verir hale getirilmeye çalışılıyor. Bugünün ihtiyaçlarına derken de halkın ihtiyaçları anlaşılmasın; sözünü ettiğimiz çıkarlar, burjuva-feodal egemen sınıfların ve onların da üstündeki emperyalistlerin çıkarlarından başka bir şey değil.

Hal böyle olunca, Kemalizm'in en sağlam kalesi CHP de bu süreçten geç de olsa alıyor nasi-bini elbette.

CHP devrimin neresinde?

Kıscası CHP'de devrim falan olduğu yok! CHP devrim ve devrimcilik kavramlarını kullanarak kendisini süreçte adapte etmeye çalışıyor, halkın taleplerini kullanarak yeniden yapılandırma sürecinde kendine yer etmeye çalışıyor.

CHP'nin programında “örgütlü sosyal piyasa ekonomisine karşı” olmadıkları vurgulanıyor hala örneğin. Oysa devrimcilik ABC'sidir piyasa ekonomisi dedikleri sömürücü düzen ya da alt yapı meselesi. Devrimciler sömürücü sisteme karşıdır ve onu düzenlemeyi/revize-reforme etmeyi değil, ortadan kaldırmayı amaçlar. CHP'nin ise sistemi revize etmek gibi bir kaygısı dahi yoktur!

Yine CHP programında halkı işsizliğe ve yoksulluğa mahkum eden unsurlardan biri olan “özeleştirilmeler” bakış açısı yer almaktadır. Özeleştirme için meseleye “ideolojik bakma”dıklarını ifade ederken “ülke ekonomisinin koşulları ve ihtiyacına, ilgili sektörün ve kuruluşun niteliğine göre kullanılması gereken bir araç” olduğunu vurgulamaktadırlar. Evet, egemen sınıflar için elbette özeleştirme bir amaç değildir, onlar daha fazla kâr etmek için özeleştirilmeleri bir araç olarak kullanmaktadırlar ve CHP'nin de bu noktaya bir itirazı yoktur zaten. Onların itirazı

her ne demekse “ilkesiz özeleştirme” imiş!

Kürt ulusal sorununda ise klasik bir şekilde tüm burjuva-feodal faşist partilerde olduğu gibi inkarcılık ve ulusal hakların reddi damgasını vurmakta CHP'nin programına! “Terörü ortadan kaldırıp evvelce terörle mücadele için sarf edilen kaynakları bölgenin kalkınmasına harca”yarak Kürt ulusal sorununu çözeceklerini iddia etmektedirler. Buradaki devrimcilik nerede? Terör ile Kürt halkını ayırt etmek gibi son yılların moda yaklaşımını içermek dışında Kemalist rejimin Kürt ulusuna bakışının özetenmesinden öte bir şey söylemekte midir?

CHP programından daha onlarca örnek çikartılabilir devrimcilik iddiasının nasıl boş ve safte bir iddia olduğunu göstermek için. Ancak bunlar yeterlidir herhalde.

Demek ki neymiş, devrimci olmak için aşgari düzeydeki kriterlerden tek bir tanesi dahi CHP için geçerli değildir, bunun aksini iddia etmek **bilerek ve de isteyerek** düzene yedeklenmek, halkın tepkisinin düzen sularında boğulmasına hizmet etmektedir.

Peki CHP devrimcilik neresindedir bu durumda? **Kuruluşundan bu yana olduğu gibi tam karşısında!** Diğer burjuva-feodal düzen partileri gibi devrimi-devrimcileri yok etmek, halkın taleplerini bir yalan deryasında boğmak için tam karşısında...

Devrimcilerin ve halkın adresi ayırdır

Devrimciler bu ülkede on yıllardır işkencelere, katliamlara, hapisanelere, baskılara maruz kalmışlardır ve kalmaktadırlar. Bugüne kadar pragmatist ve popülist söylemleri kullananlar da dahil devrimcilere adres olabilecek tek bir düzen partisi olmamıştır, olamaz da!

Devrimcilere adres olmayan hiçbir parti de gerçek anlamda halkın adresi olamaz. Ve tersten söyleyle, halkın gerçek adresi olmayan hiçbir yerde devrimciler nefes dahi al(a)maz, ya-şa(ya)maz.

Kemalizm'den orduya, siyasi partilerinden medyasına kadar “değişim, dönüşüm, devrim” adları altında yaşanan yeniden yapılandırma, kulağa hoş gelen süslü söylemlerle devam ediyor. Herkes yoksulluktan, işsizlikten, demokratikleşmeden, Kürt ulusal sorunundan vb. bahsediyor. Ancak biz bir kez daha söylenene değil, söyleyene ve söyletene bakıyoruz. Ve görüyoruz ki, söyleyen de söyleten de halkın ve devrimin karşısında olan güçlerdir! Devrimcilerin “yeri, yurdu, adresi” bellidir ve kimsenin açtığı iddia ettiği kucaka gereksinim duymamaktadır. Halktan başka...

Asıl derdi Kürtçe savunma talebinin haklılığını ileri sürmek değil tabii ki... Duruşmalarında Kürtçe konuşmakta ısrar eden yurtseverleri cumhurbaşkanının izinden giderek “ideolojik şov” yapmakla mahkûm etmeye çalışıp nefretini sunuyor. Kürtçe'de ısrar ideolojik şov ise mahkemenin tutumu ideolojik dayatmadır. Ayrıca savunma hakkının ihlaliyle bir sorunu yok H. Çelik'in. Hitap etmeye çalıştığı Kürtlere göz kır-pıyor sadece. İnkârcı devletin emir eri, “ayıptır” demekle, en hafif tabirle ayıp etmiş oluyor aslında.

Son oturuma kadar mahkeme bir arpa boyu yol kat etmemiş bulunuyor. “Bilinmeyen dil”den “anlamadığımız ama Kürtçe olduğunu düşündüğümüz dil” seviyesine ulaşıyor. Bravo, bu yaşta, bu zeka! İşte Kürt açılımının ulaştığı düzey, açılımın sürati ve getirisi. Ancak bu bile bir direnç karşısında mümkün olabilmıştır. Nasıl olsa Kürt açılımı olarak sunulanlar da faşizmin Kürt ulusal direnişi karşısında içine düşülen çıkmazları aşmaya dönüktür. Bu haliyle faşizmin çözüm adına sunacakları meşru taleplerin her daim gerisinde olmakla maluldur.

Tutulmalarından belliydi adaletsizlik. Tek sıra halinde adliyeye getirilmeleri geridekilere verilen bir gözdağıydı. Bir gövde gösterisiydi. Kürtçeyi reddetmek de dizinin son halkası oldu. Oysa ne kadar doğaldır, değil mi, anadilde konuşma, anadilde eğitim, anadilde savunma hakkı. İşte o yüzden 13 Ocak 2011'e ertelenen davanın son oturumu “Bé zıman jıyan na be!” sloganıyla son bulmuştur.

SINIFSAK YAKLAŞIM

ŞAŞIRTMA VE KANDIRMACA

Şaşırtmaca, bir hamle öncesi tam aksi yönde görüntü verip tersini yapmaktır çoğu zaman. Bunun rakip ya da düşman için anlam taşıdığı zamanlar olduğu gibi, üçüncü taraf gibi görünen kitle ya da “seyirci” için özellik arz ettiği durumlardan da bahsedilebilir. Takiyeye benzerdir şaşırtmaca ama aldatmanın böylesini daha çok **kendi ni kandırma** olarak da okumak gerekir. Politik hayatta, başka deyişle sınıf savaşımında pek sık rastlanan bu durum bir çizgi, bir tür gelenek haline gelmiş işe yaramaz olur ve ne düşman için anlam ifade eder ne de kitleler için...

Hangi tavrın gerçek amacı yansıttığı, hangi söylemin doğru olduğu anlaşılamaz olur, her şey birbirine karışmıştır. **Güven** yitimi böyle bir şeydir. Bu kez de devreye bu “sorun”u gidermek için abartılı ve radikal tutumlar girecek, hem bulunulan nokta hem de hedeften iyice uzaklaşacaktır. Politik örgüt ya da bunlar adına konuşan şahsiyetler neden şaşırtmaca vermeye kalkar? Bunu daha etkili olma adına deneyenler olduğu kadar, mevcut dengelere yönelik tasarruf kapsamında tercih edenler vardır. Ama hayata uygulama biçimi bir bakıma **güç ve eksenle** ilgili tartışmaları çağırabilir.

Sağ gösterip sol vurmak ile sol görünüp sağa çark etmek arasındaki esaslı fark, birincisinin genellikle düşmana oysa ikincisinin “rakip”ten çok kendi tarafına yönelik sonuçlar üretmesindedir. Bunu bütün politik gündem alanlarında test edebilir, bir dizi geçmiş pratik ışığında tartışabiliriz. Ama daha önemlisi bu hareket tarzını güncelle bağlantı içerisinde sorgulamamızdır. Zira pek çok örnekte daha belirgin açığa çıkan böylesi bir davranış bozukluğu ve riyakârlık vardır ki dost ile düşman arasındaki çizgiyi **silikleştirmeye** kadar uzanan bir hatta üreyecek sonuçların hesabı verilemez olmaktadır.

Savaş ya da direnişin belli safhalarında “soluk alma” evreleri vardır. Süreç daha durgun akmaya başlar, bir tür güç denemesi, hasımların birbirini **yoklama** anıdır, ikili karşılaşmalara da benzer. Bu biraz toparlanma, biraz muhasebe yapma ve rakibi gözleme devresinde mücadele durmamıştır. Araç ve yöntemler farklılaşabilir, buna müzakere de dahildir. Ateşkes ya da eylemsizliğin tek taraflı ya da dolaylı-dolaysız anlaşılabilir biçimde devreye girmesi söz konusudur. Bundan savaş ya da direnişe ait temel çatışma halinin ortadan kalktığını anlayanlar şaşkınlığa hazır olmalıdır. İşte tam da burada asil hesaplaşma güçlerin **kendi içerisinde** yapılmaktadır ki devamına yön verecek karar ve politikaları şekillendiren zemin de burasıdır. Bu yüzden şaşırtma, aldatma ile bezeli politikaları **iç okuma** eşliğinde yorumlamak gerekir. Böylelikle bunun o durumda gerçekte kimi kandırmayı amaçladığı daha net biçimde anlaşılabilir.

Faşist diktatörlüğün AKP eliyle devreye soktuğu “açılım” sürecini, neredeyse “tasfiye” olarak okumayan kimse kalmadı. Daha enteresan sayılabilecek olanı bunu egemen sınıfların da reddetmiyor oluşudur. Buna rağmen süreci ısrarla “**çözüm**” sözcüğüne sığınarak tarif etmeye çalışanlar pek akıllıca davranmadıklarını karşı tarafın hiç de “anlayışlı” hareket etmemesi sayesinde erkenden görme fırsatı buldular. Onlardan anlayış beklemek de bu yanlıgının bir parçasıydı ama tam da burada “**yanılgılı**” olma halini sorgulatacak durumu iddelemek gerekir.

Egemen sınıfların iç ve dış konjonktür bağlamında köşeye sıkışmış olma –daha ılımlı bir dille: “açmazda düşme”- halini kim inkâr edebilir. Ulusal Hareket'in yürüttüğü silahlı mücadelenin kazanımları ve biriktirdikleri ortadadır. Bir “çözüm”e gitme halinin beli **tavizler** olmaksızın gerçekleşmeyeceği de bilinmektedir. Sorun karşılıklı taviz verme halinde kimin esaslı boyutta hareket edeceği. Hiçbiri esasa girmeyen ve de bir kamyon dolusu başlık içeren paketten söz edilebilir ama karşılığında istenenlerin “**her şey**”e karşılık gelen nitelikte bir ağırlık taşınması halinde o

terazideki dengeyi bulmanın ancak “**kandırma**” başlığında anlamı vardır.

Bugünlerde “çözüm”e gitme örnekleri olarak yine gündemleştirilen IRA ve ETA gibileri ile Güney Afrika süreci doğru kıyaslama ve doğru sonuçlar belirlemeye imkân tanımayan özelliktedir. Öncelikle Avrupa'dakilerin ulaştığı noktada gerçekten istenen sonuçları üretmediği bilinmelidir. Üstelik ETA örneğinde “çözüm”e dair bir tespit dahi yapılamaz. Güney Afrika'daki sürecin ise ırkçı sömürgeci karakterden arınma dışında ülkeye ve halka getirisinden bahsedilemeyeceği çok açıktır. Yarı-sömürge statüye dokunulmasına, anlaşmaya “**hakemlik**” eden asıl efendiler tarafından izin verilmediği gibi AFC'nin bu yönde talebi de olmamıştır. Ulusal Hareket'in de bu doğrultuda hedefi bulunmadığını söyleyenleri haksızlık yapmakla suçlamanın doğru olmadığı açıktır ama bu yönde ne yapıldığını sorgulamanın ve ne yapılması gerektiği konusunda daha fazla kafa yormanın **ahlaki** bir boyutu da olması gerekir. Bunu çok uzun sayılabilecek bir süreçte halka mal edilmiş bir savaş-direnış olarak örmenin ve büyük bedeller ödemenin “hatırına” yapmanın **ilkelî ve tutarlı** olmakla doğrudan ilgisini görmeliyiz.

Silahlı mücadelenin miadını doldurduğu ve bu bağlamda PKK'nin de işlevini yitirdiğine dair tezin ortaya atılmasının üzerinden 15 yıla yakın süre geçmiş tir ki silahlı mücadele farklı bir seyre girmiş, talepler farklılaşmış, örgüt formlarıyla oyanmanın ölçüsü kaçırılmıştır. Şimdi sürecin “**pazarlık**” gerektiren ihtiyacı, silaha ve örgüte yönelik önemin altını çizme bakımından özel bir hassasiyet gerektirdiğinden geliş-kili gibi görünen şaşırtmacalar veriliyor. Bu durumu hala anlayamayan birileri de sürekli açığa düşmekte, açık vermektedir.

Burada yanlıgın açığa düşenlere ait olduğu ne kadar doğru, ne kadar adaletdir? Tıpkı Kemalizm, devlet, AKP ve CHP vb. gibi bahislerde, tıpkı ulusal hak kategorilerinde olduğu gibi süreci belirleyici **keyfiyet ve “esneklikte**” örenlerin ortaya çıkan karmaşa ve keşmekeşten yakınmaya hakkı yoktur. Ama şaşırtmacılığın önce kendini tartıştıran yönü burada da devreye girmekte ve **blöfü** sahneye sürmektedir. Blöfün bu durumlarda hep bir karşılığı –dayandıgı güç- vardır ama sık kullanıldığı takdirde bizzat o karşılığı eriteceği görülmelidir. Kitlelerin “**barış**” talebini öne çıkardığı, savaştan yorulduğuna dair tespitin, bir çırpıda terse çevrilmesinin de dikkate okumak gerek. Zira savaş, silahi koşullayan en önemli faktörlerden birisi de budur.

Döneme damgasını vuran politikaların “**keşke**”li bir CHP ittifakından söz edecek boyut kazanmasını da bu eksenle yorumlamak gerekir. Bunu AKP'ye nazire taktiği olarak tanımlamak da mümkündür ama CHP'ye nasıl bakıldığında da ilgilidir. Eylemsizliğin seçime kadar uzatılmasının, AKP'den beklentiyle kurulu ilişkisi, zamanın acımasız eriyişi karşısında bu tip atraksiyonları getirmekte, Kürt kartına sarılmaya çalışan CHP'yi saf dışı bırakmayı hedeflemektedir. Hiç tereddüt olmasın ki CHP'nin başına “**taş düşse**” ve bu ittifak yolunda adım atmaya kalksa BDP'nin bunu geri çevirme gibi bir tavrı olmayacaktır.

Ulusal Hareket kendi gücünü ölçememe, bunu nasil elde ettiğini gerçek boyutlarıyla çözümlenememe **zafiyeti** yaşamaktadır. Böyle olduğu içindir ki sürekli bir tabiiyet ve yedeklenme hali içerisinde hareket etmektedir. Yine bu yüzden ki kriz anlarında daha ileriyeye doğru hamle yapmanın anahtarını bulamamaktadır. Kitlelerin ileriyeye doğru itmesi, geri dönülmez bir rota baskısı olmasa yoldan çıkma riskini daha çok yaşayacak hareket devrim cephesinden daha çok reformist, liberal, gerici parti, örgüt ve çevrelerle ilişkide bulunması da bu kapsamdadır. Bunun sınıf-sal bir karşılığı, ideolojik düzlemdeki yerine dair saptama üzerinden yürütülecek mücadelenin pratikte düşmana yönelimle **kopmaz bağı** üzerinden durmak zorundayız. Şaşırtma ve kandırmacayı çözecek şifrelerin kaynağı da burasıdır.

Silahlı mücadelenin tasfiyesi için "radikal" bir adım:

Yeni Radikal gazetesi, "Medyada Radikal Devrim!" sloganıyla tam da Rus Devrimi'nin yıldönümü olan 17 Ekim'den itibaren gazete boyutundan, yazar kadrosuna kadar çeşitli yeniliklerle bayilerde yerini aldı! İlk basıldığı 90'lı yıllarda da, diğer gazetelerden farklı olacağını, "radikal bir gazetecilik" yapacağını iddia eden Radikal gazetesi, günden güne burjuva-feodal medya diline daha da bulanmış, günü-müze doğru demokrat köşe yazarlarını tasfiye etmişti. Değişimin ilk sinyalleri, Referans gazetesiyle bileşileceğine dair açıklamalarıyla verildi. Giderrek AKP politikalarının sözcülüğüne soyunan genel yayın yönetmeni İsmet Berkan'ın gazeteden ayrılması ve sonrasında kendini "işçi yanlısı" olarak göstermesine rağmen Radikal'de çalışan basın emekçisinin işten çıkarılması da "radikal değişimin" diğer işaretleri oldu.

Bu değişime Radikal'in neden ihtiyacı duyduğu aslında uzun bir mesele... Türkiye'de CHP'de Kılıçdaroğlu, Kürt ulusal meselesinde "açılım dalgaları" şeklinde yaşanan "yeniden yapılandırma" sürecinin medya özgülünde yansıyan biçimi denebilir bu değişime! "Zehirli yeşil yılan" Taraf gazetesi egemenler tarafından kendisine yüklenen misyona uygun olarak medyadaki bu yeniden yapılandırmanın bir anlamda öncüsü olmuştur. AKP hükümeti gibi, özellikle Kürt ulusal meselesinde "şimdiye kadar söylenmeye cesaret edilemeyen"leri haberleştiren, gerektiği yerde devleti, orduyu "yerden yere vuran" Taraf gazetesi; Radikal gazetesi'nin belli anlamlarda elit, ilerici, demokrat olan ve son zamanlarda haber kalitesinin düştüğüne inanan okuyucu kitlesini yavaş yavaş kendisine çekmeyi başarmıştır. Bunu gören Radikal gazetesi, bu yeniden yapılandırmaya dahil olacak, böylelikle hem devletin yeniden yapılandırmasında kilit rollerde bulunacak hem de azalan prestiji nedeniyle kaybettiği okuyucu kitlesini yeniden kazanacak

bir yol bulmak zorundaydı!

Radikal "devrimci" ve "yaratıcı" haberler peşinde!

Özellikle Taraf gazetesine her gün çarşaf çarşaf verilen "Medyada Radikal Devrim" reklamları ile gazete okuyan kitlenin ilgisini toplayan Radikal gazetesi, 17 Ekim'de "devrimcileşmiş" haliyle karşımıza çıktı. Halkın çıkarları için devrimi ve devrimcileri "modası geçmiş gelenekçiler" olarak lanse edip görmezden gelmelerine rağmen, bugün hala "devrim" kavramını böylesine bol keseden kullanabilen Radikal gazetesi aslında hala "devrim" olgusunun gerçekliğinin farkında olarak bunu kullanıyor!

Gazetenin bu radikalliği, eski haline göre bir "radikalite" oldu. Ha bir de "sokak yazarlığı" gibi bir terim de ürettiler! Yani muhabirler, daha fazla sokaktan haber yapacak ve bir köşe yazarı gibi yorum yapabilecekler; köşe yazarları da sokağa incek! (En azından köşe yazarlarının bazılarının koltukta oturduğunu kabul ediyorlar, bu da bir radikallik!) Açıkça söylemek gerekirse uydurulan "sokak yazarı" terimi, zaten yapılan bir işti! Demokrat, yurtsever, ilerici, devrimci gazetelerdeki basın emekçileri zaten böyle haber yapmıyorlar mı? Radikal gazetesi; bu gazeteleri, bu basın emekçilerini yok sayıyor olabilir! Ama egemen ideolojiye hizmet ediyor bile olsa; Taraf gazetesi'nin yaptığı haberler, muhabirlerinin "kanır", "haber" peşinde koşturması Radikal'in uydurduğu "sokak yazarlığı"na uygun düşmüyor mu?

Birçok devrimci, ilerici, yurtsever kurumun; sendikaların, odaların dilendirdiği ve uğruna mücadele ettiği toplumsal olayları sanki ilk kez haberleştiren onlar gibi bir eda ile hareket eden Radikal gazetesi, "halkın sorunları" ile ilgili haberler yapmaya başladı. HES mücadelesi veren köylü haberlerinden işçi eylemlerine, sendi-

"Savaşma konuş!"

kalarla görüşmelerden çeşitli şirketlerin yolsuzluğuna vs...

"Bir devletle bir terör örgütü masaya oturduğunda ne oldu?"

Radikal gazetesi şimdilerde yine bir "ilk" gerçekleştirerek ya da öyle olduğunu zannederek, bir kampanya başlattı. "Savaşma Konuş" adını verdiği bu yazı dizisi ile "Bir devletle bir terör örgütü masaya oturduğunda ne oldu?", "Onlar nasıl yaptılar... Onlar yaptıysa biz de yapabilir miyiz?" sorularına cevap aradığını söylüyor özünde... Oysa hemen her yazıda dile getirdiği bu soruların ken-

delesine yol açan toplumsal koşullardan bahar hazırlanan bu yazı dizisi ile ETA, BASK, IRA, GAM vs. inceleniyor! Yazı dizisinin 7 Kasım günü yayınlanan sayısında; Endonezya'da petrol zengini bir bölge olan Açe'de yaşayan Açelilerin devletin ulusal baskısına karşı gerilla savaşı verdiği GAM örgütünün anlatışı biçimine bir göz atalım: "Banda Açe'de Endonezya'nın yüzde 99'u gibi Müslümanlar yaşar ama ülkenin geri kalanından farklı olarak onlar Açelidir. Devletin de tarih boyunca vahim baskılar ve yoksulluklarla hatırlattığı gibi onlar ayrı bir gruptur. Bu yüzden de Açeliler bir süre sonra 'Değil mi ki farklıyız, öyleyse ayrıyalım' dediler. Savaşmaya başladılar. Bu savaş sirtlanan ve terör eylemleri yapan örgütün adı GAM'dır." Görüldüğü üzere yüzbinlerce Açelinin yaşamına mal olan bu etnik savaş gerçeği, Radikal gazetesi sayesinde "farklıyız, ayrıyalım, savaşalım" gibi yorumlarla çocuk oyunuymuş gibi lanse ediliyor.

Yazı dizisi, devletin anlaşmaya oturduğu örgütlerin "terörüst" olduğunu dilinden düşürmezken; devletler ve bu örgütler arasında anlaşmalar imzalanmasına rağmen hakların "kuşa çevrildiğini" inkar edemeyen Radikal gazetesi, Guatemala ve URNG ile ilgili sayısında yapılan anlaşma ile ilgili şu bilgileri aktarıyor: "Barış anlaşmaları kâğıt üzerinde tatmin edici görünse de, aslında sakat oldukları söylenebilir. Zira savaşın temel sebebi olan toprak reformu yine gerçekleştirilmedi; Tarihi Ayudlatma Komisyonu'na da savaş suçlarını isim vererek itham yetkisi tanımazken, 1996'da hem URNG'ye hem de bazı askerlere getirilen kısmi affa geçmişin ölümlerini gömme misyonunun yolu iyice daraltıldı. En önemlisi, bu anlaşmaların gerektirdiği anayasal değişiklikler, 1999'da ancak yüzde 18,5 katılım sağlanan referandumda reddedildi."

"Savaşma konuş!" ile silahlı mücadeleye "tukaka"

Yazı dizisinin her bir sayısı ince-

lendiğinde ortaya çıkan tabloda ana temanın silahlı mücadele düşmanlığı olduğu açıkça görülüyor. Ulusal mücadelelerin temel nedenlerinin çarpılarak verilmesi de, silahlı mücadele veren örgütlerin devletle masaya oturmalarına rağmen "terörüst" yaf-tasının devam ettirilmesi de bu düşmanlıktan kaynaklanıyor. Gazetenin genel yayın yönetmeni Eyüp Can'ın kampanyaya dair yazdığı yazısında de-ğindiği şu noktalarda; "savaşma" ifadesinin ulusal hareketlere yönelik söylendiğini ve "barış" eyleminin de mücadele eden silahlı örgütlerin tasfiyesi anlamına getirildiğini görebiliyoruz rahatlıkla: "Peki nasıl bitecek bu savaş? Elbette PKK'nın silahsızlandırılmasıyla. 'TSK silah bırakсын' diyen bir aklevle var mı? Yok! Bütün mesele şiddetli terörün yerine barış dilinin tesis edilmesi yönünde bir iklim oluşturma-k."

Uzun lafın kısıması eskiden savaşçı-ğirtkanlığı yapanlar, bugün ağzlarında "savaşma konuş" gibi "barış yanlısı" haline gelmişler; ancak hala halk düşmanlığı konusunda değişmeyen zihniyete sahipler! "Lafla peynir gemisi yürümez" sözünü hatırlatmak isteriz Radikal gazetesi! Radikal gazetesi, bu yazı dizisiyle silahlı mücadele konusunda halkların belleğinde bilinç kırılmasına yol açmak, geddiği büyüt-mek istiyor.

Geçmişte "kart kurt" denilen, katledilen, köyü yakılan, binlerce ev-ladı kaybedilen, faili meçhullere kur-ban giden Kürt halkının, ulusal müca-delesinde bu noktaya gelmesinde en büyük katkı silahlı mücadelesine, ge-rillaya aittir! TC faşizmi, Kürt halkını kendiliğinden tanınamamıştır, halkı katletmekle çözüme ulaşamayacağını kendiliğinden fark etmemişti elbette! Bunu ona dikte ettiren ve adımlar at-masını sağlayan silahlı mücadeledir! Biz savaş tutkunu insanlar değiliz, ama TC'deki halk düşmanlığının yok edilmesinin tek yolunun bu olduğunu inkâr edemeyiz!

Nefretin hesabını Kürt çocuklarına mı ödetiyorlar?

"Çocuğumun parçalarını ellerimle mi toplayacaktım?"

T. Kürdistan'ını savaş çöplüğü olarak kullanmaya devam eden TC askeri, hala birçok çocuğun ölmesine, birçoğunun da yaralanmasına neden oluyor. Şırnak'ın Cizre ve İdil ilçeleri arasında bulunan Aslantepe Köyü yakınlarında oyun oynayan 4 ve 7 yaşındaki Beşir ve Nujiyan İdem kardeşler, meydana gelen patlamada ağır yaralandı. Yakınları tarafından Cizre Devlet Hastanesi'ne kaldırılan İdem kardeşlerden 4 yaşındaki Nujiyan İdem yaşamını yitirirken, Beşir İdem'in Dicle Üniversitesi Tıp Fakültesi'ndeki tedavisi sürüyor. Olay yerinin evin hemen yanında bulunan ve 90'lı yıllarda kurulan bir askeri arama kulübesine yakın olması patlamanın buraya patlayabilir savaş artıklarının atılmasından kaynaklandığını gösteriyor aslında.

Yaşamını yitiren Nujiyan ile ve ağır yaralanan Beşir'in annesi Hatice İdem, çocuklarının arkasından "Çocuğumun parçalarını ellerimle mi toplayacaktım, çocuklarım bu şekilde sahipsiz mi kalacaktı, ne istediniz el kadar çocuklardan" diyerek Kürtçe ağlıyor yağı.

Patlamada yaralanan Beşir İdem'in Dicle Üniversitesi Tıp Fakültesi Hastanesi yoğun bakım servisindeki tedavisi sürüyor. Doktorlar İdem'in 6 saat süren bir cerrahi operasyon geçirdiğini belirterek, "Beşir İdem'in elleri parçalanmıştı. Kurtarmak mümkün olmadı. Maalesef iki eli de bileğinden

Şırnak'ın Cizre ve İdil ilçeleri arasında bulunan Aslantepe Köyü yakınlarında oyun oynayan 4 ve 7 yaşındaki Beşir ve Nujiyan İdem kardeşler, meydana gelen patlamada ağır yaralandı.

9 yaşında linç edilmek istenen bir çocuk

Bursa'nın İnegöl İlçesi'ne bağlı Huzur Mahallesi'nde 14 Kasım günü öğlen saatlerinde en son evinin önünde oynarken görülen 9 yaşındaki Baran E. adlı çocuk akşam saatlerinde evine 10 kilometre uzaklıkta bulunan Yenice Beldesi sınırlarındaki bir su kanalına işken-ce edilerek atılmış halde bulundu.

Söz konusu olayın yaşandığı Huzur Mahallesi, 26 Temmuz'da burada yaşayan Kürt emekçilerine yönelik linç girişiminin ardından gündeme gelmişti. Tamamı Kürt ailelerden oluşan mahalleye yönelik baskılar birçok defa basına yan-

sıymıştı. Olayda bir başka dikkat çeken nokta ise olayın İnegöl'de Kürt ailelere yönelik linç saldırısında bulunan 22 şahsın geçtiğimiz günlerde görülen mahkemelerinde tahliye edilmesinin hemen ertesine denk gelmesi...

5 yaşındaki bir çocuğu gözaltına alan zihniyetin bir başka yansıması olarak 9 yaşındaki Baran'ı ölümün sınırına getirene dek şiddet uyguluyor! Kürt halkının yönelik üniversitelerden, batıdaki illerden yükseltelen bu kafatasçı dalga, son zamanlarda en çok çocukları hedef alıyor!

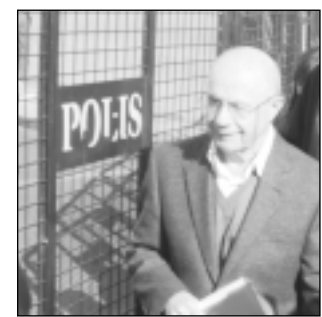
Nefretin hesabını Kürt çocuklarına mı ödetiyorlar?

Kırşehir'de 2 Ekim günü Arif A. isimli şahıs tarafından tecavüz edildikten sonra öldürülen 4 yaşındaki Kamuran Levent'in cinayetine ilişkin yeni bulgular ortaya çıktı. Baba Şükrü Levent, katilin tecavüzü önce inkar ettiğini, Adli Tıp'tan alınan raporların üzerine ise itiraf ettiğini söyledi. Baba Levent, katilin MHP'de çaycılık yaptığını ve MHP'ye üyeliğinin bulunduğunu işaret ederek, katili tanıyanlardan aldığı bilgilere göre, katilin Kürtlerin evlerinin duvarlarına "Kürtlere ölüm" diye yazılar yazdığını söyledi. Levent, olaydan sonra evlerinin duvarında da bir yazıyı fark ettiklerini belirterek, "Evimizin duvarında bir yazı vardı, ama biz 'sıradan gelen geçen gençler yazmıştır' diye düşündük. Dikkat etmedik. Ama olaydan sonra baktım ki; 'İhanetin sonu bu' yazıyor. Hemen üzerinde de ceza yazıyor" dedi.

İşkenceci polisler mahkemede aklandı!

"Bağımsız yargı" suç dosyasına bir yaprak daha ekledi. Siirt TMS'de travmaya yol açacak deredece işkence gören **Abdurrahim Aslan**'ın gördüğü işkence, Adli Tıp raporu ile kanıtlandığı halde, işkenceci polisler Siirt Ağır Ceza Mahkemesi tarafından aklandı. Aslan 2007 yılında Siirt TMS'de 3 gün gözaltında tutulmuş, bu sırada işkenceye maruz kalmıştı. Testisleri sıkılarak işkence yapılan Aslan, ayrıca testislerine ve penisine ip bağlanarak oda içerisinde dolaştırılmıştı. Aslan, bu onur kırıcı işkenceden İçişleri Bakanlığını sorumlu tutarak 1 milyon liralık tazminat davası açmıştı. Davanın ilk duruşması Siirt ACM'de görüldü. 12'şer yıl hapisleri istenen polisler adeta adaletin olmadığını kanıtlamak istercesine Aslan'ın emniyet kurumunu yıpratmak için bu "asılsız iddiaları" ortaya attığını iddia ettiler. Mahkeme ise işkencecileri aklamak için hayvanlık yapan Aslan'ın "göçer" olduğunu belirterek "koşullarından kaynaklı testislerinde enfeksiyon olması normaldir" dedi. Bir kez daha mahkemeler polisin aklanması için işlev gördü ve duruşmada işkencecilere beraat kararı verildi. (Ankara)

İsmail Beşikçi'ye Q davası

Sosyolog İsmail Beşikçi'ye hakkında 7.5 yıl hapis istemiyeli ceza açıldı. "Çağımızda Toplum ve Hukuk" isimli dergide yer alan "Kürtler ve Kürtlerin kendi kaderini tayin hakkı" başlıklı yazısından dolayı derginin Yazı İşleri Müdürü Zeycan Ballı Şimşek'le birlikte "örgüt propagandası yapma" iddiasıyla açılan davada 1.5 ila 7.5 yıl arasında değişen hapis cezaları isteniyor. Beşikçi'nin "Kürtler ve Kürtlerin kendi kaderini tayin hakkı" başlıklı yazısındaki "Qandil" ifadesindeki "Q" harfi ve "Kürdistan" ifadesi davanın açılma nedenleri arasında yer alıyor. 12 Kasım günü İstanbul 11. Ağır Ceza Mahkemesi'nde görülen duruşmada dostları İsmail Beşikçi'yi yalnız bırakmadı.

35 kadar savunma avukatının hazır bulunduğu duruşmaya destek amacıyla Ankara Düşünceye Özgürlük Platformu üyelerinin yanı sıra BDP Milletvekili **Ufuk Uras**, Temel Demirel, **Ferai Tınç**, Çayan Demirel, **Muhsin Kızılkaya**, Sibel Özbudun, TGS Başkanı **Ercan İpekçi**'nin de aralarında bulunduğu çok sayıda aydın ve yazar katıldı. İsmail Beşikçi savunmasında; "Benim yazım bilimseldir ve savcılar değil bilim insanları incelemeli" sözlerini sar etti. (İstanbul)

DERSİM'DE ÜNİVERSİTE ARACILIĞIYLA YOZLAŞTIRMA POLİTİKALARI

Geçmişten günümüze sisteme indirgenmeye çalışılan bir tarihtir Dersim...

Yıllardan beri Dersim isminden bile korkan egemenler, tarih sayfalarını kanla yazmaya devam etmişlerdir. Sürgünler, katliamlar, köy boşaltmalar, operasyonlar, barajlar, koruculuk sistemi, siyanürle altın ayırıştırma, orman yangınları, YİBO üzerinden asimilasyon politikası, baskı unsuru oluşturan karakollar, fuhuş... vb. Sayfalar kalınlaştıkça, aynı zamanda yükselen bir isyan ışığıdır Dersim...

Nice yozlaşırma politikalarından arınan bir yarımadır Dersim...

Dersimli, bugün dahi egemenlerin güçlenen saldırılarına boyun eğmemektedir. Bu asi ruh her zaman onlara dert olmuştur. Öyle ki barajlar, koruculuk, katliamlar, karakollar vb. ile istediklerini elde edemeyen egemenler son olarak da, Dersim gençliğinin üzerinde kirli oyunlarını sergilemeye içine girmiştir. Bunu da şimdilerde üniversite üzerinden yapmaya çalışmaktadır. Cumhurbaşkanı tarafından bizzat atanan Tunceli Üniversitesi Rektörü **Durmuş Boztağ**, sistemin kendisine sunduğu olanaklarla görevine çoktan başladı bile. Egemenlerin, sadece halkın gözünü boyamak ve kirli oyunlarını sergilemek amacıyla açtığı üniversite eğitim ve öğretimin dışında bir pazar aracı olarak kullanılıyor. Öğrenci sorunları görmeyen gelinerek barınma, derslik, ulaşım ve yemekhane sorunlarıyla başbaşa bırakılıyor.

Alt yapısı oluşturulmadan açılan üniversitenin dersliklerinin az olması, öğrencilere sıkıştırılmış program olarak dayatılıyor. Öğrenciler aynı derslikte iki bölüm öğrenim görüyor ve hafta sonu dahi ders işlemek zorunda bırakılıyor. Buna rağmen ders saatleri yarıya indiriliyor. Alt yapıdan kaynaklı yine öğrencilerin barınma sorunu öne çıkıyor.

Yurtların yeterli sayıda olmaması öğrencilerin dışarıda kalmasına yol açarken bir öğrenci yurt parasını geciktirdiği için yurttan atıldı. Daha sonra tekrar yurda kabul edilen öğrenci yurt ücretinin 2 katı para ödemek zorunda bırakıldı. Yine yurtlarda

öğrenciler arasında Alevi-Sünni, Türk-Kürt çatışması yaratılmaya çalışılıyor.

Yemekhane ücretlerinin yüksek olması, üniversitenin bir pazar aracı olduğunu açıkça gösteriyor. 2 lira olan yemek fiyatı, öğrencilerin yemekhaneyi boykot etmesi ile birlikte 1.5 TL'ye düşürüldü.

Bu sorunların beraberinde ilçelerde bölümler açarak, tabela bile olmayan binalarda öğrencilere eğitim veriliyor. Açıkça görülüyor ki yozlaşırma politikalarını üniversite yolu ile öne çıkaran egemenler, bizleri Dersim kültüründen arındırmaya çalışıyor.

İnançlarına bağlanmayı ve sahiplenme ruhunu en iyi bilendir Dersim...

Dersimli, devletin ve sistemin gerçek yüzünü bizzat yaşayarak görmüştür. Onlarla sohbet ettiğimizde geçmişe dönük özlemleri olduğunun farkındalığıyla birlikte umutlarının da hala devam ettiğini gördük.

Dersim'in bir anlayışı, bir geleneği vardır. Bugün bu anlayış etrafında hareket etmekten ve örgütlenmekten asla çekinmezler. Bu gelenek Partizan geleneğidir. Sımsıkı sarıllılar bu ideolojiye. Duvarlarındaki Partizan yazılarına toz kondurmayacak kadar sahiplenirler bu geleneği. Sistem tarafından, Dersim üzerinde oynanan bu kirli oyunları sadece bu anlayış etrafında mücadele ederek kazanacaklarının bilincindedir. Dersim'i sisteme indirgemeye hiçbir Partizan izin vermeyecektir!

(Dersim Partizan)

KATLIAMCILAR SANIK SANDALYESİNE!

Dersim

MEYA-DER, BDP ve DAKAD tarafından düzenlenen anma etkinliği için Belediye önünde bir araya gelen yüzlerce kişi, buradan Seyit Rıza Parkı'na kadar yürüdü. Seyit Rıza ve arkadaşlarının isimlerinin Kürtçe yazıldığı 2 dev afişi taşındığı yürüyüşte sık sık, "Şehit namirin", "Ey şehid riya we riya me ye" sloganları atıldı. Yürüyüşün ardından BDP Dersim Milletvekili **Şerafettin Halis** ve Seyit Rıza'nın torunu, parkta bulunan Seyit Rıza heykeli önüne çelenk bıraktı. Ardından Seyit Rıza'nın heykelinin etrafında mumlar yakıldı, karanfeller bırakıldı. Seyit Rıza ve arkadaşlarının anısına yapılan bir dakikalık saygı duruşunun ardından konuşan BDP Dersim İl Başkanı **Murat Polat**, Seyit Rıza ve arkadaşlarının verdiği onurlu mücadelenin önünde saygıyla eğildiklerini ifade etti. Seyit Rıza'nın torunu **Zeliha Polat** ise, dedesinin idam edilirken söylediği sözleri hatırlatarak konuşmasına başladı. Konuşmakta zorlanan Polat, dedesinin verdiği mücadelenin halen devam ettiğini dile getirdi. Milletvekili **Şerafettin Halis** ise, 73 yıl önce saldıran yok etmek isteyenlerin bugün sarılarak öldürmeye çalıştığını hatırlattı. Konuşmaların ardından **Erdoğan Emir**, Dersim katliamında yaşamını yitirenlerin anısına bestelediği şarkıları seslendirdi.

İstanbul

* Bağcılar'da YAKAY-DER tarafından BDP Bağcılar İlçe binasında düzenlenen anma etkinliğine, dernek ve parti yöneticilerinin yanı sıra çok sayıda kişi katıldı. Saygı duruşuyla başlayan etkinlikte, Dersim İsyanı'nı anlatan "Sürgün" isimli belgeselin gösterimi yapıldı. Ardından bir konuşma yapan YAKAY-DER Yöneticisi **Muzaffer Kuloğlu**, Seyit Rıza'yı "Kürt hareketinin en gurur

duyduğu isimlerden biri" olarak tanımlarken, BDP İstanbul İl Yöneticisi **Dursun Yıldız** da, Türkiye Cumhuriyeti'nin Osmanlı ve Selçuklulardan biriken Kürtlere yaklaştığını ve Kürtlere karşı imha politikalarını sürdürdüğünü söyledi.

* İstiklal Caddesi'nde yürüyüş gerçekleştiren Dersimliler, "Katliamlarla ilgili arşivlerin açılmasını, Dersim isminin iade edilmesini, Seyit Rıza ve arkadaşlarının mezar yerlerinin açılmasını" talep etti. Galatasaray Meydanı'nda bir araya gelen **Alibeyköy - Eyüp Dersimliler Derneği**, **Dersim gazetesi** ve **Munzur Kültür Derneği** üyeleri, "Ayrıptır günahtır zulümdür! Unutmadık unutmayacağız" ve "Der-

Cadde ortasında bir süre oturma eylemi yapan kitlenin yürüyüşü Taksim Meydanı'nda son buldu.

Yürüyüşün ardından açıklama yapan **Alibeyköy - Eyüp Dersimliler Derneği** Başkanı **Mesut Gerçek**, Dersim'de yaşananların 73 yıldır süren bir yara olduğunu vurguladı.

"38 son değil, Dersim direniyor!"

17 Kasım Çarşamba günü Okmeydanı **Dikilitaş Parkı**'nda toplanan **Neweda Dersim ve Munzur Çevre Derneği** üyeleri hem bu katliamı lanetledi hem de Seyit Rıza ve 6 yoldaşını andı.

Pankart açarak yürüyüşe geçen kitle eylem sırasında sık sık "38 sürüyor, Seyit Rıza Savaşıyor", "Dersim Son değil Seyit Rıza Yaşıyor", "Katil Devlet hesap verecek" sloganlarını atarak Sağlık Ocağı'na kadar yürüdü ve burada basın açıklaması yaptı.

Açıklamayı grup adına **İsmail Duman** okudu. Duman, açıklamada; "Buradan Kemal Kılıçdaroğlu'na sesleniyoruz. 1938 yılında Düzgün Baba eteklerinde katledilen akrabalarınızın çığlıklarına kulaklarınızı tıkamayın. Bir Dersimli olarak atalarınızın çığlığını duyun" dedi.

Eyleme **SODAP**, Halkevi, **ESP**, Okmeydanı Demokrasi Evi, **Partizan** ve **Alibeyköy Tunceliler Derneği** destek verdi. (Okmeydanı İK okurları)

HAPİSHANELER

Hasta tutsak Nurettin Soysal tahliye edildi

16 yıldır hapisshanede bulunan ve tedavisi yapılmayınca ölümün eşğine gelen lenf kanseri hastası hükümlü Nurettin Soysal, İHD Diyarbakır Şubesi'nin girişimleri sonucu tahliye edildi. Soysal, için insan hakları savunucuları 3. kez Adli Tıp Kurumu'na başvurdu. Hapishaneden hastaneye, hastaneden de tekrar hapishaneye götürülen, tedavisi yapılmayan ve bu yüzden ölümün eşğine gelen Soysal için harekete geçen İHD Diyarbakır

Şubesi avukatları, Adalet Bakanlığı'na başvurarak, tıbbi müdahale ile dahi kurtarılamayacak ve ölüm eşğine gelen Soysal'ın serbest bırakılmasını istedi. Başvuruyu değerlendiren Adalet Bakanlığı, hem insan hakları savunucuları hem de uluslararası tepkilerin ardından Soysal'ın tahliyesine karar verdi. 12 Kasım günü Diyarbakır D Tipi Hapishane'den çıkarılan Soysal, tedavi için Dicle Üniversitesi Tıp Fakültesi'ne kaldırıldı. (H. Merkezi)

HASTA TUTSAKLAR

sesi'ne kadar bir yürüyüş gerçekleştirdi. "Tecrit'e hayır", "Devrimci Tutsaklar Onurumuzdur" vb. sloganlarının

Hasta tutsaklara özgürlük talepli Cuma yürüyüşleri devam ediyor.

* **12 Kasım** günü Taksim Tramvay Durağı'ndan Galatasaray Lisesi'ne kadar bir yürüyüş gerçekleştirdi. "Tecrit'e hayır", "Devrimci Tutsaklar Onurumuzdur" vb. sloganlarının

atıldığı eylemde açıklamayı Kaldıraç Temsilcisi **Hakan Dilmeç** yaptı. Dilmeç Adli Tıp Kurumu'nun devlet destekli yalan ve yanlış raporlar hazırladığını ve başta devrimci tutsaklar olmak üzere hasta tutsakları göz görerek katlettiğini belirtti.

* **19 Kasım** günü İstanbul Taksim Tramvay Durağı'nda bir araya gelen kitle "Hapishanelerde 10 Yılda 1659, 8 Ayda 154 İnsan Katledildi" ve "Hasta Tutsaklar Serbest Bırakılsın" pankartlarıyla Galatasaray Lisesi'ne kadar yürüdü. Lise önünde açıklamayı Grup Yorum üyesi **Caner Bozkurt** yaptı. Bozkurt tedavi ve tahliye edilmeden tutsakların öldürülmek istendiğine dikkat çekti. (İstanbul)

MERHABA

Geçen hafta yaptığım açık görüş sonrası tutsak Partizanlardan biri olan **Yaşar İnce**'nin sağlık durumuna ilişkin bilgileri sizlerle paylaşmak istedim.

Geçtiğimiz haftalarda genel sağlık durumu için yaptığımız rutin kontrollerde bütün değerleri oldukça yüksek çıkmıştır. Bunun sonucunda kullandığı ilaç sayısı günde 1 iken 7'ye yükselmiştir. Kullandığı ilaçların içinde bulunan birçok etken madde beyin hafıza bölümüne etki ettiği için unutkanlığı giderek artmış, günlük çalışmalarını yapamayacak konuma gelmiştir.

Özellikle isim ve okuduklarını unutmaya sık yaşadığı sorunlardan. Ayrıca ilaçların ağır olması nedeniyle aşırı halsizlik, rutin işlerini yapmasını engelliyor. Baş ağrıları ve ayak ağrıları halen devam ediyor ve grip veya soğuk algınlığı gibi hastalıkları ancak 1-1.5 ayda atlatabiliyor. Hastane sevkleri her yerde olduğu gibi burada da yapılmamakta ya da çok geç yapılmakta.

(Ankara'dan bir İK okuru)

Tekirdağ 2 Nolu'da tutsaklara saldırı

Yazdığı bir mektupla gazetemize ulaşan **Baysal Demirhan** isimli tutsak, ağırlaştırılmış müebbet cezası alan tutsakların yaşadıklarını insanlık dışı değerlendirerek bu konuda tutsaklar olarak neler yaptıklarını özetledi: "Adalet Bakanlığı, TBMM İnsan Hakları Komisyonu ve Başkanlığı vb. kurumlara yazılı bildirimlerde bulduk ve eylemlilik sürecine başlayacağımızı belirttik. **14 Ekim**'de başladığımız saat 11.00 ve 12.00'de "Havalandırma Hakkımız Engellenemez" sloganlarını atmayı ve iki dakika kapıları dövmeyi sürdürmekteyiz. Bizlere saldırmak için bahane arayan hapishane idaresi, slogan attığımız ve kapıları dövdüğümüz için

hücrelerde kalan arkadaşlara azgınca saldırmıştır. **14 Ekim** günü eylemlerin ardından hücremize giren sayısız gardiyan tarafından zor kullanılarak havalandırma hücreye konulduk. Saat 12.00'de aldığımız karar gereği eylemlerimizi devam ettirdik. Bunun üzerine öğrendiğimiz kadlarıyla **Muharrem Karagül**, **Mecit Şahinkaya**, **Serkan Solak** ve **A. Nazım Atmalioğlu** isimli tutsaklar yaralanmıştır. A. Nazım Atmalioğlu dövülerek kalmakta olduğu hücreden çıkarılmış ve C Blok'taki teki hücrelere götürülmüştür."

Demirhan ayrıca yayın yasalarının da devam ettiğini belirtmiş. (H. Merkezi)

Bafra T Tipi'nde arama işkencesine takipsizlik!

Bafra T Tipi Kapalı Hapishane'de tutuklu bulunan TKP/ML dava tutsağı **Hasan Gülbahar**'ın mektubu devletin tutsaklara yönelik hukuk dışı uygulamalarına dikkat çekiyor.

Bilindiği gibi 29 Temmuz 2010'da Ordu E tipi Kapalı Hapishane'den zorla Bafra T Tipi Kapalı Hapishane'ye sevke edilen devrimci tutsaklar girişte onur kırıcı arama dayatması ile karşı karşıya kalmıştı. Gardiyanlar devrimci tutsaklara çıplak aramayı dayatmış ancak tutsaklar bunu kabul etmeyerek "Baskılar bizi yıldıramaz" ve "İnsanlık onuru işkenceyi yenecek" slo-

ganlarını haykırmıştı. Bu tutum üzerine gardiyanlar tutsaklara saldırmış ve onları darp etmişti.

Tutsakların bu saldırıya ilişkin Bafra Cumhuriyet Başsavcılığı'na yaptıkları suç duyurusunun sonucu 6 Kasım günü tutsaklara tebliğ edildi. Savcılık saldırıya uğrayan tutsakların suç duyurusu için kovuşturmayla yer olmadığına karar verdi, tutsakların şikâyetleri yerine gardiyanların tutsaklar hakkındaki suç duyurusunu dikkate almışa benziyor. Onur kırıcı aramaya direnen tutsaklara yapılan işkence savcılık için bir soruşturma konusu olmuyor.

Bafra Cumhuriyet Savcılığı'nın bu kararı devletin tutsaklara yönelik yaklaşımını bir kez daha gözler önüne serdi. (H. Merkezi)

"Fatma Tokmak ölmesin, Azat annesiz kalsın!"

Fatma Tokmak; 1996 yılında, eşinin PKK'ye katilmasının ardından yaşadığı Amed'de baskından kaçarak geldiği Kocaeli'nde misafir olarak kaldığı evde işlenen bir cinayetin ardından bir buçuk yaşındaki oğlu Azat'la birlikte gözaltına alınarak ağır işkenceye maruz kalmış ve hapishanede kalp hastalığına yakalanmıştı.

Gözaltında Cinsel Taciz ve Tecavüze Karşı Hukuki Yardım Bürosu avukatları, Tokmak'ın durumuna dikkat çekmek için **Bakırköy Kadın Hapishanesi** önünde **14 Kasım** günü bir basın açıklaması yaptı. Kadın örgütleri ve siyasi partilerin de destek verdiği eyleme şu an 17 yaşında olan oğlu Azat da kendi el yazısıyla yazdığı "Annemi ölü değil, canlı istiyorum" dövizleriyle katıldı.

Sağlığı bu derece kötü durumda olan Fatma Tokmak, ceza verilerek tekrar hapishaneye konulan Tokmak'ın günden güne kötüye giden sağlık durumu nedeniyle zor günler geçirdiğini kaydeden avukatı **Eren Keskin**, "Onu kurtarabilmek için elimizden geleni yapacağız, ancak bunun için kamuoyunun desteğine ihtiyacımız var. İnsan hakları örgütleri, kadın örgütleri ve aydınlarla Fatma Tokmak'ı kurtarmak için harekete geçmek çağrısı yapıyoruz" dedi. (İstanbul)

Bakırköy Hapishanesi'nde keyfi uygulamalar sürüyor!

Bakırköy Kadın Hapishanesi, hukuk tanımaz keyfi tavrını ısrarla sürdürüyor. Bir yılı aşkın bir süredir Bakırköy Hapishanesi'nde tutuklu bulunan Kartal Büro çalışanımız **Suzan Zengin**'in yaşadıkları bunun örneklerinden yalnızca biri. Suzan Zengin'in gazetemize gönderdiği ve elimize 12 Kasım günü ulaşan mektubunun iki sayfasına keyfi bir şekilde el koyuldu.

Bakırköy Kadın Hapishanesi'nde yaşanan hak ihlallerini anlatan iki sayfalık bölümünün engellenmiş olması dikkatlerden kaçmadı. Mektupta yer alan hak ihlallerinden biri geçtiğimiz günlerde zorla Gebze Hapishanesi'nden Bakırköy'e sevk edilen **Hiyam Yolcu**'nun eşyalarına el konulması oluşturuyor. Devletin el koyduğu materyaller arasında **Hiyam Yolcu**'nun makaleleri için gazetelerden kestiği ekonomi yazıları ve küpürleri de bulunuyor. Bu durumu idareye sorularında bu materyallerin örgütsel doküman olduğu bu yüzden verilmediği söylendi. Bunun üzerine tutsaklar "suç unsuru varsa bunu bir tutanakla savcılığa neden iletmiyorsunuz?" diye sordu. Ve nihayet eşyaları kendilerine teslim edildi. Suzan Zengin'in idarenin bu idarelerine de-ğinmiş olması mektuba el konulması için yeterli bir gerekçe oluşturdu anlaşılır. (İstanbul)

Demokrasi, tehdit ve kaçırma girişimleri mi?

Demokratikleşme maskeli faşizm, örgütlü insanlara karşı tahammülsüzlüğünü birçok devrimci-ilerici insanları kaçırma girişimi ve tehditler ile göstermektedir. Bunlardan biri de Erzincan'da İşçi Köylü gazete okuru **Çetin Kırsız** 12.11.2010 tarihinde saat 15.30'da evinden çıktıktan bir süre sonra sivil polis tarafından durdurulup "derneğe gidiyor musun?" (İşçi Köylü gazete bürosuna atıfta bulunarak) sorusunu sormuş ve arkadaşımız "size cevap verme gereği duymuyorum" şeklinde cevap verince sivil polis arkadaşımızı "bana el kol hareketi yapma. Seni başka bir yerde görmeyeyim" söylemleri ile tehdit edip oradan uzaklaşmıştır. Egemenlerin demokratikleşme söylemlerinde halkımıza ve devrimcilere karşı izlemiş olduğu tehdit ve kaçırma girişimleri ile ne kadar samimiysiz olduğu görülmektedir. (Erzincan)

Dersim'de tartaklanan Ali Ergün için basın açıklaması yapıldı

Depremde evi yıkıldığı için aylarca çadırda yaşamak zorunda kalan Ali Ergün yardım almak için Tunceli Valiliği'ne gitmiş ve burada vali korumaları tarafından tartaklanmıştır. Demokratik kurumlar saldırıya protesto amaçlı bir açıklama yaptılar. KESK Dersim Şubeler Platformu'nun yaptığı açıklamaya KESK bileşenleri, BDP, EMEP, ESP temsilcileri, Dersim Belediye Başkanı Edibe Şahin'in yanı sıra çok sayıda kişi katılmıştır. Açıklamayı yapan Eğitim-Sen Şube Başkanı **Mehmet Ali Aslan**, çadırda yaşayan yaşlı gözcede vatandaşa bu denli bir şiddetin kabul edilemeyeceğini belirterek, sorumlular hakkında derhal yasal işlem başlatılması gerektiğini belirtmiştir. (Dersim Partizan)

Kaçırılan Necat Şahbudak'a İşkence ve Tehditte Ajanlık Teklifi

4 Kasım'da Bağcılar-Göztepe'deki Yenibeyda Zeliha Hatun Cami'de namaz kılmaya giden ve cami önünde kendilerini polis olarak tanıtan, telsizli 3 sivil kişi tarafından, zorla bir araca bindirilerek kaçırılan **Necat Şahbudak** 4 gün sonra ortaya çıktı. Polisler tarafından kaçırıldığını belirten Şahbudak, Bakırköy Cumhuriyet Savcılığı'na suç duyurusunda bulundu. İstanbul Emniyet Müdürlüğü'ne başvuran ailesine önce "gözetiminde" denilmiş ancak daha sonra "gözetim altına alınmadı" cevabı verilmiştir. Şahbudak, "Polisler beni Düzce'de ormanlık bir alana götürdüler. İşkence yaptılar. Van'da, Diyarbakır'da kendileriyle çalışmamı teklif ettiler. Kabul etmeyince ölümle tehdit ettiler. Gözlerim bağlandı, bana işkence yapan, ölümle tehdit eden, ajanlık teklif eden polisler hakkında suç duyurusunda bulundum" dedi. (İstanbul)

Polis terörü 1 Mayıs Mahallesi'nde devam ediyor!

1 Mayıs Mahallesi'nde tutuklanan 13 Halk Cepheyle ilgili 16 Kasım günü yürüyüş ve basın açıklaması yapıldı. Basın açıklamasına **Partizan** ve **Demokratik Haklar Federasyonu** da destek verdi. Açıklama yapıldıktan sonra toplu olarak Yürüyüş dergisi dağıtmak isteyen Halk Cephe'lilere son durakta dağıtım başlarken Çevik Kuvvet silahla saldırdı. Bunun ardından çatışma çıktı. 3 Halk Cephe'li çatışma sırasında gözetim altına alındı. Çatışmadan sonra polis 1 Mayıs Mahallesi Anadolu Haklar ve Özgürlükler Derneği'ni bastı. Ve 3 kişiyi daha gözaltına aldı. (1 Mayıs İK okurları)

Diyanet'ten PKK'ye karşı cihad çağrısı!

Referandumun ortaya çıkardığı tablo, düzen partilerini 2011 genel seçimleri öncesi yeni projeler üretmek zorunda bıraktı.

Kemal Kılıçdaroğlu ile önemli bir çıkış yalamayı hedefleyen CHP, yeni sürecin politikasına uygun kadroları partinin önemli kademelerine yerleştirmenin peşinde. **Seçimlere daha halkçı, solcu ve demokrat bir görünümle, tazelenmiş bir yüzle girmek isteyen CHP, Kürt oylarına da göz dikmiş durumda.** Kılıçdaroğlu'nun T. Kürdistan'ına yaptığı ziyaretler, CHP'li ilçe başkanlarının medyanın desteğini arkasına alarak yürüttükleri halkla ilişkiler ve BDP'ye yakın yeşil ışık bunun sinyallerini veriyor. Kuşkusuz uzun yıllardır T. Kürdistan'ından adeta silinmiş olan CHP'nin bu atraksiyonlarının nedeni referandumda bir bütün olarak sistemin uğradığı ağır yenilgidir. **BDP, referandumda yaşama geçirdiği boykot tavrı ile ciddi bir başarı kazandı.**

BDP, bölgede AKP'yle yarışsa da esas olarak sistemle yürüttüğü mücadelede önemli bir kazanım elde etti. Aldığı bu yenilgi, uğradığı başarısızlık AKP'yi daha etkili projeleri yaşama geçirmeye itti. AKP'nin bölgedeki en vurucu silahlarından birinin ise din eksenli politikalar olduğu bilinen bir gerçektir. **Cemaatler, tarikatlar, İmam Hatip Liseleri, Kuran Kursları üzerinden PKK düşmanlığı temelinde örgütlenen AKP, genel seçimler öncesi bu politikasında yoğunlaşma kararı aldı.** Bunun ilk adımı olarak da Diyanet İşleri Başkanı Prof. Dr. Ali Bardakoğlu'nu görevden aldı.

Bu değişikliğin nedenleri ve bundan sonra uygulanacak yeni politikalara geçmeden önce AKP döneminde T. Kürdistan'ında yaşanan gelişmelere bir göz atmak yararlı olacaktır.

AKP, HİZBULLAH'IN ÖNÜNÜ AÇIYOR!

AKP'nin 2002 yılında hükümet olması ile birlikte bölgeden yansıyan fotoğrafta yaşanan hızlı değişim gözlerden kaçmıyor.

Kürt ulusal hareketinin rengini verdiği sosyolojik bir yapının ağır bastığı bölge yavaş yavaş renk değiştiriyor. Cemaatler-tarikatlar AKP ile birlikte adeta mantar gibi bölgenin her tarafına yayıldı. Örneğin; 2002 yılında Diyarbakır'da İslami tandanslı 174 dernek varken bugün bu sayı 717'ye çıkmış durumda. Gaziantep'te 378 olan dernek sayısı geçen süre içinde hızlı bir artışla 954'e ulaştı. Başbakanlığa bağlı Devlet Planlama Teşkilatı Müsteşarlığı Sosyal Sektörler ve Koordinasyon Genel Müdürlüğü verileri bize diğer illerde de benzeri yüksek bir artışın yaşandığını gösteriyor. Bu derneklerin **T. Kürdistan'ında bu kadar hızlı yayılması bölge halkının demokrasi ve örgütlenme bilincinde yaşadığı bir sıçramanın ürünü mü acaba?**

29 Mart yerel seçimleri sırasında bölgedeki dernekler, sermaye örgütleri, vakıflarla bir araya gelen İçişleri Bakanı Abdulkadir Aksu'nun destek çağrılarını bu sorunun cevabı olabilir.

AKP, devletin olanaklarını seferber ederek bölgede bu tür örgütlenmelerin önünü açmaktadır. **GAP Kalkınma Planı** çerçevesinde hayata geçirilen Sosyal Destek Programı (SODES) kapsamında bu derneklere ve vakıflara sadece son iki yıl içinde 133 milyon 864 bin 300 TL kaynak aktarıldı. Bakanlık verilerine göre; 9 ilde SODES'e 2008 yılında 328 milyon TL tutarında bin 528 proje başvuru bulunmuş, bunlardan 42 milyon TL tutarındaki 398 projede desteklenmiş.

Kurulan derneklerin büyük bir kısmının geçmişte Hizbullah saflarında faaliyet yürüten

unsurlardan oluşmuş olması **AKP-Hizbullah** ittifakına da dikkat çekiyor. **İhya-Der** ve **Mustazaf-Der** adı altında legal çalışmalara kayan ve yerel seçimlerde aday gösterecek kadar gücü olan **Hizbullah**, AKP'ye destek vermişti. Sözüünü ettiğimiz kuruluşların bölgede en yoksul semtlerde, yardım paketleri, burslar ve maddi olanaklar ekseninde faaliyet yürütmesi de bu işbirliğinin meyveleri olarak ortaya çıkıyor. Bölgeye yapılan onca yatırıma, kurulan dernek ve vakıflara, **İmam Hatip Liseleri** ve **Kuran kurslarına**, asker, polis, istihbarat örgütlerine, korucu ve işbirlikçi-ajan ağına rağmen devlet referandumda ağır bir yenilgi almaktan yine de kurtulamadı.

Diyanet İşleri Başkanlığı'nda yapılan operasyon perde arkasında yaşanan bu gelişmelerle birlikte anlam buluyor.

DİYANET "TERÖRE" KARŞI CEPHEDE!

Prof. Dr. Ali Bardakoğlu 2003'te dönemin Cumhurbaşkanı Ahmet Necdet Sezer tarafından AKP'nin istediği diğer isimlere rağmen seçilmiştir.

Yaklaşık sekiz yıldır bu görevi sürdüren Bardakoğlu genel olarak AKP'ye mesafeli bir duruş sergiledi. AKP'nin açılım furyasına ve sık sık dillendirdiği "**Kürtçe vaaz ve hutbe**" gibi adımlarına resmi olarak destek vermedi, bunların altına imzasını atmadı. Sürecin AKP açısından taşıdığı yıkıcı ihtiyacı dikkate alındığında AKP'nin Bardakoğlu ile devam etmesi zordu. AKP, onun yerine bu süreçte yardımcı olan Ankara İlahiyat Fakültesi kökenli Mehmet Görmez'i göreve getirdi.

Bu değişiklikle birlikte Diyanet birkaç yıl önce Genelkurmay Başkanı İlker Başbuğ'un "**İmamlarımız köylerde terörle mücadelede ye katılmalı**" talebi doğrultusunda bundan sonra ulusal harekete karşı yürütülen özel savaşın daha etkili bir parçası olacak. Diyanet İşleri Başkanlığı'nın 2011 Mali Yılı Bütçe Tasarısı'nda yer alan; "**Din Hizmetleri Genel Müdürlüğü ülkemizin birlik ve beraberliğinin korunması, bölücü ve yıkıcı faaliyetlere karşı görevlilerimizin doğru bilgilerle donatılarak özellikle hizmet bekleyen vatandaşlarımıza cami içinde**

ve dışında din hizmetlerinin sıhhatli ve verimli şekilde kasaba ve köylere kadar ulaştırılması amaçlanmaktadır" sözleri ile bunun zemini hazırlandı.

AKP'nin ve doğrudan devletin bu yeni projesine göre Diyanet İşleri Başkanlığı T. Kürdistan'ında doğrudan Özel Savaşın bir ayağı olarak faaliyet yürütecek. Kürtçe vaazlarla ve hutbelerle bölge halkı birleştirici unsur olan Müslümanlık etrafında toplanmaya çağrılacak ve PKK'nin anti propagandası yürütülecek. Bu yeni düzenleme ile birlikte DİB'i **televizyon ve radyo açabilme, internet sitelerini denetleyip gerekli gördüğünde kapattırabilme, basılı yayınları toplatabilme yetkisine de sahip oldu.** Geçtiğimiz Ekim ayında Beşir Atalay, bölgede İmam Hatip Liselerinin ve cami sayısının arttırılacağını ve Kürtçe vaazın daha geniş ve etkili bir şekilde yapılacağını açıklayarak ipuçlarını vermişti zaten.

Başta **Fethullah Cemaati** olmak üzere çok sayıda cemaat ve tarikat üzerinden uzunca bir süredir zaten yürütülen bu çalışma bundan sonra legal alanda ve resmi olarak devlet tarafından ele alınacak. Bu proje kapsamında Diyanet İşleri Başkanlığı'nın 2011 Mali Yılı Bütçe Tasarısı'nda Din Hizmetleri Genel Müdürlüğü'nün görevleri arasında yeni bir görev daha tanımlandı. Tasarıda, din hizmetlerinin en ücre köşelere kadar ulaştırılması amacıyla, Türkiye genelinde "**il özel irşat ekipleri**" kurulacağı duyuruldu.

Bu ekiplerin en önemli görevi ise "**bölücülükle mücadele**". Tasarıya göre irşat ekipleri, ülkenin birlik ve beraberliğini korumak amacıyla bölücü ve yıkıcı faaliyetlere karşı görev yapacak. Bu kapsamda bölge insanı ile camide ve cami dışında bir araya gelecek olan ekipler, "irşat faaliyetlerinde" bulunarak "teröre" karşı da uyarıda bulunacak. Daha önce de var olan bu ekipler, "**bölücülükle mücadele konsepti kapsamında**" AKP'nin ve devletin yeni ihtiyaçlarına uygun olarak yeniden şekillenecek.

Devlet, bu irşat ekipleri aracılığı ile bölge halkını PKK'ye karşı Cihada çağıracak!

Alaattin Karadağ davasında ikinci duruşma görüldü

Esenyurt Avcılar'da 19 Kasım 2009'da polis kurşunu ile katledilen TKIP militanı **Alaattin Karadağ** davasının ikinci duruşması **9 Kasım günü Bakırköy 9. Ağır Ceza Mahkemesi'nde** görüldü.

Saat 11.00'de başlayan duruşma yaklaşık iki saat sürdü. Mahkeme heyeti duruşmayı **21 Nisan 2010** tarihine ertelerken, Karadağ cinayetini takip eden müdahil avukatların talebi üzerine 23 Mart 2010 tarihinde Karadağ'ın katledildiği yerde keşif yapılmasına karar verildi. Duruşmaya, tutuksuz olarak yargılanan polis Oğuzhan Vural da katıldı. Duruşma salonunda bulunan Alaattin Karadağ'ın kardeşleri **Abdullah Karadağ, Halil Karadağ** ve **Münir Karadağ** polis cinayetini aklamaya çalışan ve düzmece ifadeler veren tanık ile polis avukatına tepki gösterdi.

İlk duruşmada, dava sürecine katılma taleplerini ileten ÇHD İstanbul Şubesi, İHD İstanbul Şubesi ve TİHV bu taleplerini yinelediler. Bu üç kurumun davaya katılma talebi mahkeme heyeti tarafından "suçtan doğrudan doğruya zarar görmedikleri" gerekçesiyle CMK'nın 237. maddesi dayanak gösterilerek reddedildi. Duruşmada dinlenecek dört sanıktan yalnızca biri hazır bulundu. Olay akşamı bir kişinin sol elinde tuttuğu tabancayla polislere ateş ettiği söyleyen tanık Ertuğrul Bal, çelişkili ifadeler kullandı. Tanık Ertuğrul Bal'ın, Karadağ'ı katleden polisler hakkında "arkadaş" kelimesini kullanması da dikkatlerden kaçmadı. Polisin mahkeme salonunu adeta kuşattığı, mahkeme kapısında nöbet tuttuğu ve giriş çıkışları mübaşir yerine kontrol ettiği duruşmada; katil polis ise oldukça

rahattti. Davanın 2. duruşmasında, polis terörü ve cinayetlerinin aklanmaya çalışıldığı bir kez daha ortaya çıktı. Duruşmayı izlemek için Adliye önünde biraraya gelen BDSP ve diğer ilerici ve devrimci kurumlar, duruşma bitene kadar Adliye

önündeki bekleyişlerini sürdürdüler. ÇHD üyesi avukatlar, BDP Dersim Milletvekili Şerafettin Halis, TİHV, İHD İstanbul Şube, EHP, Yazar Temel Demirer, sanatçı Pinar Sağ, Emekli-Sen Kartal Şubesi, TEKEK işçileri, BETESAN direnişçisi Zeynel Kızılaslan ve Partizan da Adliye önündeydi. BDSP adına yapılan basın açıklamasında; daha en başından itibaren polis cinayetinin üzerini örtmek için devletin tüm kurumlarıyla ça-

lışmaya başladığı ifade edildi. Devrimci ve ilerici güçlerin konuyu gündemde tutmasıyla birlikte yaratılan basın karşısında polislerden biri hakkında "kasten adam öldürme", "görevi kötüye kullanma" ve "kişilerin malları üzerinde usulsüz tasarruf" suçlamalarıyla bu davanın açıldığı dile getirildi. Karadağ ailesi ve BDSP ertesi gün de İHD İstanbul Şubesi'nde duruşmayla ilgili bir basın toplantısı gerçekleştirdi.

Alaaddin Karadağ'ın ölümsüzlüğü selamlandı

Katledilişinin birinci yıldönümünde Esenyurt Depo durağı önünde bir araya gelen kitle Alaaddin Karadağ'ın fotoğrafının bulunduğu "**Devrimciler ölmez, devrim davası yenilmezdir!**" yazılı pankart açarak, Karadağ'ın katledildiği yere kadar bir yürüyüş gerçekleştirdi. DHF, EHP, SKM ve Partizan'ın da destek verdiği eylemde sıklıkla "**Devrim şehitleri ölümsüzdür**", "Alaaddin Karadağ ölümsüzdür", "**Yaşasın devrimci dayanışma**" sloganları atıldı.

Eyleme bölge halkı da ısıklık ve alkışlarla destek verdi. Yürüyüşün ardından Karadağ'ın katledildiği yere mumlar ve karanfeller konuldu. Burada BDSP adına yapılan açıklamada sömürü düzenine karşı bir başkaldırı olan Karadağ'ın devrim davasında ölümsüzleştiğine değinildi. Açıklamanın ardından Karadağ'ı tanıyan bir yoldaşı Karadağ ile olan yoldaşlık bağlarını anlattı. Partizan'ın da mesajının okunduğu eylem Esenyurt İşçi Kültürevi tarafından şiir ve müzik dinletisi ile son buldu. (İstanbul)

"Çiçeklerle donanabileceğim bir mezar istiyorum!"

294. Hafta

Cumartesi Anneleri, "**kanlı bir bayrama**" daha çocukları, eşleri olmadan giriyorlardı bu hafta... Bayramın hüznünü yaşayan anneler adına konuşan **Murat Yıldız**'ın annesi Hanife Yıldız, "**ben, bugüne kadar sesimizi duyurmaya çalıştığımız, ama bize bir kez bile derdimizi sormayan devlete artık sırtımı dönüyor ve ben de onları ciddiye almıyorum**" sözleriyle arka-

sını dönerek konuşmasını yaptı.

Acısına rağmen ayakta dik durmaya çalışan anne Yıldız, "küçük çocukları öğretilene teslim ederken 'eti senin kemiği benim' dermiş gibi oğlumu polise teslim ettim, ancak onlar o kadar vicdansızlardı ki çocuğumun etini de kemiğini de bana çok gördüler!" dedi. "Bizi canımızdan mahrum ettiniz. Bari mezarlarımızdan mahrum etmeseydiniz. Biz bu bayram kime sarılacağız. Biz kiminle bayramlaşacağız?" diye soran Yıldız, "bayramlarımızı kanlı ettiler, tüm annelerin kanlı bayramını kutluyorum" sözleriyle noktalandı konuşmasını...

Anne Yıldız'ın konuşması ile oldukça duyulan diğer anneler de bu haftaki eylemlerini sırtlarını dönerek yaptılar. Haftanın açıklamasını **Zeynep Tanbay** okudu.

295. Hafta

295. haftada da bir araya gelen kayıp yakınları "**Failleri belli kayıplar nerede**" yazılı pankart açarak katillerin yargılanmasını istedi. Bu hafta **21 Kasım 1980'de** İstanbul Saraçhane'de gözaltına alınarak kaybedilen **Hayrettin Eren**'in akıbeti soruldu. Eylemde konuşma yapan abla **İkbal Eren** Türkiye'de hukuk sistemi-

nin adil olmadığını belirtti. Ardından konuşma yapan **Faruk Eren**, abisinin kaybedilişinin 30. yılında bugün devletin kendilerine bir "şaka" yaptığını belirtti. Öyle ki geçtiğimiz günlerde evlerine gelen bir polis memuru "**Hayrettin Eren asker kaçağıdır, arayan en yakın karakola gelsin**" demiş. Eren ayrıca annesinin çiçeklerle donatacağı bir mezar aradığını da ifade etti. Konuşmaların ardından İHD Gözaltında Kayıplara Karşı Komisyon Üyesi **Sebla Arcan** basın metnini okudu. Hayrettin Eren'in kısaca yaşamına değinen Arcan, sorumluların peşini bırakmayacaklarını söyledi. (İstanbul)

KRİZ VE AŞIRI SİLAHLANMA

Ekonomik kriz dönemlerinde krize, hızlı bir silah üretimi ve silahlanmanın eşlik etmesi genel bir kuraldır. Emperyalist kapitalistler krizi aşmanın yollarından biri olarak rakipleri üzerindeki etki ve güçlerini zor, tehdit, savaş yoluyla oluşturmak ve korumak için silah teknolojilerine ve diğer tüm askeri harcamalara muazzam bir para ayırırlar. Ayrıca savaş kıskırtıcılığı, kompolar, işgaller vb. yaparak tüm dünya devletlerini daha fazla silahlanmaya zorlayıp pazarlarını yaygınlaştırıp, silah tüketimini artırarak dev silah tekellerinin olağanüstü kâr edinmelerini sağlıyorlar. Kriz dönemlerinde tüm sektörlerde genellikle daralma, üretimin dibe vurması, iflas yaşanırken zarar etmeyen hatta devasa kâr edinen tek sektör, silah sanayisidir diyebiliriz.

1929 yılında patak veren ve uzun yıllar devam eden büyük ekonomik kriz 2. Emperyalist Savaşını doğurmuştu. Hitler faşizminin ardında onu destekleyen, kıskırtan büyük silah tekellerinin olması, kriz-silahlanma-savaş bağlantısının en açık örneklerinden biridir. 1929'dan sonraki en büyük bunalım, "yüzyılın bunalımı" olarak değerlendirilen, 2007 yılında ABD'de başlayıp tüm dünyayı saran ve hala tüm yıkıcılığıyla devam eden şu anki emperyalist ekonomik kriz de rekor bir silahlanmayı beraberinde getiriyor.

Son yıllarda tüm dünyada süratli bir silahlanmanın yaşandığı gözleniyor. Stockholm Barış Araştırmaları Enstitüsü'nün (SIPRI) araştırmasına göre, 2009 yılında en çok askeri harcama yapan ülkelerin başında emperyalistler geliyor: Sırasıyla ABD, Çin, Fransa, İngiltere, Rusya, Almanya. Bunların, 2008 yılında da benzer şekilde yoğun bir silahlanmaya giriştiğini düşündüğümüzde, krize eşlik eden silahlanmanın boyutu daha çarpıcı görülüyor. Türkiye'nin bu listede 10. sırada yer alması ise gerilla savaşına, tüm ezilenlere ve bölgesel açıdan daha aktif bir uçak olarak bölge halklarına daha saldırgan olacağını işaret ediyor. Silahlanmada büyük farkla başı çeken ABD, 2009 yılında "savunma" için bütçesinden 661 milyar dolarlık rekor bir harcama yapmış. Üstelik 2011 yılı bütçesinden de yeni, bir rekor ile 708 milyar doları ayırmayı öngörüyor.

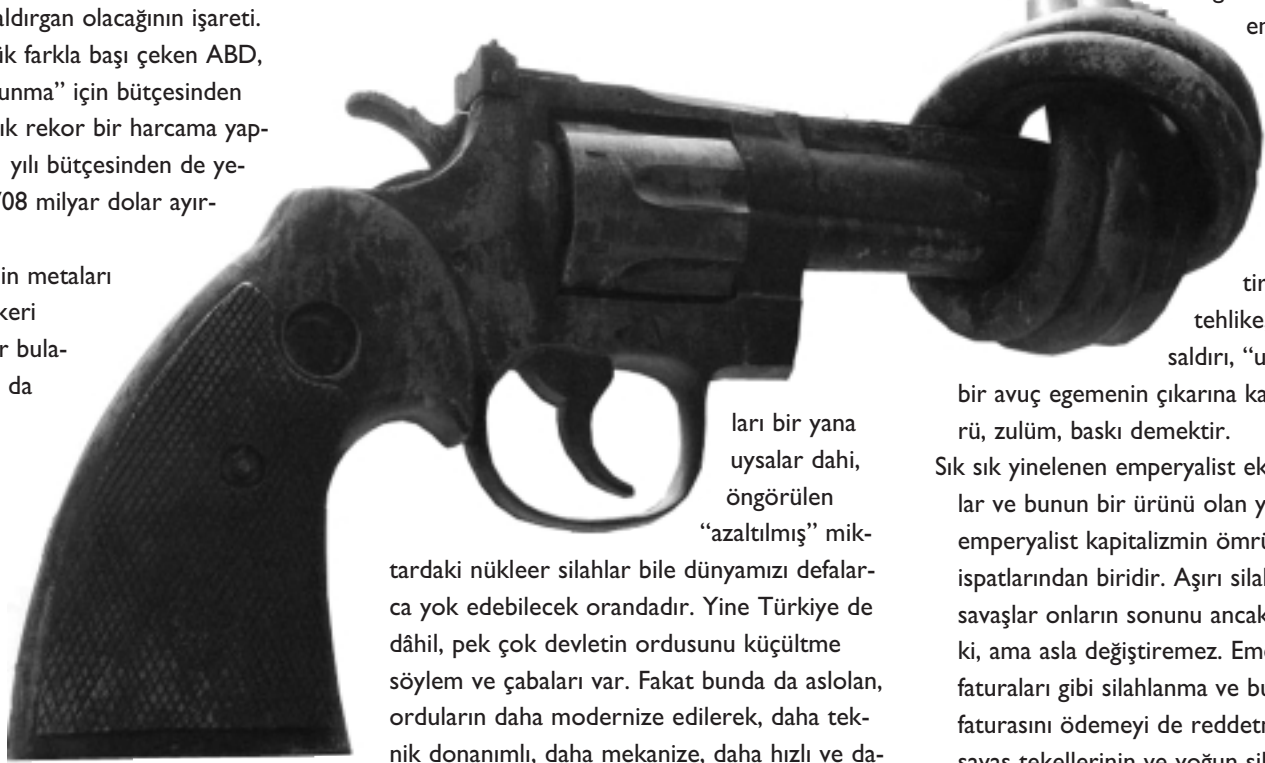
Dev silah tekellerinin metalleri olan her türlü askeri malzemenin pazar bulabilmesi sorununu da emperyalistler bölgesel savaşlar ve iç savaşlar çıkararak, silahlanma kıskırtıcılığı yaparak çözüyor! Hatırlanacağı gibi, 11 Eylül saldırılarını bahane eden ABD emperyalizmi, 2002 yılında "Ulusal Güvenlik Stratejisi"yle özetle "benden olmayan herkes düşmandır!" diyerek adeta tüm dünyayı savaş alanı ilan etmişti. Obama tarafından da sürdürülen bu stratejide baş hedefte Ortadoğu, Orta Asya, Afrika ve kısmen de Latin Amerika vardı. Ve özellikle son yıllarda en çok silah ithal edenler de bölge devletleridir.

Buna en yakın örnek Ortadoğu. İran'ın nükleer silah sahibi olma olasılığını bahane ederek; İsrail'in bölgede en çok silaha ve tek nükleer güce sahip olmasını ve her tür azgın saldırılarını tamamen destekleyerek; bölgedeki direniş örgütlerini ve bizzat kendilerinin kurduğu, destekle-

diği kimi İslami silahlı örgütleri tehdit olarak göstererek emperyalistler, bölge ülkelerinin azami düzeyde silahlanmasını sağlıyor.

Ortadoğu'yu tam anlamıyla bir silah deposuna çeviriyorlar. 2009 yılında ABD'den en fazla silah ithal eden devlet 7.9 milyar dolarla Birleşik Arap Emirlikleri'dir. Onu Suudi Arabistan ve Mısır izliyor. Diğer emperyalistlerden de en çok silah ithal edenler yine bölge devletleridir. Yeni dönemde Arap ülkelerinin toplamda 123 milyar dolarlık silah alımı ile barış zamanlarında görülen en büyük silah tedariki hamlesine giriştikleri ifade ediliyor. Bu devletler arasında ise Suudi Arabistan 67 milyar dolarlık silah ithalatı ile ilk sırada. Kaldı ki, Suudi Arabistan 2001-2008 yılları arasında da 37 milyar dolarlık silah alımı yapmış bir devlet olarak dünyanın silah alımına en çok para harcayan ülkelerinden biri durumunda. Görülüyor ki, emperyalistler, bağımlılık ilişkilerini de silah satmak için kullanıyor; silah alımına zorluyorlar işbirlikçilerini. ABD'nin Yıldız Savaşları Projesi, NATO'nun Füze Kalkanı Projesi giderek artan nükleer silahlanma, kıtalararası/uzun menzilli füzelerin yaygınlaşması vb. Bu yoğun savaş hazırlığı girişimleri de esasta bu bölgeye dönüktür. Dolayısıyla aşırı bir silahlanmayı teşvik eden hatta dayatan gelişmeler olma özelliğindedir.

Bu son sürat silahlanmaya zıtmış gibi görünen durumlar da var: İran'ın, Kuzey Kore'nin nükleer silah edinme, geliştirme ve denemelerini engellemeye çalışıyor kimi emperyalistler. Ki onlar, en çok ve en gelişkin nükleer silahlara sahip olan devletlerdir! Bu sahte nükleer karşıtı çabaların ardındaki amaç, kendilerine rakip ve tehdit olabilecek güçleri bertaraf etmektir. Ayrıca mesela Nükleer Silahların Yaygınlaşmasını Önleme Anlaşması da imzalayabiliyorlar. Ancak, bu tür anlaşmalara asla uymuyor olma-

ları bir yana uysalar dahi, öngörülen "azaltılmış" miktardaki nükleer silahlar bile dünyamızı defalarca yok edebilecek orandadır. Yine Türkiye de dâhil, pek çok devletin ordusunu küçültme söylem ve çabaları var. Fakat bunda da aslanan, orduların daha modernize edilerek, daha teknik donanımlı, daha mekanize, daha hızlı ve daha vurucu olmasını sağlamaktır. İşin özü, silahlanma ve savaş kapasitesinin yoğunlaştırılması, güçlendirilmesidir. Tüm bu silahlanma ve askeri saldırganlık, savaş kıskırtıcılığının emekçiler gözünde meşru zorunlu gösterilmesi için çeşitli ideolojik arka planları da döşeniyor elbette. Bu ideolojik aygıtların en popülerleri, "prestijli" olanlarından biri de kuşkusuz, Nobel Barış Ödülü'dür. Ödülün, dinamiti icat ederek savaşlarda kullanılmasını sağlayıp zenginleşen Norveçli "bilimci" Alfred Nobel adına veriliyor olması bile barıştan ne anladıklarını ve ödülün amacını açıklıyor aslında. Ödülün A. Nobel gibi "ölüm taciri" olan bazı kişilere verilmesi silahlanma ve savaşların geniş kitleler gözünde destek bulma-

şı, meşrulaştırılması içindir. İşte Nobel Barış Ödülü'nün verildiği büyük barışseverlerden bazıları: 1905 yılında, ödül töreninde savaşı yücelten bir konuşma yapmayı da ihmal etmeyen Bertha Van Suttner; 1973'te 2,5 milyon Vietnam'ının katledildiği Vietnam işgali döneminde ABD Dışişleri Bakanı olan Henry Kissinger'e 1994'te; Filistin'i her gün kana bulayan İsraili katiller Şimon Peres ve İzak Rabin'e; ABD'nin Irak'ı yerle bir ettiği sıralarda 2002 yılında eski ABD Başkanı Jimmy Carter'e ve son olarak da ABD saldırganlığını tüm hızıyla sürdüren Obama'ya verildi.

Savaşa ve silahlanmaya dair söz konusu ideolojik yönlendirmelerin bir ayağını da gizleme, provokasyon, bastırma vb. politikalar oluşturuyor. Örneğin emperyalist savaşlara, silahlanmaya, nükleerle karşı aktif tutum alan gerçek barışseverler olan komünistler, aydınlar yok sayılıyor. En bilinenlerinden SSCB'nin, Stalin'in, Alman komünistlerin özellikle de Rosa Lüxemburg ve Karl Liebknecht'in, Albert Einstein'in vb. net duruş ve tavırlarının sözü bile edilmez.

Ülkemizde de PKK'nin ateşkes çağrıları daima yanıtızsız kalmış, tek taraflı ateşkes süreçlerinde ise devlet, kapsamlı operasyonlarla, büyük sansasyonel kontra saldırılarla savaş ortamını, terörizmini canlı tutmuştur. Çünkü emperyalist silah tekelleri ve yerli işbirlikçileri bu savaştan elde ettikleri muazzam kârın kesilmesini istemiyor.

AKP hükümetinin, nükleer silahlanma çabalarını "nükleer enerji" bahanesiyle öne sürmesine karşılık nükleer karşıtlardan tutalım da, son dönemlerde gelişen vicdani tepkilere, Türkiye ve Irak Kürdistanı'nda yapılan saldırıları, Irak işgalini, İsrail'in Filistin'e saldırılarını, tezkereleri, savaş örgütü NATO'yu vb. protesto eden, antimilitarist her türlü demokratik, devrimci ve yasal eylem kolluk güçlerinin vahşice saldırması, gözaltı ve tutuklamalar yapması ve tüm bu eylemlerin geniş kitlelere örnek olmasını engellemek için militarist medya tarafından gizlenmesi gibi bir dizi yöntem de bu ideolojik saldırıların bir parçasıdır.

"Ulusal çıkarlar", "terörizme karşı savaş", "narkotikle mücadele", "milli güvenlik", "savunma" gibi söylemlerde en çok kullanılan meşrulaştırma, bilinç çarpıtma söylemlerinin başında geliyor.

Oysa tüm bu savaş ve silahlanma yarışı, tüm dünya halklarına "güvenlik", "çıkart", "savunma" sağlıyor. Aksine bütün emekçiler için, sayısız ölüm, sakatlanma, mülteci durumuna düşme, daha fazla sömürü, açlık ve yoksulluk demektir. Güvenlik değil tehlike, savunma değil saldırı, "ulusal" çıkar değil

bir avuç egemenin çıkarına karşılık aşırı sömürü, zulüm, baskı demektir. Sık sık yinelenen emperyalist ekonomik bunalımlar ve bunun bir ürünü olan yoğun silahlanma, emperyalist kapitalizmin ömrünün dolduğunun ispatlarından biridir. Aşırı silah üretimi ve satışı, savaşlar onların sonunu ancak geciktirebilir belki, ama asla değiştiremez. Emekçiler krizin tüm faturaları gibi silahlanma ve bunun sonuçlarının faturasını ödemeyi de reddetmelidir. Ülkemiz savaş tekellerinin ve yoğun silahlanmanın merkezlerinden biri olan bir bölgede bulunuyor. Ayrıca Türk egemenlerde aşırı bir silahlanmaya girişmiş durumdadır. Bunlar emekçilere acı, zulüm, yoksulluk, kan ve gözyaşı olarak dönüyor. Bu nedenlerle, savaş kıskırtıcılığına, silahlanmaya karşı ülke, bölge ve enternasyonal çapta ortak bir örgütlenme ve mücadele zorunludur. Bu mücadele, özünde emperyalizme ve faşizme karşı bir mücadeledir. Emperyalistler ve onların yerli işbirlikçilerinin savaş tekelleri ve saldırganlığı, silahlanmasını ancak örgütli halkların eseri devrimler durdurabilir.

(Not: Yazıda 15 Eylül tarihli Birgün ve 22 Eylül tarihli Evrensel Gazetesi ile Sanat ve Hayat Dergisi'nin 35. sayısından yararlanılmıştır.)

Gençlik Birliğinin 3. Kongresi ve pekişen umutlarımız

Komsomolun 3. Kongresi hem devrimci gençlik hareketi hem de Proletarya Partisi'nin içinden geçtiği süreç açısından oldukça önemli ve değerli bir gelişmedir. Genç komünistlerin ortaya koyduğu irade, gelecek açısından umutlarımızı pekiştirmektedir.

Komsomolun 3. Kongresi genel gençlik hareketinin mevcut durumu açısından ciddi bir değere sahiptir. 3. Kongre, devrimci gençlik hareketi içinde illegal-militan devrimci gençlik örgütlerinin etkisinin zayıfladığı, legalizmin popülerleştiği bir dönemde gerçekleşmiştir. Devrimci değerlerin zayıfladığı, tasfiyeciliğin geliştiği, illegal mücadelenin arka plana itildiği bir dönemde genç komünistlerin devrimci-legal mücadele ısrarı, faşizm karşısındaki yanlısamlara ve beklentilere karşı cevap olmuştur.

1990'lı yılların başından itibaren birçok devrimci partinin illegal gençlik örgütlenmeleri gençlik hareketi içinde aktif bir rol oynamış, gençlik hareketinin devrimcileşmesi ve militanlaşması için değerli katkılarda bulunmuştur. Illegal gençlik örgütlenmeleri yalnızca eylemlerdeki duruşu ile

değil aynı zamanda düşmana yönelik taktik saldırıları, molotofu eylemleri, pankartları vb. ile de anti-faşist mücadeleye nitelik kazandırmıştır. Ancak içinden geçtiğimiz süreçte birçok illegal gençlik örgütlenmesinin zayıfladığını veya ağırlığı legal çalışmaya kaydırıldığını görmekteyiz. Gençlik Birliği işte böylesi bir dönemde devrimcilikte, militan mücadelede, faşizme karşı uzlaşmaz duruşta kararlılığını ilan etmiştir.

Gençlik Birliği legalizmin, tasfiyeciliğin kendisini etkilemediğini elbette iddia etmemektedir. Bu zaafı has-talıkların bünyesinde yaşandığının bilincindedir. Bu sayede ki komünist partisinin aldığı güç ve ideolojik netlikle saflarındaki burjuva hastalıklarının farkına varmakta ve çözümler sunabilmektedir. Gençlik Birliği 3. Kongresi legalizme, sağ sapmaya karşı önemli tespitlerde bulunmuş, bu hastalıkları tedavi etmede, savaşa göre şekillenme ve militan mücadelede ısrar üzerine derinleşmiştir.

3. Kongre devrimci gençlik hareketi için, gençliğin dinamizminin yeni demokratik devrim mücadelesine kanale edilebilmesi için, gençliğin geleceğini kendi ellerine alarak özgür, bağımsız, demokratik bir halk iktidarı yaratması için güçlü bir komsomola olan ihtiyacı vurgulamıştır. Güçlü bir komsomol ile, gençlik içinde yaygın komünist hücrelerin varlığıyla ve halk gençliğinin komünist önderliğinin daha ileri düzeyde kurumsallaşması ile gençliğin anti-faşist anti-emperyalist mücadelesi, nitelikli bir sığrama yapabilecektir. 3. Kongre; öğrenciler, işçiler, emekçiler, genç kadınlar ve Kürt gençliği içindeki çalışmalarını bu perspektifle gözden geçirmiş, zayıf yanlarını tespit etmiş, önümüzdeki döneme dair politikasını netleştirmiştir.

3. Kongre halk gençliği içindeki dinamizmin farkındadır. Devrimci gençlik hareketinin gelişim dinamiklerini hissetmektedir. Bu doğrultuda gençliğin enerjisinin reformist ve

karşı-devrimci örgütlerce heba edilmemesi, gençliğin kitle örgütlenmelerinin doğru bir önderlik altında güçlendirilmesi için çalışmalarını sürdüreceğinin altını çizmiştir.

3. Kongre düşman kuşatması altında, faşizmin yoğun baskısına karşı başarıyla gerçekleşmiştir. 3. Kongresinin herhangi bir kayıp yaşanmadan başarıya ulaştırılması genç komünistlerin gizli mücadelesine sundaki ısrar ve çabasını göstermiş, ilkelere uyulduğu takdirde düşman ablukasını boşa çıkartmanın mümkün olduğunu pratikte kanıtlamıştır.

Gençlik Birliği'nin 3. Kongresi Proletarya Partisinin 8. Konferansının bir ürünüdür. Mücadelesini KP'nin MLM ideolojik politik hattında özerk bir güç olarak sürdüren ve komünist niteliğini partinin gençlik örgütü olma özelliğinden alan komsomol, beslediği geleceğin verdiği güçle çalışmalarını sürdürmektedir. 3. Kongre, bu perspektifle 8. Konferans sonrasında önüne aldığı; savaşa göre şekillenme, kitle çizgisini ve çalışma tarzını düzeltme, kültürel dejenerasyona karşı mücadele etme konularında sürdürdüğü tartışmaları daha da derinleştirmiş

ve somut kararlar almıştır. Bu doğrultuda 3. Kongre'nin genç komünistler üzerine yüklediği esas görev, örgütün inşasını geliştirmek ve güçlü bir komsomol örgütü oluşturmaktır. Bunun için kitle çizgisinde attığı olumlu adımları pekiştirmek, yürüyüşünü hızlandırmak ve çalışma tarzında görülen güçsüz yönlerini tahkim etmek öncelikli görevidir. Bu da legal çalışmaya illegal çalışma arasındaki ilişkiyi doğru bir ele alışla hayat bulmasıyla mümkün olacaktır. 3. Kongre bu konularda 8. Konferans'ın ardından ele aldığı süreci daha da ileriye taşımıştır.

3. Kongre Proletarya Partisi'nin savaşı büyütmeye ve geliştirme konusunda attığı adımları selamlamakta ve üstüne düşen görevleri yerine getirmek için büyük bir çaba göstermektedir. En son Haziran ayında Ferdi Karacan yoldaşa beraber şehit geçen Çiğdem Yılmaz yoldaş bu çabanın en somut örneğidir. 3. Kongre, ülkemizde halk savaşının mevcut durumunu, partinin attığı adımları, somut ihtiyaçları ele almış ve üzerine düşen görevleri netleştirmiştir. Gerilla savaşının mevcut durumu üzerine ayrıntılı bir bilgilendirme süreci yaşamıştır. Ancak bununla kendisini sınırlamamıştır. Halk savaşının şehirlerde yüklediği görev üzerine de önemli tartışmaların yürüdüğü 3. Kongre'de savaşın destekçisi değil sahiplencisi olarak Gençlik Birliği'nin perspektifini somutlamıştır.

3. Kongre, genç komünistlerin yoğun emeği ve katılımı ile örgütlenmiştir. 3. Kongre savaş çağrısıdır, parti ile beraber hareket etmenini, partiye güvenini ilan eder. Faşizme ve emperyalizme karşı uzlaşmazlığın, illegal mücadelede ısrarın kanıtıdır. Halk gençliğini devrim perspektifiyle örgütlemeye ve savaştırma iradesidir. Bu gücü, bu iradeyi güçlendirmek, güçlü bir komsomol örgütü oluşturmak geleceğe dair umutlarımızı pekiştirmektedir.

(Bir Komsomolcu)

KARABÜK Demir Çelik Fabrikaları

KARABÜK Demir Çelik Fabrikaları'nın (Kardemir) işten çıkardığı yaklaşık 30 işçi ve yakınları, 12 Kasım günü Karabük Belediyesi'nin önünde kendilerini birbirlerine zincirleyerek bir eylem gerçekleştirdi. Ellerinde "Kurbanlık Kardemir işçileri" yazılı dövizler bulunan işçiler, Kardemir Yönetim Kurulu Başkanı **Mutullah Yolbulan**, Başkan Vekili **Kamil Güleç** ve AKP Karabük milletvekillerini, "Gel vatandaş gel, Yolbulan ve Güleç'in kurbanlıkları burada" ve "İşçiler burada vekiller nerede?" sloganları ile protesto etti.

İşten çıkarılan işçiler, 14 Kasım günü de fabrikanın yönetim kurulu başkanvekiline ait akaryakıt istasyonunda oturma eylemi yaptılar. Saat 15.00'te, Kardemir Yönetim Kurulu Başkanvekili Kamil Güleç'e ait akaryakıt istasyonunda oturma eylemi yaparak sigara içen 17 işçi, akaryakıt almak için istasyona gelen sürücülere yaşadıklarını anlattı. Polis, eylem yapan işçileri zorla gözaltına aldı. 3 Nisan Polis Merkezi'ne götürülen işçiler daha sonra serbest bırakıldı.

Kardemir'de bugün yaşananlar ülkemizde özelleştirmelerin geldiği noktayı da gözler önüne seriyor. 1994 yılında dönemin DYP-SHP Koalisyon hükümeti, Türkiye Demir Çelik İşletmeleri Genel Müdürlüğüne bağlı olan Karabük Demir Çelik Fabrikalarını "zarar ediyor gerekçesiyle" kapatma kararı aldı. Karabük halkı ise 8 Kasım günü direnişe geçerek kentte bir günlüğüne hayatı durdurmuştu. Esnafar kepenk kapatmış, insanlar çocuklarını okullara göndermemiş, araçlar olduğu yere park edilmişti. Dönemin Zonguldak Valisi eylemler ve kent girişinde terk edilen araçlar nedeniyle 3 km yürüyerek şehir merkezine ancak girebilmişti.

Dönemin Başbakanı Tansu Çiller tarafından Karabük Demir Çelik Fabrikaları temsili 1 TL karşılığı, yöre halkı ile fabrika çalışanlarına verilerek özelleştirildi. Devlet Kardemir'i adım adım zamana yayılmış bir politikayla özelleştirmeye karar vermişti. Türk-Metal Sendikası'nın da doğrudan katılımı ile fabrika parça parça özelleştirildi işçilerin kazanılmış hakları gasp edildi, çok sayıda işçi işten çıkarıldı. (H. Merkezi)

Akdeniz Demir-Çivi'de direniş sürüyor

Mersin'de bulunan Akdeniz Çivi işçileri DISK'e bağlı Birleşik Metal-İş Sendikasına üye olduktan sonra patronun saldırısına maruz kaldı. Sendika çalışmalarının ilk başladığı süreçte çalışma yürüten 3 kişi, hiçbir gerekçe gösterilmeden işten atıldı ve hakları olan tazminatları ödenmedi. 6 Ekim günü Tarsus İK okurları olarak direniş yerine gittik ve direnişteki işçilerle röportaj yaptık.

- Yaşanan direnişi bize anlatır mısınız?

- İsmim **Emrah Kara**, Akdeniz Çivi işçisiyim. Sendikal faaliyet yürüttüğümünden dolayı işimden atıldım. Benim dışımda faaliyet yürüten 2 arkadaşım da hiç bir gerekçe gösterilmeden atıldı.

Bu şekilde sendikal faaliyetin son bulduğunu zanneden işveren, üretime devam etti. Arkadaşlarımız içerde gizlice

sendikal faaliyet yürütüyorlardı. Sendikali olabilmek için işyerinde % 60 çoğunluğu sağladık. Çoğunluğu sağladıktan sonra sendikaya üye işlemimizi gerçekleştirdik. Bunu duyan işveren fason bir şirket kurarak biz sendikali işçileri oraya aktarmak istedi, fakat biz bu oyunu su yüzüne çıkardık. Sonrasında birkaç arkadaşımız patronla görüşmeleri sırasında fason şirkete gitmeyi kabul etmediklerini belirttiler. Patron ise arkadaşlarımıza "pılınızı pırtınızı toplayın ve gidin" gibi hakaretler yağdırdı. Yaşananların ardından biz de sendikamızın öncülüğünde direnişe geçtik.

- Direnişin ardından herhangi bir saldırıya maruz kaldınız mı?

- Patronun direniş başladığından sonra kolluk kuvvetleri ile gece fabrikadan makineleri kaçırıp diğer şirkete aktarması

durumuyla karşılaştık. Tüm bunların dışında başka bir durumla karşı karşıya kalmadık.

- Son olarak söylemek istediğiniz bir şey var mı?

- Biz köle olarak değil, insan olarak çalışmak istediğimizden dolayı işimizden kovulduk. Ne kadar kölelik yok deseler bile biz işçiler bunların en büyük ispatıyız. Güvensiz ve sağlıksız ortamlarda günde 12 saat çalışıp açlık sınırı olan 890 TL'nin altında bir maaş alıyoruz.

Destek için çeşitli kurumlara gittik. İlk başta CHP'ye başvurduk. Fakat patron **Serhat Dövençi** Yenişehir Belediyesi 1. Sıra Encümeni olduğu için bize destek sunmadılar. Bizlere hiçbir siyasi parti destek sunmadı. Sadece devrimci

ve demokrat kurumlardan destek görüldük.

Sözlerimi, şu şekilde bitirmek istiyorum: Şu anda fabrikada 90'a yakın arkadaşımızla birlikte direnişimiz sürüyor ve sendikal haklarımızı alana kadar da sürececek, tüm kamuoyuna bunu bildiriyor ve destek bekliyoruz.

(Tarsus İK)

"EYLEMLE BOZULAN SENDİKA":

Türkiye Taşkömürü Kurumu (TTK) Kozlu Müessesesi'ndeki maden işçileri, bayramın resmi tatil ol-

masından kaynaklı ücretli izin yapacaklardı. Bayram öncesinde işçilere çıkış verilmesi nedeniyle 5 günlük izin ücretlerini alamayacak olan işçiler, 12 Kasım'da eyleme geçti. Türk-İş'e bağlı Genel Maden-İş Sendikası

(GMS) işçilerin bu duruma göz yummasından dolayı işçilerin hedefin-

deydi.

İşçiler çalıştıkları madenlerden Kozlu Belediyesi'ne doğru yürüyüşe geçti. Yolda jandarma engellemesiyle karşılaşan işçiler otobüslere binerek GMS binasına kadar geldiler. 900 maden işçisi sendika merkezine girdi. GMS başta bu olanlara tepki göstermemişti; ancak işçilerin kararlılığı sonucunda GMS Genel Başkanı **Ramiz Muslu** sendikaya gelerek açıklama yapmak zorunda kaldı.

Açıklamasında işçilerin toplu halde sendikaya gelmesinin sendikayı "bozduğunu" ifade ederek ileride yaşanabilecek olan benzer durumlarda sendikanın işçilerin yanında olmayacağını da sinyallerini vermiş oldu.

(H. Merkezi)

Konya'da iş cinayeti; 4 işçi öldü

İnsan hayatının sudan ucuz olduğu Türkiye'de tersanelerden, madenlerden bildiğimiz iş cinayetlerinde bir yenisi de Konya'da yaşandı.

Konya'da **Seha Yapı** adlı özel bir inşaat şirketine çalışan 4 işçi, asansör boşluğunda kaynak yaparken iskele halatının kopması sonucu öldü.

3-5 kuruş daha fazla kâr etmek için gerekli önlemleri almayarak 4 işçiyi katleden firma, timsah gözyaşları dökerek işçilerin ailesine başsağlığı diledi. 17. katta asansör boşluğunda gerekli önlemleri almayarak 4 insanın hayatını hiçe sayan firma, her zamanki gibi olay incelemesinin devam ettiği yalanını ortaya attı.

Asansör boşluğuna düşen işçilerden **Rasim Yılmaz, Abdülkadir Özçelik** ve **Adem Aykaç** olay yerinde Mehmet Omas da kaldırıldığı hastanede hayatını kaybetti. (Ankara)

TRT'ye sendikalı giremez!

TRT yönetimi, aralarında 12 kameraman, bir spiker ve 3 muhabirin bulunduğu toplam 25 kişinin görev yerlerini değiştirdi.

12 Kasım 2010 tarihi itibarıyla medya emekçileri İstanbul, Erzurum ve Trabzon'a sürüldü. TRT, "çalışma anlayışı doğrultusunda sendikasızlığı öngören çalışma disiplinine uymadıkları" gerekçesiyle medya emekçileri çalışma yerlerinden sürülmüş, yıllarca emek verip kazandıkları tecrübe hiçe sayılarak daha alt kademelere getirilmişlerdir. Onlardan boş kalan yerlere genel seçimlerde AKP'nin yanında bülbül misali şakiyan yandaşları atanmıştır. Yerlerinden edilen medya emekçilerinin bir kısmı da emekli olmaya zorlanıyor.

ESM işçileri iş bıraktı

DSİ Bursa Birinci bölge Müdürlüğü'ne bağlı Enerji, Sanayi ve Maden iş kolunda örgütlü çalışan KESK üyesi işçileri "Ek ödemeler eşit olsun" talebiyle 11 Kasım günü iş bırakma eylemi gerçekleştirdi. Emekçiler adına açıklama yapan ESM Şube Başkanı **Uğur Üçöz**, çeşitli kurum ve kuruluşlara yazılı dilekçelerle başvuru yaptıklarını ve 5 Kasım günü de iş bıraktıklarını belirtti. Devletin vurdumduymaz tavrının devam ettiğini belirten Üçöz, örgütlü oldukları bütün bölgelerde iş bırakma eylemi gerçekleştirdiklerini söyledi. (Bursa)

Hastanede doktorlar darp edildi!

Kartal Lütfi Kırdar Eğitim ve Araştırma Hastanesi'nde çalışan sağlık görevlileri (doktorlar ve hemşireler) hasta yakınları tarafından darp edildi. İstanbul Tabip Odası 12 Kasım günü saat 11:00'de bir basın açıklaması düzenleyerek bu durumu protesto etti. Yapılan açıklamada Tabip Odası Genel Sekreteri **Ali Çerkezoğlu**; Kartal Lütfi Kırdar Eğitim ve Araştırma Hastanesi Acil Cerrahi Gözlem Odası'nda ziyaret yapan üç asistan hekim **Dr. Alev Karagöz**, **Dr. Nuri Okkabaz**'ı ve **Dr. Ersin Gündoğan**'ın hasta yakınlarının sözlü ve fiziki saldırısına uğradığını, bu saldırının acısı dinmeden aynı hastanede saat 15.00'de ilk saldırıyla ilgili olmayan bir başka hastanın yakını tarafından Beyin Cerrahisi'nde görevli **Dr. İlker Kiraz**'ın da saldırıya uğradığını dile getirdi. Çerkezoğlu bu tür saldırıların kınadıklarını ve sessiz kalmayacaklarını ifade etti. (Kartal)

Direnişle "isimsizleşen" fabrika

Tekirdağ'ın Çorlu İlçesinde, **Astaş Alüminyum Fabrikası**'nda 9 işçi, Birleşik Metal-İş üyesi oldukları

nedeniyle işten çıkarıldı. En ufak bir hak talep etmenin suç sayıldığı gibi, ülkemiz topraklarında sendikali olmak da suç sayılıyor.

İşçiler, Birleşik Metal-İş yetki için Çalışma Bakanlığına başvurduktan sonra "kriz" gerekçesiyle işlerinden atıldılar. Bunun üzerine işten atılan işçiler, 9 Kasım'da fabrika önünde direnişe geçti. Direnişle birlikte Atsaş Alüminyum'daki tabelalar patron tarafından kaldırıldı. İşçiler hafta sonu, bayram ve resmi tatil günlerinde hafta içi çalışmış gibi ücret aldıklarını, 2 yıl boyunca süreklili mesaiye kaldıklarını; ancak ücretlerine sadece geçen ay 5 lira zam yapıldığını söyledi. (Mersin)

Büro emekçilerinin eylemleri devam ediyor!

BES Bursa şube üyesi emekçiler 11 Kasım günü Bursa Vergi Dairesi Başkanlığı önünde "eşit işe eşit ücret" talebi ve 2011 bütçesindeki adaletsizliklerle ilgili bir basın açıklaması yaptı. Emekçiler adına açıklama yapan BES Bursa Şube Sekreteri **Bilgivar Ergün**; Maliye Bakanlığı'nın aynı masalarda aynı görev-yetki ve sorumluluklarla çalışanlar arasında ücret farkı yarattığını dile getirdi. Basın açıklamasında sık sık "Sefaletle teslim olmayacağız", "Eşit işe eşit ücret" sloganları haykırıldı. (Bursa)

EMEÇİNİN GÜNDEMİ

Sınıfın örgütlenmesinde genç bir soluk...

İşçi sınıfının örgütlenmesi, sınıf mücadelesinin gelişmesi ve sınıfın talep ve mücadelesinin ülke gündeminde söz sahibi olabilmesi görevi bu ülkenin sınıf bilinçli devrimcilerinin omuzlarındadır. Sınıf bilinçli devrimciler, faşizme karşı savaş verirken bir yandan işçileri, köylüleri örgütlemek için emek verirler diğer yandan ise sistemi güçsüzleştirip darbe vurmaya çalışırlar. Bu şekilde devrimin uzun yolu ve demokratik halk iktidarı örgütlenir. Bu mücadelede işçi sınıfının öncü müfrezesinin önderliği, belirleyici bir öneme sahiptir. Bu önderlik altında geniş kitlelere çeşitli örgütlenmelerde örgütlenir ve seferber olurlar. Öncü müfreze, süreci işçi sınıfının bilimsel yaklaşımı ile çözümler ve buna uygun bir yönelimle devrimin önündeki engelleri aşmaya çalışır. Ülkemizde devrim ve demokrasi mücadelesi böylesi bir mücadele ile kitleselleşir, örgütlenir. Faşizm, emperyalizme ve feodalizme karşı ancak ideolojik ve politik açılarından net ve militan bir

duruşla karşı konulur. İşçiler, köylüler, gençler, kadınlar bu doğrultuda bilinçlenir, örgütlenir, mücadelede yerini alır.

Bugün proletaryanın öncü partisi, devrimci hareketin gerilediği bir dönemde süreci tersine çevirmek için önemli adımlar atmaktadır. Savaşı büyütmek bu adımlar içinde merkezi öneme sahiptir. Çiğdem ve Ferdi yoldaşların şehit düşüşü bu doğrultuda ödenen bedellerin sembolü olma niteliğindedir. Bunun yanı sıra şehirlerdeki çalışma üzerine de yoğunlaşmakta, sınıfın ve geniş kitlelerin örgütlenmesi için çalışma tarzından kitle çizgisine ve saflara sızan tasfiyeciyözlüştürücü değerlere kadar bir dizi konuda çözümler yapmakta, çözümler sunmaktadır.

Bu doğrultuda şehirlerde esas hedef kitle, proletaryanın partisi için açıktır ki işçi sınıfıdır. İşçi sınıfının örgütlenmesi ve toplumsal kurtuluş mücadelesine bilfiil katılması zaferin elde edilmesi için bir zorunluluktur. Bu uzun ve meşakkatli yolda sağlam adımlarla ilerlemek içinse genç, direngen kadrolara ve örgütlenmelere ihtiyaç vardır. Ancak böylesi kolektif örgütlenmeler ile zor şartlarda ve yoğun sömürü altında çalışmaya zorlanan, en temel hakları gasp edilen, insanca

yaşam koşullarına hasret duyan işçi sınıfı ve emekçiler nezdinde umut olabilir, mücadele içinde güvenleri elde edilebilir.

İşte böylesi bir süreç içinde genç komünistlerin 3. Kongrelerini başarıyla örgütlemelerinin tarihi önemi kendisini göstermektedir. Genç komünistlerin devrim ısrarının, mücadelede kararlılığının ve proletaryanın kurtuluş davasına olan bağlılıklarının mütevazı bir delili olan bu kongre işçi sınıfının örgütlenişinde iki temel hedefe kilitlenmiştir.

Bunlardan ilki sınıf içinde çalışacak sınıf bilinçli kadroların örgütlenmesi ve yetiştirilmesidir. Sürecin ileriye taşınmasında, işçilere sınıf bilincinin verilmesinde genç, dinamik, sınıfa ve devrime bağlı devrimcilerin belirleyici bir önemi vardır. Genç komünistlerin örgütlenmelerini güçlendirmesi ve büyümesi, parti okulu işlevlerinin de bir sonucu olarak çok sayıda genç devrimcinin yetiştirilmesini sağlayacaktır. Bu sayede işçilerin ve emekçilerin sorunlarına çözüm bulma ve halka gerçek kurtuluşu gösterme, sınıfsal mücadele ile diğer özgün mücadeleleri doğru bir tarzla ele alma konularında ileriye doğru attığımız adımların hızlanması mümkün olacaktır.

3. Kongrenin ikinci temel hedefi ise genç işçilerin-emekçilerin örgütlenmesi sürecinin yoğunlaşmasıdır. Bugün lise ve üniversite mezunu gençlerin önemli bir kısmının işsiz olması, iş bulabilenlerin yoğun sömürü şartlarında çalışmaya zorlanması genç emekçiler arasında devrimci mücadeleye olan ilginin artmasının nesnel zemini oluşturmaktadır. Genç komünistlerin çalışmaları bu sorunları yaşayan kitlelerin örgütlenmesi açısından özel bir öneme sahiptir. Bununla beraber yoksulluk nedeniyle okuyamayan, genç yaşında çalışmaya başlayan işçi gençliğin örgütlenmesi, dinamizminin ileriye taşınması ve öfkesinin mücadeleye kanalizasyonu açısından genç komünistlerin örgütlenmelerinin güçlenmesinin etkisi tartışılmazdır.

Sınıfın mücadelesinde örgütlenmek vazgeçilmez öneme sahip bir araçtır. Halk kitlelerinin çeşitli örgütlenmelerde yer almadığı müddetçe sömürü ve baskıdan kurtulması mümkün olmaz. Bu sorun bugün ezici çoğunluğu sendikalarda dahi örgütlenmeyen işçi sınıfı açısından çok daha yakıcı bir konudur. İşçi sınıfının örgütlenişinde tepkisizlikten veya çalışmaya şartlarına kölece boyun eğişinden kaynaklı değildir. Sınıf içinde büyük bir

tepkil vardır ve bu, zaman zaman patlamalarla veya kısmi taban hareketleri ile açığa çıkmaktadır. Bu nedenledir ki sistemin en yoğun şekilde denetlediği alan işçi sınıfının örgütlenme alanlarıdır. Bu tepkinin örgütlenmemesinin önündeki en ciddi engel ise işçi sınıfına güven veren, mücadeleciler örgütlenmelerin zayıflığı ve yetersizliğidir.

Mevcut güven sorunu ise ancak ısrarlı ve kararlı bir mücadele ile tersine çevrilebilir. Bu mücadele ise gençliğin dinamizmine ihtiyaç duyar. Bu nedenledir ki esas görev olarak güçlü bir komsolu örgütlenmesi kurmayı belirleyen genç komünistlerin 3. Kongresi, yeni demokratik devrim mücadelesinde taraf olan tüm örgütlü güçler gibi işçi sınıfı ve emekçiler arasında örgütlenme ve bilinçlendirme çalışmaları yapan devrimcileri de coşkulandırmış ve umutlandırmıştır. 3. Kongre kararlarının ve yöneliminin incelenmesi ve devrimin ileriye gidişatında bu bilinçle kolektif ve etkili çalışmalar yapılması, işçiler-köylüler-kadınlar ve gençlik içinde ortak bir hedefle, eşgüdümlü çalışmalar yapılması anın ihtiyacı olarak ortaya çıkmaktadır. 3. Kongresi ile genç komünistler bu temelde iddialarını pekiştirmişlerdir.

Tarım işçilerinin sıkıntılarına kulak verdik

Mevsimlik tarım alanlarından biri olan Çukurova bölgesi; narenciye, pamuk ve hububat üretiminde oldukça önemli bir yerde duruyor. Ağırlıklı olarak Urfa, Adıyaman, Diyarbakır olmak üzere Türkiye Kürdistanı'ndan çalışmak için bölgeye gelen mevsimlik işçiler düşük ücretle ve oldukça kötü koşullarda çalışıyor. Çalışan işçilerin önemli bir kısmını Kürtler ve Araplar oluşturuyor. Elbette Türkiye'de her konuda olduğu gibi, tarımsal alanda çalışan işçiler hakkında da, güvenilir istatistikî bilgiler bulmak mümkün değil. Ama her ne kadar sağlıklı veriler bulun-

pan Trafik polisleri ise söz konusu tarım işçileri olduğunda hemen "üç maymunu" oynamaya başlıyorlar. Kamyonelerde ise tarım işçilerinin masum bakışları ve acı çeken bedenleri göze çarpıyor. Güvencesiz, geleceksiz bir ortamda başlayan bu hayat mücadelesi azgın bir sömürünün kaskacında sürüyor. Tarım alanlarında sıkça kullanılan böcek zehirleme işini herhangi bir güvenceden mahrum kalarak yapıyorlar. Bu çalışmadan kaynaklı her yıl 10 işçiden 4'ü zehirlenerek hastaneye kaldırılıyor. Çalışma ve Sosyal Güvenlik Bakanlığı tarafından "Mev-

İşçilerin sigortasız ve geleceksiz çalışma koşulları sık sık kamuoyuna yansımakta özellikle ölümlü kazalardan sonra bu kesime yönelik ilgi de artmaktadır.

simlik Gezici Tarım İşçilerinin Çalışma ve Sosyal Hayatlarının İyileştirilmesi Stratejisi ve Eylem Planı" adıyla 81 ile gönderilen genelgede güvenlik başlığının altında ayrımcı öneriler yer aldığını birçok kez kamuoyunda çıkan haberlerle duyduğumuz. Oluşturulan yapılarda düzenli olarak polis kontrolleri yapılarak baskı ve sindirme politikaları sürdü.

İşçilerin sigortasız ve geleceksiz çalışma koşulları sık sık kamuoyuna yansımakta özellikle ölümlü kazalardan sonra bu kesime yönelik ilgi de artmaktadır. Ne var ki bu ilgi ne işçilerin ücretlerini ne de çalışma koşullarını değiştiriyor.

simlik Gezici Tarım İşçilerinin Çalışma ve Sosyal Hayatlarının İyileştirilmesi Stratejisi ve Eylem Planı" adıyla 81 ile gönderilen genelgede güvenlik başlığının altında ayrımcı öneriler yer aldığını birçok kez kamuoyunda çıkan haberlerle duyduğumuz. Oluşturulan yapılarda düzenli olarak polis kontrolleri yapılarak baskı ve sindirme politikaları sürdü.

İşçilerin sigortasız ve geleceksiz çalışma koşulları sık sık kamuoyuna yansımakta özellikle ölümlü kazalardan sonra bu kesime yönelik ilgi de artmaktadır. Ne var ki bu ilgi ne işçilerin ücretlerini ne de çalışma koşullarını değiştiriyor.

Bizler de Tarsus İK okurları olarak mevsimlik tarım işçileri ile bağlarımızı daha da güçlendirmek için onların sesine ses olmaya karar verdik. 20 Kasım günü bir grup arkadaşla birlikte tarım işçilerinin kaldığı çadırları ziyaret ettik. Ailesi ile birlikte Urfa'dan gelen tarım işçisi olan Müslüm Acar ile bir röportaj gerçekleştirdik.

- Çadırda kaç kişi kalıyorsunuz? Hepiniz çalışıyor musunuz?

- Toplam 6 kişiyiz. Hepimiz de çalışıyoruz, 7 senedir tarım alanında çalışıyorum. Daha önce ailemle birlikte Adıyaman'da tütünde çalışmıştım.

- Çadırda kalmak zor değil mi? Bunun dışında nasıl sorunlar yaşıyorsunuz?

- Buradaki işçilerin birçoğunun yaşadığı en büyük sorun kalacak yer sıkıntısıdır. Su yok, elektrik yok, radyo, televizyon yok. 6 kişi bir çadırın içinde kalıyoruz. Çocuklarımız ser sefil durumda. Kış da yaklaşıyor, bu sefer de giyecek ve ısınma sorunu ortaya çıkacak. Ne yapacağımızı bilmiyoruz. Bunların dışında ise çadır kurduğumuz yerin çevresinde haşarat çok. Çıyan, yılan var, bazı geceler nöbet tutmak zorunda kalıyoruz.

Hastalık vb. sorunlarla da boğuşuyoruz. Gün boyu çalıştıktan sonra böyle kötü bir ortamda dinlenmeye çalışıyoruz. Banyo bile yapamıyoruz.

- Günde kaç saat çalışıyorsunuz? Yevmiyeleriniz ne kadar?

- Yaptığımız işe göre değişiyor. Yazın yenidoğunda 9-10 saat çalışıyoruz. Kışın ise, mandalina, portakalda 12 saat çalışıyoruz. Yevmiyelere gelince, burada yevmiyeler dansöz gibidir. Ne kadar alacağımız hiçbir zaman belli değildir. Ürünün satışına göre ya düşer ya yükselir. En düşük 22 en yüksek 27 TL alırız. Kadın ve çocuklara ise az veriliyor. En fazla 22 TL dir. Tabi bu düşebilir de. Zaten ağa da kadına ve çocuğa imkânı yok

fazla vermez.

- Sizce kadın ile erkek yevmiyeleri arasındaki bu fark doğru mu?

- Kadın yevmiyesini vb. her şeyi ağa belirliyor. Onu da ağır iş, kolay iş diye ayırıyor. Kadınlar bizim işlerimizi yapamazlar, ondan kaynaklı az alıyorlar.

- Ama kadın emeği ile erkek emeği arasında bir fark yok aslında. Aksine kadına "kadın yevmiyesi" adı altında ağır işler yaptırılıyor. Bu da yetmezmiş gibi bu koşullarda çocuk bakımı, yiyecek vb. sorunları da omuzluyor. Bu onun daha fazla emek sarf ettiği anlamına gelmiyor mu?

- Evet, doğru söylüyorsunuz, ben de bunun farkındayım, eğer eşim olmasa biz yaşamımızı hiçbir şekilde idare edemeyiz. Asıl büyük sorunları o yaşıyor. Biz sadece işe gidiyor, geliyor, yiyor, yatıyor, kalkıyoruz. Eşim daha fazla yoruluyor. Ama bu ağayı bağlamaz. Çünkü eşim onun gözünde "güçsüz", "iş yapamaz"dır.

- Bir tarım işçisi olarak sizin ve ailenizin sigortası var mı?

- Yok be kardeşim ne sigortası! Burada Allah'a emanet çalışıyoruz. Bize bir şey olsa zaten öteki millet olduğumuz için aramazlar, sormazlar. Bizler onların gözünde değersiziz.

- Hükümet yıllardır tarım işçilerinin sigorta sorunları olmadığını söylüyor, siz buna ne diyorsunuz?

- Hükümet acaba başka dünyada falan mı yaşıyor anlamadım ben, hangi tarım işçisinin sigortası var, açıklama yapsın bakalım, mesela burada çalışan işçi sayısı 50-60'tır. Bulduğum mahallede de rahat 300 kişi çalışıyor, bunların hiçbirinin sigortası yok.

- Bize vakit ayırdığınız için teşekkürler.

- Bir şey değil. Size başarılar diliyorum. (Tarsus İK okurları)

Tarım alanının sanayi bölgesine çevrilmesine köylülerden tepki

Köylülerin geçim kaynakları ellerinden alınmaya çalışılıyor. Kocaeli'nin **Kandıra** ilçesinde yapılması düşünülen **Kandıra Gıda İhtisas Organize Sanayi Bölgesi**'ni istemeyen Kandıra **Kocakaymaz ve İmrallar** köyü sakinleri, 11 Kasım günü Valiliği işgal etti. Kocaeli İl Genel Meclisi tarafından yaz or-tasından alınan karar ile Kandıra Gıda İhtisas Organize Sanayi Bölgesi'nin kurulması kararlaştırılmıştı.

Bölge olarak Kocakaymazlar ve İmrallar köyleri seçilince köylüler bu duruma tepkisiz kalmayarak çeşitli eylemlerle bu durumdan hoşnut olmadıklarını dile getirdi. Kocakaymaz ve İmrallar köyü sakinleri 1 ay önce traktörlerle İzmıt sokaklarında eylem gerçekleştirdi. Projenin hayata geçmesini istemeyen köylüler Kocaeli Valiliği'ni yanlarında getirdikleri buğday, ekmeke, soğan ve pırasayla bastı. Tek geçim kaynaklarının ellerinden alınmaya çalışılmasına sessiz kalmayan köylüler İl Genel Meclis Üyesi AKP'li **Ali Ayaz** ile görüşmek istediler. Ali Ayaz'a, "**Biz ekmeğimizi toprağımızdan çıkartıyoruz. Organize sanayi bölgesi istemiyoruz!**" diyerek tepki gösterdiler. Köylülerin haklarını savunmaları ve tek geçim kaynağı olan tarım alanlarına sahip çıkmalarından rahatsız olan Ayaz "**cenazeye yetişmem gerek**" diyerek salondan çıkmak istedi. Köylüler Ali Ayaz'ı engellemeye çalışırken Ayaz, CHP meclis üyelerine tepki gösterdi. Daha sonrasında geçim kaynaklarına sahip çıkmaya çalışan köylüler polisler tarafından valilik binasından çıkartıldı. (Kartal)

Siirtli köylüler yeniden örgütlendi!

Çiftçileri Koruma Derneği Yönetimi Kurulu, seçiminin yapılmasından önce Meclis toplantısında konu ile ilgili bir konuşma yapan Siirt Belediye Başkanı **Selim Sadak**, bugün Meclis'in yapacağı seçimle sadece Çiftçileri Koruma Derneği yönetim kurulunu seçmeyeceklerini, yeni oluşacak yönetim vesilesiyle herkesin bir nefer olarak karşıda, sokakta, toplantılarda Siirt için hem gelir hem de kültür olan bağları ve doğayı korumaya yönelik bir seçim yapacaklarını söyledi. (Izmir)

Kivi üreticileri "örgütlü mücadele" dedi

Rize'nin Ardeşen ilçesinde kivi üreticileri emeklerinin karşılığını aracı kurumlara, tüccarlara kaptırmamak için örgütlenme kararı aldı. Ardeşen'li üreticiler kivi sezonunun açılması ile beraber sorunlarını konuşmak için Kivi Kooperatifi Başkanlığı'nda bir toplantı düzenledi. Kivi Üreticileri, Ardeşen Kooperatifi'nin (ARKİVİ) öncülüğünde bir araya gelerek durum değerlendirmesi yapan üreticiler adına konuşan Kooperatif Başkanı Mehmet Hacısüleymanoğlu, emeklerinin karşılığını alamadıklarını söyledi.

Bölgeye gelen yabancı tüccarların kivileri yok pahasına satın almak istediğini ifade eden Hacısüleymanoğlu; "Bu sene kooperatif olarak Kivi fiyatını 1,90 TL açıklamış olmamıza rağmen bölgeye gelen yabancı tüccarlar bölgemizdeki Kivi'yi 1,30 TL den satın almaktadır. Örgütlü durarak emeğimizin karşılığını kimsese yedirtmeyelim" dedi. Toplantıda söz alan kivi üreticileri "Bütün arkadaşlarımızla birlikte mücadele etmeliyiz, teslim olmamalıyız" diyerek örgütlü mücadele için çağrı yaptılar. (Izmir)

Trabzon'da HES protestosu

Trabzon Araklı'nın Kayacık Köyü'nde (Kizirnos), yapılmak istenen hidroelektrik santral projesi, köylüler tarafından protesto edildi.

Yüceyurt enerji firması tarafından yapılması hedeflenen HES projesi Kayacık Köyü Dayanışma Platformu'nun düzenlediği bir eyleme protesto edildi. Eyleme çevre il ve ilçelerden de HES karşıtı mücadele veren dernekler destek verdi. Kayacık Köyü İlköğretim Okulu'nda toplanan köylüler, buradan araçlarla projenin inşa alanı olan Kerenkaş Yaylası'na çıktı. Kerenkaş Yaylası'nda köylüler adına basın açıklamasını okuyan **Deniz Çelikaş**, bölgenin geçmişin bir mirası olduğunu dile getirdi. İnşaat sahasında şirket adına herhangi bir tabelanın bulunmaması ve işçilerin can güvenliği tehdit altındayken çalıştırılması da gözlerden kaçmadı. (Kaynak: Sendika.org)

TEKEL ATEŞİ YANIYOR!

4/C köleliğine ve sendikal ihanete karşı mücadelelerini sürdüren TEKEL işçileri **14 Kasım** akşamı Galatasaray Lisesi önünde biraraya gelerek Taksim Tramvay Durağı'na kadar bir yürüyüş gerçekleştirdi. Eyleme HSGG platformu bileşenleri ve **Pınar Sağ, Ahmet Aslan, Mehmet Ekici** gibi sanatçılar da destek verdi. Her hafta Pazar gerçekleştirilen eylemde bir sanatçının giydiği TEKEL önlüğünü ise bu haftada **Bilgesu Erenus**'taydı.

Yürüyüş boyunca "**Yaşasın sınıf dayanışması**", "TEKEL işçisi yalnız değildir", "**Hak verilmez alınır zafer sokakta kazanılır**" vb. sloganlar atıldı. Direnişin 42. gününde gerçekleşen eyleme yönelik provokasyon saldırıları da eksik olmadı. İşçiler bir grubun sözlü ve fiziki saldırısına maruz kaldı. Olaya müdahale eden

eylem komitesi, eylemin olaysız geçmesini sağladı.

Taksim Tramvay Durağı'na gelindiğinde oturma eylemi yapıldı. Hasan Sağlam, Pınar Sağ, Bilgesu Erenus ve BETESAN direnişçisi **Zeynel Kızılaslan** birer konuşma gerçekleştirdi.

Konuşmaların ardından Diyarbakır TEKEL işçisi **Şehmuz Uğur** basın açıklamasını okudu. 42 gün sonra toplu sözleşme farklarını kazandıklarını ve atamaları yaptırdıklarını ifade ederek sıranın 4/C'yi iptal ettirmekte olduğunu söyledi.

21 Kasım günü Galatasaray Lisesi önünde bir araya gelen ve Taksim Tramvay Durağına yürüyen işçiler adına açıklamayı TEKEL işçisi **Arzu Güneş** yaptı. Güneş açıklamada, direnişin zaferle sonuçlanmasına kadar direnişin sürecini belirtti. (İstanbul)

Türk Metal'den "en iyi" sözleşme(!)

Metal sektöründe Toplu İş Sözleşmeleri(TİS) görüşmeleri devam ederken Türk Metal Sendikası ile Türkiye Metal Sanayicileri Sendikası(MESS) arasında toplu iş sözleşmesi imzalandı. Gece yarısı saat 02.00'da imzalanan sözleşme Türk Metal Sendikası tarafından "en iyi sözleşme" olarak gösterildi. İmzalanan Toplu İş Sözleşmesi ile işçilerin saat ücretlerine ilk altı ay için işyeri ortalamasının %5,35'i oranındaki miktarda maktu ücret zammı; ikinci altı ay için işyeri ortalamasının %1,9.2010-28.2.2011 tarihleri arasındaki TÜİK TÜFE artış oranı miktarında maktu ücret zammı; üçüncü ve dördüncü altı ay için ise TÜİK TÜFE artış oranında zam yapılması kararlaştırıldı. Ayrıca sosyal haklarda %10 ve %15 arasında, sözleşmenin ikinci yılında ise TÜİK TÜFE oranında artış yapılması kararlaştırıldı.

Türk Metal Sendikası Genel Başkanı Pevrul KAVRAK; "Ülkemizin içinde bulunduğu zor dönem ve çalışanlarımız ile işyerlerinin ekonomik koşulları göz önünde bulundurularak anlaşmaya

varılmıştır. Çalışma hayatında iş barışının sürdürülmesi en önemli görevlerimizdendir. Her iki taraf da bu görev bilincıyla hareket etmiş ve Türk sanayisinin gelişmesi için karşılıklı özveri ve iyi niyet göstererek sözleşmeyi imzalamıştır. Türk Metal Sendikası bugünkü ekonomik koşullarda hiç bir taviz vermeden işin, işyerinin ve işçinin geleceğini güvence altına almıştır. Bu toplu iş sözleşmesinin bayram afelesine imzalanması, metal işçisine ve ailesine çifte bayramı bir arada yaşattırırken, elde edilen zafer, üyelerimiz arasında büyük bir coşku ve sevinçle karşılanmıştır. Bu vesile ile ülkemizin ve tüm çalışanlarımızın Kurban Bayramını kutlarız." diyerek görüşlerini dile getirdi. "Taviz vermeden işin ve işçinin geleceğini güvence altına aldı" dediği sözleşme, adeta işçilerden kaçırarak, gece yarısı hiçbir işçinin haberi olmadan yapılan sözleşmedir.

Öyle ki sözleşmede ne işçinin geleceği güvence altına alınmış, ne de alacağı zam net olarak belirtilmiştir. Sendikadan "en iyi sözleşme" olarak lanse ettiği sözleşme de ücret zammı fabrikaya göre, işçiyi göre değişmekte kimsene kadar ücret zammı alacağını kestirememektedir. Konunun uzmanları dahi sözleşmeyi anlatmakta zorluk çekmektedir. Kapalı kapılar arkasında yapılan sözleşmenin tamamı açıklanmadı. İşçiler için yapılan sözleşmenin ne olduğundan işçilerin haberi yok. Bunun yanı sıra bu sözleşmenin yapıldığı dönemde Türk Metal Sendikası Genel Merkezi tarafından görevden alınan Türk Metal Sendikası'nın Manisa Şube Başkanı Ali Özalın'ın açıklamaları çarpıcı. Özalın görevden alınma sebebinin; "şubenin sürdürdüğü toplu sözleşmeleri sendikamızın televizyon kanalı olan ART'ye reklam verilmesi şartı ile satması teklifini kabul etmemesi" olduğunu söyledi. Daha birçok durum hakkında bilgi veren Özalın sendikamızın durumunu gözler önüne serdi. Böyle bir sözleşmeye imza atan Türk Metal Sendikası işçilere değil, metal patronlarına çifte sevinç yaşattımsı, onlar adına bir zafer kazanmıştır. (H. Merkezi)

Zeytin tattı, işten atıldı

Adana Migros Tic. A.Ş. 9 Kasım Salı günü MİGROS Yeni Baraj Şubesi çalışanı ve aynı zamanda işyeri sendika temsilcisi **Aydın Yıldız**'ı "**peynir ve zeytin**" tatmasını bahane ederek işten attı.

MİGROS Tic. A.Ş. de örgütlü olan Tez-Koop-İş Sendikasının işyeri temsilcisi olan Yıldız'ın işten atılmasının esas sebebinin sendikal faaliyetler olduğu belirtildi.

12 Kasım Cuma günü MİGROS Yeni Baraj Şubesi önünde gerçekleştirilen basın açıklamasıyla işten atılma protesto edildi. Basın açıklamasını Tez-Koop İş Sendikası Genel Merkez Eğitim Sekreteri Haydar Özdemiroğlu okudu.

Özdemiroğlu, "İşyeri sendika temsilcimiz Aydın Yıldız iki yıldır şirket bünyesinde özveriyle çalışan biridir. Bugüne kadar almış olduğu herhangi bir ceza yoktur. Bu arkadaşımızın asıl işten çıkartılma nedeni dava açma hakkını kullanması ve bireysel başvuruda bulunarak haklarına sahip çıkmak istemesidir.

MİGROS Adana mağazası Aydın arkadaşımızın, işten çıkartılmasına zeytin ve peynir tatmasını gerekçe göstermektedir. Şarküteri bölümünde çalışan birinin, satılan ürünlerden tadımlık alması, yaptığı iş gereğidir. Müşterilere bozuk mal satmamak için satılacak malın tadına bakma her şarküteri elemanının rutin yaptığı bir iştir" dedi. (Izmir)

Anuradha Gandhi

Feminist Hareket İçinde Felsefi Yaklaşımlar - 5

Hindistan Komünist Partisi (Maoist) Merkez Komite üyesi olan Anuradha Gandhi'nin makalesinin son bölümüne yer veriyoruz. Bu sayımızda önceki sayıda başlayan sosyalist feminizmin düşüncelerine ve Maoistlerin eleştirisi ve kadın sorununa yaklaşımına yer veriyoruz. Makalede anarko-feminizm, post-modernizm ve feminizm ile Hindistan'daki kadın hareketi üzerine analizlere sonrasında yayınlayacağımız kitapta yer vereceğiz.

Hindistan'da insan hakları, kadın sorunu ve kast sorunu üzerine tanınan bir teorisyen olan Anuradha Yoldaş, 40 yaşına kadar Nagpur Üniversitesinde sosyoloji profesörü olarak görev yapmıştır. 40 yaşında üniversiteyi bırakarak Maoistlerin önderliğinde kurulan bölgelede çalışmaya başlamış, partinin ilk kongresinde MK üyeliğine seçilmiş ve kırsalda devrimci silahlı birliklerle beraber yaşamış, halkın öğretmeni olmayı seçmiştir. 54 yaşında Jharkand'da kabile kadınlarına ders verdikten sonra sıtmaya yakalanmış ve illegal mücadele şartları sebebiyle gerekli bakım göremediğinden hayatını kaybetmiştir.

Kadının kurtuluşu için Sosyalist-Feminist strateji

ABD'de sol hareketle feminist hareket arasındaki ilişkinin tarihsel izini takip eden -ki bu ayrı şekilde yürüyen bir tarihtir- Hartmann kapitalizme karşı mücadelenin, feminist konular ele alınmadığı takdirde başarılı olamayacağını güçlü şekilde hissetmekteydi. Öne sürdüğü stratejiye göre sosyalizm için mücadele farklı çıkarılardan gruplarla (örneğin kadının çıkarları genel işçi sınıfının çıkarlarından farklıdır) ittifak kurmalıdır ve ikinci olarak devrimden

Radikal feministlerin ve sosyalist feministlerin teorisyenlerinin büyük çoğunluğu yüksek ücretli, orta sınıf işlerde, örneğin üniversite ve kolejlerde çalışmaktadırlar ve bu yazılarına yansayan elitizme ve kitle hareketine olan uzaklıklarına neden olmaktadır.

sonra kadın kurtulmak için erkeğe güvenmemelidir. Kadınlar kendi ayrı örgütlerine ve kendi güç temeline sahip olmalıdır. Young da bağımsız kadın örgütlerinin oluşmasını desteklemekle beraber kapitalizme saldırı içeren ancak kadını ilgilendirmeyen hiçbir konu olmadığını düşünmektedir. Onun stratejisine göre devrimi yapmak için öncü bir partiye ihtiyaç yoktur ve kadın örgütü sosyalist örgütten bağımsız olmalıdır. Jagger bunu net olarak şöyle yazmaktadır: "Sosyalist feminizmin hedefi yaşamın her alanında kadını yabancılaştıran ve kapitalist patriyarka denilen toplumsal düzeni bir bütün olarak devirmektir. Sosyalist feminist strateji bazı karma sosyalist örgütleri desteklemektedir. Ancak aynı zamanda bağımsız kadın grupları ve nihai olarak kapitalizmin yıkılışı ve erkek hakimiyetinin yıkılışı için kendisini eşit düzeyde adanmış bir kadın hareketi oluşturmalıdır. Kadın hareketi diğer devrimci hareketlerle koalisyonlar oluşturamaz ancak örgütsel bağımsızlığından vazgeçmeyecektir."

Anti-kapitalist ve erkek hakimiyetine karşı konularda ajitasyon-propaganda yapmaktadırlar. Yeneden üretim biçimini kadının ezilmesi üzerinden tanımladıklarından bunu Marksist toplumsal altyapı kavramına eklemişlerdir. Bu nedenle tecavüze, cinsel şiddete karşı mücadele, kürtaj hakkı gibi konular hem anti-kapitalist hem de erkek hakimiyetine tehdittir. Kolektif ruhu güç-

İdeoloji alanında sosyalist feministler toplumlarında patriyarkal kültür, örneğin analık miti, üzerine detaylı analizler yapmışlardır. Ancak bazılarının yalnızca ideolojik ve psikolojik faktörlere odaklanan tek yanlı bakış açıları bu ideoloji ve psikolojinin temellendiği daha geniş sosyo-ekonomik yapıyı görmelerine engel olmaktadır.

lendiren bir kadın kültürü oluşturma çabalarını desteklemektedirler. Ayrıca sağlık bakımı yerleri gibi alternatif kurumları oluşturma çabalarını desteklemekte, komünal yaşamı ve bunun gibi orta yolcu uygulamaları teşvik etmektedir. Bu anlamda radikal feministlere yakın durmaktadır. Ancak bunun gibi olanaklarla kadını patriyarkal, beyaz költürden kendi cennetlerine taşımaya hedefleyen radikal feministlerden ayrı olarak sosyalist feministler **bu kapitalizm çerçevesinde mümkün olduğuna inanmaktadırlar**. Kısaca, sosyalist feministler bunları kadını örgütleyen ve ona yardımcı olan araçlar olarak görürken radikal feministler kadını erkekten tamamen ayırarak bir hedef olarak ele almaktadırlar. Sosyalist feministler radikal feministler gibi kadının ezilmesinin köşe taşı olan aile yapısını değiştirme çabasına şimdiden başlamak gerektiğini düşünmektedirler. Bu nedenle ko-

münal yaşamı veya insanların işleri paylaşarak, çocuklara bakarak ve lezbiyenlerle heteroseksüellerin bir arada yaşayarak toplumsal cinsiyet ayrımını aştıkları çeşitli ortayolcu düzenlemeleri teşvik etmektedirler. Bunun parçaları olduğunun ve kapitalist toplum içinde başarıyı getiremeyeceğinin farkında olsalar da bu çabayı göstermenin önemli olduğuna inanmaktalar. Radikal feministler bu düzenlemelerin "devrimi yaşamak" olduğunu düşünmektedirler. Bunun anlamı ise devrimin bu olduğudur. Sosyalist feministler dönüşümün yavaşça olmayacağını farkındalar ancak bazı dönemler isyan dönemidir bazıları ise hazırlık dönemidir. Bu nedenle buna öncelik vermektedirler.

Hem radikal feministler hem de sosyalist feministler siyah kadınların durumunu esas olarak yok saydıkları ve tüm analizlerini beyaz, orta sınıf kadınların durumuna odakladıkları ve teorilerini bu sınıflardan çıkardıkları gerekçesiyle siyah kadınlarca sertçe eleştirildiler. Örneğin Joseph "kadın" sayılmayan kadın köle kadınların durumuna işaret etti. (Köle kadınlar) Tarlalarda ve plantasyonlarda emekte ve cezada erkekle eşit muamele görüyorlardı. Siyah aile kölelik koşulları altında istikrarla kavuşamıyordu ve siyah erkeğin kadın üzerinde hakimiyeti pek olmuyordu, sonuçta ikisi de köleydi. Ayrıca sonrasında birçok siyah kadın yaşamını kazanmak zorundaydı ve birçoğu zengin beyaz evlerde

ev içi hizmetçi olarak çalıştılar. Orada yaşadıkları taciz ve uzun saat çalışma saatleri ile deneyimleri beyaz kadından oldukça farklıydı. Bu nedenle aile kavramının ezilmenin kaynağı olduğu (siyahlar için bu ırkçılığa karşı direnişin kaynağıdır), kadının erkeğe bağlı hale getirdiği (siyah erkekler arasında yüksek işsizlik nedeniyle siyah kadınlar siyah erkeklere bağlı değildi) ve kadının yeniden üretmedeki rolü (onlar beyaz evlerde istihdam edildiklerinden beyaz emeği ve çocukları yeniden üretiyorlardı) üzerine konulara katılmıyorlardı. Irkçılık onlar için her yere nüfuz etmekteydi ve bu onların beyaz kadından öte siyah erkeklerle ittifak içinde olmasına neden oluyordu. Dahası ona göre feministlerin iç gözlemden geçirmesi gereken bir konu olarak beyaz kadınlar da ırkçılığın sürdürülmesine dahil olmaktadır. Başta siyah kadınlar feminist hareketine katıldıkça az katıldı ve 1980'lerde ırkçılığa ve kapitalizme karşı mücadele ile erkek egemenliğine karşı mücadeleyi birleştirmeye çalışan siyah feminist hareketi oluşmaya başladı.

Bu ve üçüncü dünya ülkelerinden kadınların benzeri eleştirileri ile feminizm içinde **global feminizm** denilen bir akımın yükselmesine neden oldu. Bu çerçevede post-modernizm de feministler içinde güç kazandı.

ELEŞTİRİ

Temel olarak sosyalist feministlerin temel teorik yazılarına baktığımızda radikal feminist teori ile Marksist teoriyi birleştirmeye çalıştıklarını görmekteyiz ve esas vurguları toplum içinde mücadelenin merkezi ve devindirici gücü olarak kadının ezilmesini göstermektedirler. Teorik yazılar ağırlıklı olarak Avrupa ve ABD'de yazılmış ve ileri kapitalist toplumlardaki koşullara odaklanmışlardır. Tüm analizleri ülkelerindeki kapitalizmle ilgilidir. Marksizm konusundaki anlayışları dahi bir kapitalist ekonomideki diyalektik üzerine çalışmayla sınırlıdır. İleri kapitalist ülkelerin yapısını ve deneyimini tüm dünya için evrenselleştirme yönlü bir eğilim bulunmaktadır. Örneğin uzun bir feodal dönemin olduğu Güney Asya ve Çin'de bu dönemde kadının ezilmesi çok daha sertti.

Hindistan'da kadın sorununa dair Maoist perspektif de sınıflı toplumda kadının ezilme sebebi olarak patriyarkanın bir kurum olduğunu tanımlamaktadır. Ancak bunu kendi hareket yasalarına sahip olan ayrı bir sistem olarak görmemektedir. Anlayışımızda patriyarka farklı kalınma düzeylerine ve özel tarihe ve koşullara sahip olan farklı toplumlarda farklı içerik ve biçime sahip

Bu sayımızda önceki sayıda başlayan sosyalist feminizmin düşüncelerine ve Maoistlerin eleştirisi ve kadın sorununa yaklaşımına yer veriyoruz.

olmaktadır, bunun anlamı ise patriyarka egemen sınıflarca kendi çıkarları için kullanılmıştır ve kullanılmaktadır. Bu nedenle patriyarka için ayrı bir düşman yoktur. Aynı hakim sınıflar, (bunlar emperyalistler, kapitalistler, feodaller ve bunların kontrol ettikleri devlet olabilir) kadınların düşmanlarıdır çünkü toplum içinde patriyarka aileyi, toplumsal cinsiyet ayrımcılığını ve patriyarkal ideolojiyi ayakta tutmakta ve sürdürmektedirler. Egemen sınıfların düşüncesi

olan ve kadınları ezen patriyarkal düşünce, bunları sahiplenen sıradan erkeklerin muhakkak ki desteğini almaktadır. Ancak sıradan bir erkekle egemen sınıfların konuları karşılaştırılmaz.

Yeneden üretime vurgu yapan sosyalist feministler toplumsal üretimde kadının rolünün önemine yeterince önem vermemektedir. Can alıcı soru kadının üretim araçları üzerinde kontrolü olmadan ve ihtiyaçların ve zenginliğin üretimi araçlarına sahip olmadan kadının bağımlılığı nasıl sona erecektir? **Bu yalnızca ekonomik bir sorun değildir, aynı zamanda bir iktidar sorunudur, bir siyasi sorundur.**

Emek içinde toplumsal cinsiyet temelli bölüşümün içeriğinde bu konu ele alınsa dahi, vurgu heteroseksüel aile içindeki ilişki ve patriyarka ideolojisi üzerine yapılmaktadır. Diğer yandan Marksist perspektif toplumsal üretimde kadının rolüne vurgu yapmaktadır

ve kadının toplumsal üretimde belirleyici rol oynamasının engellenmesi sınıflı toplumda bağımlılığının temelini oluşturmaktadır. Bu nedenle bizler belirli bir toplumda emeğin bölüşümü, üretim araçları ile ilişki ve emeğin kendisinin nasıl örgütlendiği ile ilgilenecek hakim sınıfların kadını nasıl sömürdüğünü ve bağımlılığa zorladıklarını analiz. Patriyarkal normlar ve kurallar kadının sömürsünü yoğunlaştırmakta ve emeğinin değerini düşürmektedir.

Firestone'un ileri sürdüğü gibi sosyalist feministler argümanlarını inşa ederken **yeneden üretimde kadının rolüne** vurgu yapmaktadırlar. Engels'den şu alıntıyı yapmaktalar: "materyalist anlayışta tarihte belirleyici faktör son tahlilde yaşamın üretimi ve yeniden üretimidir. Bu ikili karaktere sahiptir. Bir yanda yaşam araçlarının, gıdanın, giysilerin ve barınmanın ve üretim için gerekli araçların üretimi, diğer yanda ise insanların üretimi, türün devamını sağlamaktır. İnsanların belirli bir dönemde yaşadığı toplumsal örgütlenme bu iki çeşit üretimle belirlenmektedir." (Ailenin, Özel Mülkiyetin ve Devletin Kökeni) Bu alıntı üzerinden analizlerimize ve çalışmalarımıza yeniden üretimi yok sayarak yalnızca üretimi yoğunlaştırmaktalar. Engels'in alıntısı toplumsal formasyonun temel çerçevesini vermektedir. Tarihsel materyalizmde yani bizim tarih an-

layışımızda herhangi bir yön, diğeri hesaba katılmadan anlaşamaz ve birbirinden tecrit edilemez. Gerçek olan tarih boyunca kadınların toplumsal üretimde önemli roller oynadığıdır ve kadının rolünü merkezi olarak yeniden üretim alanı olarak belirleyip bunu esas odaklanılacak konu seçmek aslında patriyarkal hakim sınıfların kadının toplumsal rolünün yeniden üretim olduğu ve diğerlerinin önemli olmadığı argümanını kabul etmek anlamına gelmektedir.

Sosyalist feministler ayrıca analizlerinde altyapı ve üstyapı kavramlarını tahrip etmekte ve anlamsızlaştırmaktadırlar. Firestone (ve Hartmann gibi bazı sosyalist feministler de) yeniden üretimin altyapının parçası olduğunu söylemektedir. Buradan yola çıkarak bununla ilgili tüm toplumsal ilişkiler -aile, diğer erkek-kadın ilişkileri vb- altyapının parçası sayılmalıdır. Şayet tüm ekonomik ilişkiler ve yeniden üretim ilişkileri altyapının parçalarıysa altyapı kavramı çok genişlemekte ve tüm anlamını yitirmekte ve anlamına uygun şekilde analitik bir araç olma özelliğini yitirmektedir.

Toplumsal cinsiyet temelli emeğin bölüşümü belirli toplumlarda ekonomik yapıda **patriyarkal tarafı analiz etmede** yararlı bir araçtır. Fakat toplumsal cinsiyet temelli emeğin bölüşümünü özel mülkiyetten daha yararlı kılan sosyalist feministler meseleyi tarihsel ve analitik açıdan karıştırmaktadırlar. Emeğin ilk bölüşümü erkekle kadın arasında olmuştur. Ve doğal ve biyolojik sebeplerle kadının rolü çocuk doğurmaktır. **Fakat bu aralarında eşitsizlik olduğu ve bir cinsiyetin diğeri üzerinde hakimiyet kurduğu anlamına gelmemektedir.** Topluluğun varlığını sürdürmesinde kadının payı oldukça önemliydi; yiyecek toplama, bitkileri yetiştirmeyi keşfetme, hayvanları evcilleştirme grubun yaşaması için temeldi. Aynı zamanda emeğin daha ileri bölüşümü cinsiyet temelli değildi. Yeni araçların icat edilmesi, hayvanları evcilleştirme bilgisi, çömlekçilik, metal işler, tarım, tüm bunlar ve dahası emeğin daha karmaşık bölüşümüne katkı sunmuştur. Tüm bunlar tüm toplum ve yapısı içinde değerlendirilmelidir.-klan ve kan bağı yapıları, diğer gruplarla ilişkiler ve çatışma ve üretim araçları üzerindeki kontrol gelişmiştir. Savaşlarla artı-ürünün elde edilmesi ve diğer yenilen grupların emeğinin kullanılması kadının toplumsal üretim biçimde kömünal veya özel mülkiyet biçiminde gelişmiş de olsa sınıflı toplumların özgün özellikler göstermeleridir. Belirli toplumların özgün özelliklerini incelemeliyiz. Zamanında ulaşılabilen bilgiye dayanarak Engels antik zamanlardan itibaren Batı Avrupa'daki süreci izledi, bizim yaşadığımız toplumların süreçlerini

incelemek de bizim sorumluluğumuzdur. Patriyarkanın bir bütün kurumsallaşması ancak sonrasında mümkün olabildi ve bu kadının toplumsal üretimden çekilişinin, tek eşli ilişkide rolünün yeniden üretimle sınırlandırılmasının savunusu veya ideolojik gerekçesidir ve ancak sınıflı toplumun bir bütün gelişmesinden ve devletin ortaya çıkışından sonra mümkün olabilmektedir. Bu nedenle sınıfın değil de toplumsal cinsiyet temelli iş bölümünün kadının ezilmesinin kaynağı olduğunu iddia etmek sorgulanmaya açıktır. Eşitsizliğe dair toplumsal, maddi gerekçelerimiz olmazsa erkeğin güç ve hakimiyete dair içgüdüsel bir yöneliminin olduğu argümanını benimseriz. Bu argüman kendisini haksız çıkarmaktadır çünkü şayet bu doğrusa eşitlik için mücadele etmenin anlamı yoktur. Bu hiçbir zaman gerçekleşemez. Çocuk doğurma görevi tek başına eşitsizliğin sebebi olamaz, önceden de dedikimiz gibi bu, ilkel toplumlarda yüceltilen ve sahiplenilen bir roldü. Radikal ve sosyalist feministlerin açıklayamadıkları farklı maddi nedenler ortaya konmalıdır.

İdeoloji alanında sosyalist feministler toplumlarında patriyarkal kültür, örneğin analık miti, üzerine detaylı analizler yapmışlardır. Ancak bazılarının yalnızca ideolojik ve psikolojik faktörlere odaklanan tek yanlı bakış açıları bu ideoloji ve psikolojinin temellendiği daha geniş sosyo-ekonomik yapıyı görmelerine engel olmaktadır.

Örgütsel konularda sosyalist feministler radikal feministleri ve anarko-feministleri izlemektedirler. Stratejilerini net şekilde ifade etmekte ancak bu sosyalist devrim için bir strateji değilirdi. **Tamamen reformist bir stratejidir çünkü sosyalizmin nasıl getirileceği sorununu ele almamaktadırlar.** Eğer inandıkları gibi sosyalist-komünist partiler bunu yapamayacaklarsa kadın grupları tekeli burjuvazinin yönetimini nasıl devireceklerine dair strateji ortaya koymalıdır. Pratik çalışmalarını küçük grup örgütlenmeleri ile, alternatif topluluklar oluşturmakla, genel propaganda ve belirli talepler doğrultusunda seferber olmayla sınırlamaktadırlar. Bu bir çeşit **ekonomist** pratiktir. Bu faaliyetler insanları temel seviyede örgütlemek için yararlıdır ancak kapitalizmi devirmek ve kadının kurtuluş sürecini devam ettirmek için yeterli değildir. Bu devlette, istihbaratı ve silahlı güçleriyle karşı karşıya gelmede temel örgütlenme görevidir. Sosyalist feministler bu soruyu bir tarafa bırakmaktadırlar ve bunu çokça eleştirildikleri revizyonist ve devrimci partilere bırakmaktalar. Bu nedenle oryantasyonları reformisttir, mevcut sistem içinde sınırlı örgütlenme ve propaganda çalışmaları yapmaktı. Radikal feministlerin ve sosyalist feministlerin teorisyenlerinin büyük çoğunluğu yüksek ücretli, orta sınıf işlerde, örneğin üniversite ve kolejlerde çalışmaktadırlar ve bu yazılarına yansayan elitizme ve kitle hareketine olan uzaklıklarına neden olmaktadır. Bu teori alanında da kendisini göstermektedir. Bir Marksist feminist şöyle demektedir, "1980'lerle beraber üniversitelerde ve kolejlerde çalışan birçok sosyalist ve Marksist feminist yalnızca profesyonel orta sınıfa entegre olmadılar, aynı zamanda tarihsel materyalizmin sınıf analizini de kaldırdılar."

(Bitti)

G-20 zirvesi sona erdi; Krizin yükü emekçilere!

Gelişmiş ve "gelişmekte olan" 20 ülkenin bir araya geldiği **G-20 zirvesi** Güney Kore'nin başkenti Seul'de gerçekleş-tirildi.

Zirve, **11 Kasım** günü açılışla birlikte başlayan eylemlerle **15 Kasım**'da sona erdi. Zirvenin gündemini; **sürdürülebilir kalkınma ve finans piyasalarında yapılabilecek yeni düzenlemeler** oluşturdu. Başka bir deyişle krizle birlikte giderek kızışan "**kur-para savaşları**" çatışmaların merkezini işgal etti. Zirve'ye **ABD'nin özellikle Almanya** ve daha çok da **Çin**'le yaşadığı ekonomik hegemonya çatışması damgasını vurdu.

Zirvenin açıklanan sonuç bildirisinde ABD'nin "**ülkelerin dış ticaret fazlasına sınırlama getirilmesi**" önerisi kabul görmedi, ticari dengesizlikler için bağlayıcı olmayan "**rehber niteliğinde**" öneriler alınacağı açıklandı. Zirvede alınan bir diğer karar da Uluslararası Para Fonu IMF'de "**gelişmekte olan**" ülkelerin **temsilinin artırılması** oldu. ABD, Almanya, Arjantin, Avrupa Birliği, Avusturya, Brezilya, Britanya, Çin, Endonezya, Fransa, Güney Afrika, Güney Kore, Hindistan, İtalya, Japonya, Kanada, Meksika, Rusya, Suudi Arabistan ve Türkiye'nin katıldığı zirve emperyalizmin yaşadığı küresel ekonomik krizin akabinde Nisan 2009'da Londra'da yapılan toplantıdan sonra gerçekleşmiş olması itibarıyla de önem kazanıyor.

G-20, dünyanın toplam üretiminin % **85'ini**, dünya ticaretinin % **80'ini** ve dünya nüfusunun **üçte ikisini** kapsıyor. IMF 2010 tahminlerine göre, G-20 üyesi 19 ülkenin en zengini de, en borçlusunu da **ABD**. 14.6 trilyon milli geliri bulunan ABD'yi, Çin, Japonya, Hindistan ve Almanya izliyor. Güney Afrika, G-20 ülkeleri arasında 524.3 milyar dolarla en düşük milli gelire sahip ülke. Milli geliri

956,5 milyar dolar olan Türkiye ise G-20 ülkeleri arasında 15'inci sırada. G-20 zirvelerine son birkaç yıldır ülkelerin devlet başkanları düzeyinde katılıyor olmaları da **emperyalistlerin onların işbirlikçi ve uşaklarının yaşadığı krizin** etkisini yansıtıyor.

ABD: "Kriz benden çıksa da yükü sizin olsun!"

ABD, zirve öncesinde de sıklıkla dile getirdiği gibi, Almanya ve Çin'in ihracatta frene basmasını istiyor. Washington, ayrıca Çin'in uyguladığı düşük kur politikasından da rahatsız. Buna yanıt gecikmedi. Merkel, Alman ihracatından ödün vermeyeceğini zirve öncesi yaptığı açıklamalarla ortaya koydu. Almanya, ihracat fazlalığını savunuyor ve bunun Alman ürünlerinin rekabetçi olduğunu gösterdiğini iddia ediyor. ABD Başkanı Barack Obama da yaptığı açıklamalar ve zirve boyunca yürüttüğü yoğun kulis çalışmasında güçlü, istihdam yaratan ekonominin, ABD'nin küresel toparlanmaya en büyük katkısı olacağını savundu. Sadeleştirirsek Obama, diğer emperyalistlerden ve sömürge, yarı-sömürge ülkelerden krizden çıkmak için daha fazla fedakarlık istiyor. **ABD, yaşadığı krizden diğer ülkelerin sırtına basarak çıkmamın hesaplarını yapıyor. Kuşkusuz bunun bedelini ise temel olarak bu ülkelerin işçi ve emekçileri ödüyor-ödeyecek.**

ABD, zirvede Çin'in düşük kur politikasından da vazgeçmesini istedi ve bu ekseninde diğer ülkeleri ikna etmeye çalıştı. Çin'i para birimi Yuan'ın değerini suni olarak düşük tutup ekonomik çıkar sağlamakla suçlayan ABD, bunun piyasada haksız rekabet yarattığını savunuyor. Çin ekonomisindeki bu hızlı büyümeden rahatsız olan elbette sadece ABD değil.

Avrupa Birliği ülkeleri de Çin mallarının ucuzluğundan şikâyetçi.

ABD ve Çin arasında kur savaşları!

Elektronik ürünlere geçiş aşamasındaki bir ülke olarak yakın zaman kadar daha çok emek-yoğun, düşük nitelikli mallar üreten Çin, dümeni artık yavaş yavaş sermaye-yoğun ürünlerine kırmış bulunuyor. Ve ABD ile Avrupa Birliği'nin at koştuğu pazarlarda rekabet ediyor. **Bu ikiliyi en fazla korkutansa bütün dünyayı etkisi altına alan krizden Çin'in güçlenecek çıkması olmalı.** Çin, diğer emperyalistlerin baskıları sonucu Haziran-Ekim 2010 arasında Yuan'ın değerini % 2 artırdı. Ne var ki bu adım bile başta ABD olmak üzere krizle boğuşan diğer emperyalistleri tatmin etmedi. **ABD'nin Çin'e trilyon doları bulan borçları bulunuyor. Çin merkez bankasının doları rezerv parası olarak kullanıyor.** Doların değer kaybetmesiyle, ABD'nin borcu da buna paralel azalıyor. Yani Çin, para kaybediyor. Çin'in Amerika dolarından vazgeçme girişimleri ise, ABD'nin kâbusu adeta.

Zirvede ABD-Çin gerginliği dışında da milyonları etkileyecek gelişmeler ya-

şandı. ABD ile Güney Kore arasında bir serbest ticaret antlaşması imzalandı. Güney Koreli köylülerinin karşı çıktığı bu anlaşma, KOB'leri (küçük ve orta ölçekli işletme) ABD emperyalizminin talanına daha fazla açacak ve işçilerin koşullarını olumsuz yönde etkileyecek. **Eylemlere büyük bir kitlesellikle katılan Güney Korelilerin en fazla tepkisini çeken konuların başını bu anlaşma çekiyor.**

G-20 Zirvesinin en önemli kararı emperyalist-kapitalizmin içine girdiği küresel krizden çıkılması için yarı sömürge, sömürge ülkelerin "daha fazla sorumluluk" alması gerektiği oldu. **Alınan bu karar sözü edilen ülkelerde yaşayan milyarlarca işçi ve emekçiyi çok daha zor günlerin beklediğini gösteriyor. Seul'da yapılan eylemler ise bu zor yıllara çetin mücadele günlerinin eşlik edeceği müjdesini veriyor!**

Kore Halkının G-20'ye Yanıtı Eylem!

Seul'de gerçekleşen G-20 zirvesine karşı bir araya gelen binlerce kişi "**Halkları ilk sıraya koy**", "**Kore halkının G20'ye yanıtı eylem**", "**G20, krizin bedelini halka ödetmeye son ver**" yazılı pankart açarak kitlesel bir yürüyüş gerçekleştirdi. Zirvenin yapıldığı bölge yoğun polis çemberine alındı. Çeşitli engellemelere rağmen kitte büyük bir coşku ve öfkeyle eylemi gerçekleştirdi. Via Campesina, Oxfam gibi uluslararası örgütlerin de katıldığı eylemde bir kişi kendini yakmak istedi. Eylemde yapılan konuşmalarda sıklıkla yaşanan krizin sorumlusunun emekçiler olmadığı, esas sorumlunun emperyalist-kapitalist sistem olduğu vurgulandı.

Füze kalkanında imzalar atıldı!

ABD'nin talepleri doğrultusunda NATO tarafından kurulması hedeflenen **Füze Kalkanı Projesi**'nde tartışmalar sona erdi.

19 Kasım günü **Lizbon**'da başlayan ve 28 NATO ülkesinin katıldığı zirvede Füze Kalkanı Projesi'nin Türkiye'ye kurulmasına karar verildi. Komuta ise NATO'da olacak. NATO'nun gelecek 15 yılının masaya yatırıldığı zirvede Fransa'nın belgede "İran yerine Ortadoğu" ibaresinin yer alması şeklindeki talebi de reddedildi. Belgede İran ismi de yer almadı. Buna rağmen projenin koordinatlarına bakıldığında en önemli hedeflerden birinin İran olduğunu söylemek mümkün.

NATO, Füze Kalkanı'nı önce Polonya ve Çek Cumhuriyetine kurmak istemiş ancak Rusya'nın itirazları ile geri adım atmak zorunda kalmıştı. Bunun üzerine Kalkan'ın NATO üyesi olan ve

projenin kapsamı içinde "en ileri" noktada bulunan Türkiye'ye kurulması gündeme gelmişti. Tartışmaların alevlenmesi ve Füze Kalkanı'nın içeriğine dair bilgilerin kamuoyuna yansması üzerine Tayyip Erdoğan durumu kurtarmak için birkaç manevra yapsa da çok inandırıcı olamadı. NATO ve ABD'ye "**Düğme-kontrol bizde olursa kabul ederiz**" "resti" çeken Erdoğan'ın bu kısmını hiçbir ülke dikkate almadı. İmza metninde Türkiye'nin hassasiyetleri olarak yansıtılan konulara ilişkin herhangi bir not da yer bulmadı. Bu da türbinlere oynadığının bir göstergesi daha oldu.

ABD'nin Büyük Ortadoğu Projesi ekseninde gündeme getirdiği ve bir süredir pazarlıkları devam eden Pro-

je, Türkiye'yi de Ortadoğu'nun yeniden biçimlenmesi senaryosunun merkezine yerleştiriyor. Türk egemen sınıfları ABD'nin ihtiyaçları doğrultusunda inşa edilen böylece büyük ve tehlikeli bir projede yer almak için adeta can atıyordu. Her fırsatta ABD ile "**stratejik ortak**" ve BOP'un "**eş başkanlığı**"na yürekten

aday olduğunu dillendiren egemen sınıflar, imzaların atılması ile çok sevinmiş olmalı. Bu proje kapsamında yürütülen tar-

tışmaların basına yansıyan küçük bölümü bile ülkemiz egemenlerinin emperyalistlerin birer uşağı olduğunu anlamak için yeterince kanıt sunuyor.

ABD'nin Türkiye ile ilgili sarf ettiği ve niyetlerini doğrudan ifade eden açıklamalarına sözde bile olsa ciddi bir tepki vermedi. Erdoğan'ın çıkışı ise **ucuz bir diplomatik söylem** düzeyinde kaldı. Bu proje ülkemiz işçi sınıfına, emekçilerine ve koordinatları itibarıyla daha çokta Kürt halkına büyük acılar yaşatmaya aday.

Proje, NATO'nun büyük bölgesel savaşa hazırlandığını ve İran'ı adım adım kuşattığını da bize gösteriyor. Emperyalistler tıpkı geçmişte yaptıkları gibi dünya halklarının kanı ve gözyaşı üzerinden hegemonya dalaşlarını tırmandırmakta.

Bunun ne zamana kadar süreceği ise Ortadoğu halklarının, ezilen işçi ve emekçilerin direnişine, mücadelesine bağlı!

Almanya'da emekçiler alanlara aktı

Alman Sendika Birliği (DGB)'nin çağrısıyla Stuttgart, Dortmund, Erfurt ve Nürnberg'de krize ve neo-liberal politikalara karşı bir dizi eylem gerçekleştirildi. Emperyalist-kapitalist sistemin içine girdiği krizin etkilerinin son dönemlerde tekrar etkinleşmesi ve emperyalistlerin krizden çıkma adına sömürü çarkını hızlandırması yüz binlerce emekçiyi sokağa döktü.

14 Kasım günü Dortmund'ta sendika bürokratinin salon etkinliği önerisine karşılık, sol sendikaların çağrısıyla 2 bin 500 kişilik sokak eylemi gerçekleştirildi. Sabah saatlerinde Dortmund Merkezi Tren İstasyonu önünde başlayan yürüyüşe DGB'ye bağlı IG Metall, VERDI, IG BCE, MLPD, Solid, ATIK ve Young Struggle da katıldı. Yürüyüşte sık sık "**Yaşasın enternasyonal dayanışma**", "**Sermaye ve bankaların iktidarını yıkalım**" gibi sloganlar atıldı. Eylemde hükümetin neo-liberal kesinti programları eleştirildi ve bu politikalara karşı Fransa emekçilerinin izinden yürüme çağrısı yapıldı.

ABD'de yılın başından beri 146 banka battı

Emperyalist-kapitalist sistemin yaşadığı krizin etkileri dalga dalga yayılarak artıyor. **Amerikan Federal Depozito Garantisi Ajansı** FDIC, 1 Ocak 2010'dan bu yana ABD'de 146 bankanın battığını bildirdi. Ekonomik krizden dolayı üç yeni banka daha kapısına kilit vuruldu, FDIC'e göre yılın başından bu yana batık banka sayısı 146'ya yükseldi. 2009 yılının tümünde 140 banka kapanmıştı. FDIC'in yaptığı açıklamada batık banka sayısının 1992 yılından bu yana en yüksek rakama ulaştığı ifade ediliyor. Yapılan açıklamada ayrıca olası bir savaşın mali krizi derinleştirceği, kapitalist sistemin temellerinden olan bankaların batışlarının hızlanacağı belirtiliyor.

Avrupa'da öğrenciler sokakta!

İngiltere'de zamlara karşı işgaller

İngiltere'de yapılan seçimlerde iktidarı İşçi Partisi'nden alan Muhafazakâr Parti, ilk iş olarak yaşanan ekonomik krizi bahane edip, kamu kurumlarında bütçe kesintisi ve iş saatlerinin uzatılması gibi bir dizi hak gaspının altına imza attı. Hükümetin kemer sıkma politikalarının son hamlesi ise öğrenci harç paralarına % 300 zam yapması oldu. Yapılan zamlarla birlikte 2012'den itibaren harçlar 9 bin sterline (22 bin TL)'ye çıkarılacak.

"Fransa eylemleri bize ders oldu!"

Hükümetin kemer sıkma politikalarında ilk durağı olan kamu kuruluşlarında yapılan kesintilere toplumsal olarak bir muhalefet yükseltilmemişti. Fransa'daki direnişlerin kendilerine ders olduğunu dile getiren öğrenciler **10 Kasım**'da sokağa çıktı ve hükümeti tatlı uykusundan uyandırdı. Muhafazakâr Parti'nin merkezi olan Tower Millbank binasının önüne gelen binlerce öğrenci, içeri girmek istedi ancak polis engeliyle karşılaştı. Yaşanan kısa süreli çatışmanın ardından öğrenciler polis

barikatını aşarak Millbank Tower binasını işgal etti. Yapılan işgali "vandalizm" olarak adlandırılan Muhafazakâr Parti yöneticilerine öğrencilerin cevabı gecikmedi. **12 Kasım**'da Manchester Üniversitesi'ni işgal eden öğrenciler, eylemlerin ne ilk ne de son olduğunu belirttiler.

Politeknik'in ruhu sokaklarda

1967-1974 yılları arasında iktidarda olan "Albaylar cuntasına" karşı 37 yıl önce düzenlenen öğrenci ayaklanması, cuntanın sonunu hazırlamıştı. 17 Kasım 1974'te cuntacılar öğrencilerin üç gün boyunca işgal ettikleri Politeknik Üniversitesi'ne, duvarlarını tanklarla yıkarak girmiş, 36 öğrenciyi katletmişti. Katilinin ardından Yunan halkı grev ve direnişlerle cuntaya saldırmış ve 1974 cuntacıları sanık sandalyesinde yargılamışlardı.

Cuntanın yıkılışının 37. yıldönümünde zaffer Atina ve Selanik'te yapılan yürüyüşle selamlandı. Eylemlerde öne çıkan konu halkı yoksulluğa sürükleyen uygulamaları dayatan IMF ve ABD oldu. Sıklıkla "**IMF'ye Hayır**", "**AB'ye Hayır**", "**Geleceğimizi kendi ellerimizle alalım**", "IMF cuntasına karşı ayağa kalk" sloganları atıldığı eylemde öğrenciler ile polis arasında çatışma çıktı.

EVRENSEL BAKIŞ

Emperyalist tekellerin ittifakı güçlendi!

2008 yılının Kasım ayında "umut", "değişim" vb. sloganlarla ABD başkanlığına taşınan Obama, girdiği ilk önemli sınavdan geçerli not alamadı. Cumhuriyetçiler 2 Kasım 2010'da yapılan ara seçimlerde, Temsilciler Meclisi'nde çoğunluğu ele geçirdi. ABD Kongresinin bir değer bileşeni olan senato seçimlerini ise kıl payı denilebilecek bir sonuçla Demokratlar kazandı. Obama, Beyaz Saray'a gelirken geride bıraktığı Senato sandalyesini bile koruyamadı. Seçim sonuçları ABD Kongresinin ikiye bölünmesi gibi bir durumu da ortaya çıkardı. Daha ileri yorumlara bakılırsa da ABD'nin **siyasi haritası** yeniden çizildi.

Obama'nın bu ilk büyük yenilgisi, ABD halkının Obama'ya karşı duyduğu **hayal kırıklığının sonucu** olarak da değerlendiriliyor. Yenilginin nedeni tek başına bu değilse de "**halkın hayal kırıklığına uğradığı**" tespitinin pek de isabetsiz olduğu söylenemez.

Obama'nın başkanlığa taşınma sürecine ve sonrasında -ekibiyle birlikte- hayata geçirdiği icraatlara kısaca bir göz atıldığında dahi, ara seçimlerin sonucuna dair somut bir fikir edinilebilir.

Öncelikle şunu söylemek gerekiyor ki sistemin krizinin derinleştiği her dönem egemen sınıfların geniş yığınlar üzerinde giderek daha zor hâkimiyet kurdukları dönemlerdir. Bu nedenle onlar kitleleri yeniden kolayca yönetilebilir hale getirilebilmesinin yöntemlerinden birinin de, kitlelere dönük çeşitli argümanlarla sunulan yeni aldatmacalardan geçtiğini, tarihsel deneyimleri sayesinde öğrenmişlerdir ve kollarını bu yönlü sıvayarak harekette geçmekte gecikmezler.

Obama'yı başkanlığa taşıyan sürecin taşları da işte böylesi bir zemin üzerinde döşendi. Sistemin 1929 "**Büyük Buhran**"ından bu yana yaşadığı en büyük krizi döneminde ortaya Obama "efsanesi" çıktı, daha doğrusu çıkarıldı.

Obama'nın bir krizin ürünü olarak ortaya çıktığını ise seçim sloganı olan "**Yes we can**" yani "**Evet yapabiliriz/başarabiliriz**" sloganı özetliyordu. Bu slogan eşliğinde yıldızı parlatılan Obama'nın "**ciddi bir değişim**" gerçekleştireceği iddiası pohpohlanarak toplumda yaratılmak istenen yanılmanın düğmesine basıldı. Yanılmanın ise sadece ülke ölçeğinde değil dünya ölçeğinde yaratılması hedefleniyordu. Obama'nın bir siyahî olması, yanılma yaratma hamlelerinde önemli bir yer tutuyordu. Bundan hareketle, ABD toplumunun siyah-beyaz ayrımcılığı temelindeki ırkçılığı ne kadar "**aştığı**" ispatlamaya çalışıldı. Eski köklerin kökeninden gelen bir siyahî olarak Obama ile birlikte siyah-beyaz ayrımcılığı toplumun önemli bir sorunu olmaktan çıkacak! Çünkü "**ulusal tehdit**" gibi daha önemli bir sorun vardı ve süreç "**ulusal birliği**" zorunlu kılıyordu. Bunun sağlandığının en somut göstergesi ise Obama'nın başkan seçilmesine olacaktı!

Obama'nın seçildiği dönem eğitim, sağlık, küresel ısınma vb. kronik sorunların iyice derinleştiği, bu derinleşmenin başlıca nedenlerinden olan mali krizin sarsıntılarının her alanda iyice hissedilmeye başladığı bir dönemdi.

Dış politikada ise, Ortadoğu'da "**terörle mücadele**" konseptiyle gerçekleştirilen işgallerde iyice batağa girilmiş, ABD'nin askeri saldırganlık politikaları açıkça iflas etmiştir. Bu tablonun topluma yansımaları ise yoksulluğun, işsizliğin her türlü sosyal güvenceden yoksunlaşmanın artması şeklinde gerçekleşiyordu. Azami düzeyde gerçekleşen askeri harcamalarla birlikte, topluma yüklenen faturanın ağırlaşması, geniş kesimlerin işgal politikalarını sorgulamasını da beraberinde getirmişti. Aynı işgal politikaları nedeniyle ABD emperyalizmi dünya halkları gözünde en büyük düşman ilan edilmeye başlanmıştı vb. Obama işte bu tabloyu tersine çevireceği iddiası ile ortaya çıkarılmıştı. İşgal politikalarına "**karşymış**" görüntüsünü örneğin; Guantanamo'nun kapatılacağı vaadiyle desteklemeye çalışıyor, toplumun yaşama, çalışma vd. sorunlarının çözümünde de iddialı çıkışlar yapıyordu. İçinde bulunan durumun faturası ise Bush ve ekibine çıkarılarak sorunlar münferitleştiriliyor, böylelikle de gerçeklerin üzeri kapatılmaya çalışılıyordu.

Oysa gerçek olan şuydu ki, mevcut durumun **esas sorumlusu** emperyalist-kapitalist sistemdi. Bush vb. kişiler ise onun sadece temsilcileriydi. Yani sorun kişilerle değil bu kişilerin temsil ettiği sistemle, hangi sınıfın temsilcileri olduklarıyla açıklanabilir. Bunun içindir ki, Obama'nın temsil ettiği sınıf bile tek başına onun ezilenler lehine herhangi bir değişim gerçekleştiremeyeceğinin göstergesiydi. Çünkü o ne ayrımcılığa karşı mücadele eden bir siyah hareketinin ne de genel anlamda ezilenlerin mücadelesinin sonucu-ürünü olarak ortaya çıkmıştı. Onu var edenler krizden çıkış yolları arayan emperyalist tekellerdi ve o onların geniş bir yelpazedeki kesiminin temsilcisiydi. O siyah maske takmış beyaz adamdı aslında! Zaten maskesi de çok kısa sürede düşmüştü. Obama'yı başkanlığa taşıyan kriz çok geçmeden altını da oymaya başladı. İlk başlarda gerçekleştirilen hamlelerle elde edilmiş gibi görünen başarının parıltısı çabuk söndü.

787 milyar Dolarlık "**kurtarma paketi**" başta olmak üzere, alınan tüm önlemlere karşın ekonomideki durgunluk aşılamadı. Kurtarma paketleri sadece bankaların, özel sektörün işine yaradı. Buna karşın önceki % 6'larda olan işsizlik %10'lara çıktı. Halkın tasarrufları eridi, gelecek kaygıları arttı. Seçmenin beklentisinin en azından bir bölümümü karşılayarak hayal kırıklığını ötelemek için ancak zar zor çıkarılan "**sağlık reformu**" 300 milyon nüfuslu ABD'de çok küçük bir kesimi memnun etti. İçeriği açığa çıktıkça bu memnuniyette ortadan kalktı.

Obama seçildiği günlerin aksine giderek halktan kopuk bir görüntü vermeye başladı- yani gerçekliğine uygun olanı. Bu süreçte Ortadoğu'ya dönük yumuşak üslubunu da terk etti. Oysa daha kısa süre önce Ortadoğu halklarının sözde gönülünü almak için Kahire'den Müslüman âlemine seslenmiş, Kuran'dan alıntılar yapmıştı. Söylemlerle pratik arasındaki farklılık giderek daha bariz görülür oldu. Guantanamo kapatılmadığı gibi, İran hedefli saldırgan üslup da korunuyor, Afganistan işgali öncelikler arasında giriyor, Pakistan, Yemen gibi yeni işgal alanları yaratılmaya çalışılıyor. Irak'tan çekilme iddialarının arka planı da görünen-gösterilmek istenenlerden çok farklıydı. İşgal batağı burada da derinleşmeyi sürdürmesine karşın çekilme adı altında işgal kalıcılaştırılıyordu...

Kısacası Obama rüyasından belki de beklenen de kısa sürede uyanıldı denilebilir. Henüz işi bitmiş sayılmaz elbette ancak her güzel rüyanın (yanlanın) bir sonu vardır. Obama'nın da sonu gelecektir...

“Abim hiçbir şeye duyarsız kalmazdı...”

6 Aralık 1980... Saat ağır ağır 4.00'e yaklaşıyor. Pusu kurulmuş, zebaniler kana susamış bekliyor. Birazdan bir Partizan'ın kanı ile dindirecekler susuzluklarını. Çimen sokağın başında görünüyor “Sarı asker” kod adlı Raci Yılmaz. Yoldaşlarının sevgilisi, kitlelerin güler yüzlü, yiğit-sempatik öğrencisi. Çalışkan, fedakâr... Elinden düşmeyen kitapları, bir kelime daha öğrenmek için hiçbir fırsatı kaçırmayan, sınıf mücadelesinin engin denizine tüm varlığı ile atılan, kaygısız, korkusuz, ikirciksiz... Birçok değerli Partizan'ı mücadeleye kazandıran bir önder... İşte ilerliyor adım adım.. Eli cebinde her şeyden habersiz. Bir an önce buluşmak için kitaplarıyla aceleci...

Ve saat 4.00... Her şey susuyor, güneş saklanacak yer arıyor utancından. Zifiri karanlık... Yüzlerce mermi... Bir kurşun yağmuru... Raci Yılmaz kanlar içinde... Yüzünde bir tebessüm... Kavga, yoldaşlarına duyulan sonsuz güvenden gelen derin bir tebessüm... Vampirler başucunda zafer havasında... Oysa ne kadar da yanılıyorlar... Raci'nin öğrencileri artık daha hırslı, daha kinli. Yoldaşları bayrağı devraldı çoktan. Düşen her Partizan yeniden doğar yoldaşlarının, halkınin yüreğinde. Ne yazık bunu bilmiyorlar...! Öğrenmeleri için fazla beklemlerine gerek kalmayacak nasılsa...!

Raci Yılmaz'ı kız kardeşi **Nurten Yılmaz'a** sorduk;

- **Raci Yılmaz nasıl bir ortamda büyüdü? Devrimci düşünceyle nasıl tanıştı?**

- 1958'de Samsun Bafra'da Kaydanbaba köyünde dünyaya geldi. Köylü bir ailenin çocuğuydu. İlkokulu köyde, ortaokul ve liseyi Bafra'da okudu. İstanbul'da Fen Fakültesini kazandı. Bizim köy zaten bilinçli bir köydü. Trakya-Selanik göçmeni. Atatürk döneminde gelmişler. Devrimcilerin çok olduğu, okuyanların çok olduğu bir köydü. Sonradan Sarıçevre yaptılar adını. Devrimci mücadeleye ile daha lise yıllarında başlamıştı. İstanbul'a gelince iyice yoğunlaştı. Gelip gitti-

ğinde sürekli kasetler, kitaplar getiriyordu. Hatta Bafra'ya bu düşünceyi taşıyan Raci oldu. **Bu hareketi Samsun'a taşıyan olarak geçiyordu abim.** Çünkü abime kadar Bafra'da TIKKO'nun bir çalışması yoktu. Di-

Raci Yılmaz

ğer fraksiyonlar da vardı. Kurtuluş, Dev-Yol vb. Onun geliş-gidişleri ile Partizan da bölgeye girdi. Bafra ülkücülerin kalesiydi. O dönem çok hızlı, siyasi çatışmaların çok olduğu bir dönemdi. Bafra'da ev tutmuştu, Cumartesi-Pazar günleri gelip gidiyorduk. İsa abiler (**İsa Demirbaş**) de çok sıkı çalışıyordu. Hem lisede hem de Halkevlerinin aracılığı ile devrimci hareketin içinde bayağı bir hızlandı bu hareket.

Cumhuriyet Mahallesi Bafra'da devrimcilerin etkili olduğu bir mahalleydi. Sokaklar bölünmüştü; bir tarafa faşistler bir tarafa devrimciler vardı. Çıkışta girişte sürekli çatışmalar oluyordu. Belli bir zamandan sonra köylerde çalışmalar başladı. **Köylere arkadaşlarla birlikte tütüne geliyorlardı.** Tarlalarda bizimle beraber çalışıyorlardı. Sabah kalkıyorsunuz köyün her tarafı boyanmış, sloganlar yazılmış.

- **Nasıl şehit düştü?**

- Gittikçe baskılar daha çok artmaya başladı. O dönemde Yaprak isminde bir arkadaş vardı, Ermeni asıllı Yaprak Demir. Evlendiler, aileler karşı çıktı ama yine de evlendiler. O da hareketin içindeydi. Okulu vardı, aynı zamanda çalışıyordu. Ben de ezaneye girdim, çalışıyordum. Üniversite sınavına hazırlanıyordum. Köye jandarmalar gelmişti. Abim aranıyordu, kimliğini bir türlü hazırlayamamışlardı. Her an her şey olabilir diye bekliyorlardı. Abim de bekliyordu. Çember her gün daralıyordu.

Darbe olmuştu. Osman Doğruel (Ecevit) adında biri vardı. Abim onu bir kere Yaprak'ın yanına götürmüş hastaymış. O alı-

İsa Demirbaş

nyor isim veriyor. 6 Aralık günü önce Cerrahpaşa'ya gidiyorlardı. Yaprak'ı işyerinden alıyorlar. Annesinin evi de Raci'nin hemen yan sokağında idi. Yaprak'a işkence yapıyorlar. Eli ayağı şişmiş bir vaziyette götürüp annesinin önüne atıyorlar. Sonra soruyorlar “damadının evi nerede?” diye. En büyük hata Yaprak'ın annesinin Raci'nin evini bilmesiydi. Sonra beni işyerinden aldılar. Saat 4.00 sıralarında telsizden “**Raci Yılmaz ça-**

tısmada vuruldu” anonsunu dinlettiler. Sürekli “**abin nerede?**” diye soruyorlardı. Yaprak da ordaydı. Ev tespit edildikten sonra eve karargâh kuruyorlar. Osman Doğruel'i de annesinin evine yerleştiriyorlar. Yaprak'ın Manuel Demir diye bir kardeşi vardı. Manuel gelmiş mesela. Alt eve giriyor, anlamış bir şeyler olduğunu. Kaçmak istemiş haber vermek için ama polis çıkmasına izin vermemiş. Dışarı salmamışlar. Ağabeyimin üstünde silah da yoktu.

Saat 4.00'e geliyor. **Çıkartıyor anahtarını, sokağın dış kapısını açarken arabaların altına yatıp pusu kurmuşlar.**

Orada tanyolarlar. Bütün apartman aşağı inmiş. Biz şu sırada gözaltındaydık. Hava soğuktu, Aralık ayındayız. Bir sabah yatağın altına bilinçli olarak gazete koyuluyor. Abimin haberi çıkmış “**Harbiye'de silahlı çatışmada vurulmuş**” diye. Yaprak bunu görünce bağırılmaya başladı, sonra beni çıkardılar. Ben görünce ben de bağırılmaya başladım. Bunu kasete çekmişler sonra işkencede bize dinlettiler. Yaprak Ermeni asıllı ve eşi olduğundan dolayı onun üzerine daha çok gidiyorlardı. 45 gün sonra mahkemeye çıkarıldı. Serbest bırakıldık. Yaprak gördüğü işkenceden dolayı mide kanaması geçirdi. Bana ifade imzalatmaya çalıştılar ama imzalamadım. Raci'nin cenazesi Bafra'ya köyümüzün mezarlığına defnedildi.

- **Çatışmadan sonra devletin baskıları devam etti mi?**

- Gözaltından çıktıktan sonra sokakta yürümeyi unutmuştuk. O zaman bırakıyorlar, sonra bir daha alıyorlardı. Çıktıktan sonra en büyük destekçimiz Manuel oldu. Biz bayağı uğraştık. Babama çok baskı yaptılar. Sürekli komutanlar gelip gidiyordu. Köyü TIKKO'cu ilan ettiler. Arama yapıyorlardı. Muhtar aracılığı ile sürekli haber gönderiliyor. Abimin kaldığı ev daha sonra da defalarca basıldı. Ermenilerin olduğu bir bölgeydi. Manuel'in babasına da sürekli baskı yapıyorlardı. Kardeşim, babam gözaltına alındı. Babam 40 gün gözaltında kaldı. Bizim ev sürekli basıldı.

- **Siz İsa Demirbaş'ı da tanyorsunuz...**

nuz...

- 79'da İstanbul'a geldim. Gelmeden bir yıl önce İsa abinin olayı oldu. Motosikletle giderken. Daha önce de bir yaralanma olayı olmuştu, sarıgınlı sarmıştı birlikte. O zaman da köylerde çalışmalar vardı. Vurulduğuna öğrendik. O genelde Samsun'da kalıyordu. Bu olaydan sonra Bafra çok hareketlendi. Ölümle yaşandı. Kahveler taranıyordu.

İsa abi bize gelip kalıyordu. Tütün diziminde geliyorlardı. Ailesini de getiriyordu. İsa abi köye çalışmaya geldiklerinde bizde kalıyordu.

Çok dürüst, yardımsever, saygılı bir insandı. Hatta abimin arkadaşlarının içinde annemin babamın en çok sevdiği insandı. Bir devrimci köye geldiğinde insanlar giyimine kuşamına dikkat ederlerdi. İsa abimle Raci abim özellikle dikkat ederlerdi. Çok seviliyorlardı. Hatta Samsun'a bile gittiler. Samsun'da 1 Mayıs'ta Partizan pankartı açtılar. Ondan sonra Samsun'da çalışmalar gelişti.

- **Sizin bir kardeş olarak Raci ile aranınız nasıldı? Raci Yılmaz nasıl bir insandı?**

- Ben abimin çirayındım. Beni de o yetiştirdi. Bana kitaplar getiriyordu. Dergileri satıyorduk. Güzel bir grubumuz vardı. Biz dört kardeştik. Çok didişsek de ben onun peşinden ayrılmıyordum. Ona en yakın olan bendim, ondan en çok etkilenen de ben oldum. Akşamları sürekli kitap okuyor, saz çalıyorlardı.

Çok inançlı, çok ataktı. En ufak bir kavgada bir haksızlık olsun abim hemen oradaydı. Köyde çok sevilen birisiydi. Hiçbir şeye duyarsız kalmazdı. Akrabaları ziyaret eder, sürekli uğrar. **Çok sıcağankandı. Yapı olarak da çevresine çok yardımsever bir insandı.** Ölümü çok acı oldu. Okuyordu ama aileden hiç para almıyordu.

Gece saat 2'ye kadar tütün diziyorduk. O, ikiden beşe kadar kitap okuyordu. Sonra 5'te tarlaya geliyordu bizimle. (İstanbul)

KAVGADA ÖLÜMSÜZLEŞENLER

Naki Gök: 1 Aralık 1976'da Samsun'da sivil faşistler tarafından katledildi.

Baki Beyhan: 1956 Dersim-Mazgirt Dilanoğlu köyünde doğdu. 1976'da hastalık sonucu yaşamını yitirdi.

Mehmet Ali Polat: 1950 yılında dünyaya gelen Polat, 6 Aralık 1980'de Kırklareli'de polis tarafından katledildi.

İbrahim Kır: Dersim Ovacık Yazıören köyünde dünyaya gelen Kır, ilkokulu köyünde

bitirdikten sonra ekonomik nedenlerden dolayı fazla okuyamadı. Ve çalışmak için gittiği İstanbul Kazlıçeşme'de işçiliğe başladı. Devrimci düşüncelerle burada tanışan İbrahim Kır işçiler arasında örgütlenme faaliyetlerini yürüttü. Aralık 1980'de gözaltına alındı. Günlerce süren ağır işkencelerden sonra işkenceci katiller çareyi onu katletmekte buldular.

Hülüküşağı şehitleri: 5 Aralık 1981 tarihinde Ovacık'a bağlı Hülüküşağı köyü yiğit bir çarpışmaya sahne oldu. İki halk savaşçısı **Erdoğan Tekin** ve **Veysel Uyar** düşümler toprağa. Çıkan çatışmada bir başçavuş ve 2 er öldürüldü.

Veysel Uyar (Kokum): Ovacık'ın Biriküşağı

köyünde 1958 yılında dünyaya gelir. Uyar Partizanlarla örgüncül yıllarında tanışır. Liseden sonra tamamen profesyonel faaliyet yürütür. Yaşça genç olmasına rağmen ihtiyar görünümünden dolayı bu anlama gelen “**Kokum**” lakabı takılmıştır.

Erdoğan Tekin: Ovacık'ın Perdi köyünde 1962 yılında dünyaya gelen Erdoğan Tekin daha genç yaşlarda Partizanlara sempati duymaya başladı. Ailesi İstanbul'a gitse de Tekin, Dersim'de kalarak faaliyetini sürdürür. Dersim'deki gerilla birimleri içinde yer alır. Gelişmeye açık, cesur kişiliğiyle çevresinde hep öne çıkmıştır.

Mazgirt şehitleri: 1986 Aralık ayının 1'inde düşman güçleri ile Halk ordusu gerillaları arasında

Mazgirt-Geçitveren köyünde çıkan çatışmada **Timur Demir, Suna Yıldırım** ve **Besime Doğan** şehit düştü.

Besime Doğan: 1956 Dersim Hozat Parke Köy Galyan (Dalören) mezarında doğan Dilan kod adlı Besime Doğan 1985'te gerillaya katıldı. Okuma yazmayı gerillada öğrendi.

Suna Yıldırım: Hozat Karabakır (Bargını) köyünde 1967 yılında doğan Meral kod adlı Yıldırım 1986'da gerillaya katıldı.

Timur Demir: 1966 Dersim Hozat Tavuklar köyü doğumlu olan Demir 1985 yılında gerillaya katıldı.

PUSULA

ÖRGÜTLENEREK ÖRGÜTLEMELİYİZ, ÖĞRETEREK ÖĞRENELİYİZ!

Sınıf mücadelesinde sistemli bir gelişme çizgisi yakalamak için eğitilmiş insan yaratma politikasında sürekli derinleşmek ve bu çabalara bir sistemlilik kazandırmak oldukça önemlidir. Özellikle gerilemelerin yaşandığı, sorunların daha karmaşık bir boyut kazandığı dönemlerde ideolojik, siyasal olarak eğitilmiş, mevcut sorunlara asgari düzeyde vakif kılınmış militanlar açığa çıkarılmak için gerekli ve zorunludur.

Bugün her çalışma alanında daha fazla kadro ve militanın varlığına ihtiyaç olduğu gerçeğine vurgu yapıyorsak bunun giderilmesi için de gereken adımları atmamız gerekir. Bunun ilk adımı, örgütün ideolojik siyasal görüşleri doğrultusunda eğitim faaliyetlerine hız kazandırmaktır. Bu konuda asgari bir gelişme sağlanmazsa, belirlenen, öngörülen politikaları uygulamak da zorlaşır. Her şeyden önce bu eğitim sürecinde yeni genç militanlara gereken önderlik yapılmalıdır. Bu güçler ideolojik eğitim, çalışma ve hareket tarzı konusunda asgari düzeyde bir donanıma kavuşturulmalıdır.

Çünkü bütüne göre şekillenme kendiliğinden bir çizgiyle değil, iradi bir çabıyla, müdahaleyle olur. Yani önderlik ve planlama sorunu kilit bir sorundur. Kavrama ve kavratma eylemi ancak bu planlı çalışmayla mümkün olabilir. Bu demektir ki, her çalışma alanı, örgütlü yapı içine adım atan tüm güçleri eğitime, çizgimizi kavratma göreviyle karşı karşıyadır. Dahası eğitilenler de bu süreç içinde eğitilerek gelişirler. Diğer bir ifadeyle eğitim pratik bir sorundur. Vermeye çalışınca aynı zamanda alırsın da. Öğretirken öğrenirsin, eksikliklerini görerek öğrenme eyleminde daha da derinleşirsin. Önemli olan doğru yöntemlerle, doğru araçlarla sürekli öğrenme ve öğretme eyleminde derinleşmektir.

Sınıf mücadelesinde hedefler, öncelikler niyetlere göre değil nesnel koşullara göre belirlenir. Her çalışma alanında faaliyetin başarısı için kadro ve militan sorununun çözümü olmazsa olmazdır. Yani belirlenen tüm politikalar eğitilmiş insan malzemesiyle hayata geçirilir. Bu malzemedensiz tüm planlar masa başında kalmaya mahkumdur. Hiç şüphesiz her politika kendi kadrosunu yaratır.

Yine buna bağlı olarak her çalışma bölgesinde belirlenen hedeflere uygun bir çalışmayı esas alıyorsak buradaki güçlerimizi buna uygun olarak konumlandırmak zorundayız.

Elbette ki güçlerimizi belirlenen bu politikalara uygun olarak konumlandırmak başlangıç açısından olumlu bir adımdır. Ama bu yetmez. Çalışmanın her aşamasına doğru bir anlayışın yön vermesi gerekir. Çünkü örgütsel planlamalar doğru bir anlayışın yönlendirmesiyle gereken anlamı kazanır. Söz gelimi demokratik halk devrimi mücadelesinde sınıfın önderliğini salt ideolojik bir soruna indirgeyen, sınıfın organik önderliğini küçümseyen, hafife alan bir anlayış işçi sınıfı örgütlenebilir mi? Sınıfın örgütlenmesi için öncelikle bu anti-MLM anlayışın mahkûm edilmesi gerekir.

Daha da somutlayacak olursak, eğer devrim istemimizde samimiysek, eğer çağımızın en devrimci sınıfı işçi sınıfı ise, bu demektir ki, devrimin zaferi için işçi sınıfının örgütlenmesi bir zorunluluktur. Şehir çalışmalarında tüm planları bu zorunluluğa göre yapmak demek; bu yönlü eğitime önem vermek demektir. Eğitim süreciyle birlikte ortaya çıkan insan malzemesini daha çok bu alanlarda yoğunlaştırmak demektir. Sınıf içinde ortaya çıkan her farklılaşmayı izlemek, sömürünün ve dolayısıyla çelişkilerin en yoğun olduğu alanları doğru tespit ederek ve pratik müdahalelerde taktik olarak bu alanlara öncelik vermek anlamına gelir. Burada temel sorun sınıfın devrimdeki rolünün kavranmasıdır. Söylemlere-belirlemelere

uygun bir konumlanmanın sergilenmesidir. Elbette ki büyük şehirlerde işçi sınıfı dışında da sistemin baskı ve sömürü politikasına maruz kalan geniş bir emekçi kitlesi mevcuttur. Bu emekçi yığınları, somut sorunları üzerinde örgütlenme hedefimiz olmalıdır. Bugün büyük şehirlerin yoksul semtlerinde sağlık, eğitim, barınma sorunu yaşayanlar yalnız yurtsever, ilerici ve devrimci güçler değildir. Bunu yaşayan geniş emekçi yığınlarıdır. O halde çözümü onların dışında değil, onlarla birlikte arayacağız. Onlarla birlikte tartışarak çözüm yolları bulacağız. Ve devrimcilerin ve komünistlerin ön açıcı projeleri, önderlik misyonları böylesi tartışma süreçlerinde bir anlam kazanır. Yığınlarda gereken desteği bulur. Kitleleri sorunlarının çözümü için tartışma sürecine katmayı hedeflemeyen bir çalışmanın hiçbir kıymeti yoktur. Kitleleri somut sorunları üzerinde karar alma sürecine dahil etmeyen, bunu hedeflemeyen, bu perspektiften yoksun olan her çaba, halkın deyimıyla “**kendi kendine çalıp oynamak**” tan ibarettir.

Her zaman ifade ettiğimiz gibi tüm faaliyetlerin başarısı örgüt ve örgütlülükle olur. Eğer bir yerde örgüt yoksa orada günece müdahale, genel manada militan bir duruş yok demektir. Bugün onlarca insanın bulunduğu bir yerde hala örgüt ve örgütlülük

sorunları yaşıyorsa bu ciddi bir problem demektir. Adına layık bir örgütlülüğün olmadığı yerde doğal olarak kolektif çalışma zayıflar ve işler de bireyler üzerinden yürür. Bu durum asla kabullenilemez. Böylesi bir tablo karşısında yakınmaya hiçbir yoldaşın hakkı yoktur.

Hiç şüphesiz ideolojik anlamda kırılmaların yaşandığı süreçlerde zorluklarla savaşacak yüksek disipline sahip kolektif bir örgüt yaratmanın kendi içinde zorlukları vardır. Ama tüm bu zorluklar ideolojik eğitimle, kolektif çalışmayla aşılar.

Kolektif çalışmada komitelerin rolü oldukça önemlidir. Dolayısıyla kurduğumuz tüm komiteleri işlevli hale getirmeliyiz. İşlevli bir nitelikten uzak, varlığı raporlarla sınırlı komiteler; gelişmenin, ileriyi taşımanın değil, çürümenin, yozlaşmanın aracına dönüşürler.

İşlevli komite, bütünün perspektiflerine uygun olarak alanın sorunlarına çözüm arayan komitedir. İşlevli komite, toplantılarını düzenli yapan, üreten, işbölümü temelinde planlı bir çalışma içine giren komitedir. İşlevli komite, yayın organlarını eleştirel bir gözle irdeleyen; önerileriyle, analizleriyle katkı sunan komitedir. İşlevli komite, farklılıklarını tartışan, ama karar alındıktan sonra irade ve eylem birliğini bozmadan hareket eden komitedir.

Özgür ülke bombalandı! Bu ateş sizi de yakar!

Boğucu bir yaz sıcaklığında bir grup Kürt aydın, yazar ve aşiret ileri geleni Kahire'de toplanmış. Heyecan dorukta. Herkeste büyük bir sevinç ve mutluluk. Bugün büyük bir rüya gerçeğe dönüşecek. Yüzyıllardır baskı altında tutulan, dili ve kültürü adeta prangaya vurulan Kürtlerin de artık bir sesi olacak. Artık onlar da konuşabilecek. **Acılarını, umutlarını, özelemlerini, öfkelerini ve isyanlarını anlatabilecekler.** Hem birbirlerine hem de tüm dünyaya. Bundan böyle birbirlerini daha iyi anlayacak, aynı kaynaktan beslenecekler. Kaybolmaya yüz tutmuş dillerini ve kültürlerini yeniden keşfedebilecekler. 22 Nisan 1898, **Kürdistan Gazetesi** yayın hayatına başlayacak bugün. Uzun bir maratonun ilk adımı. Gazeteyi çıkarırlar yaptıkları işin bilincinde, mağrur. Bu yolculuğun ne kadar süreceğini ve nasıl bir yol alacağını bilmeseler de uzun süreceğinden emindiler. Gazetenin kurucusu **Mikdat Mithat Bedirhan** umutlu; **yoksulluk, bilgisizlik ve esarete** karşı bir savaş açtığının bilincinde.

Ve sertüven başlıyor... Kürtlerin yüzyıllardır büyük bedeller pahasına yürüttükleri varoluş mücadelesi şimdi bu kulvarda da başlıyor. Gazete onlar için toprağa gömülen tarihi yeniden keşfetmek ve varolanı geliştirmek için eşsiz bir fırsat. Buna dört elle sarılıyorlar. Dil, edebiyat, tarih, şiir, felsefe, roman, destan... Kürtlerin tarihine ait ne varsa bir yer yeniden bir kez de buradan dünyaya seslenecek. Zaman geçiyor, devran dönüyor... Meşrutiyetin ilanı ile bu yolculuk **Kürt Teavün ve Terakki Gazetesi**, **Kürdistan** (1908-1909), **Rojî Kurd-Hetawî Kurd** (1913), **Jîn** (1918), **Kürdistan** (1919) ve Mikdat Mithat Bedirhan'ın yeğenleri Celadet Bedirhan ve Kamuran Bedirhan'ın 1932'de çıkardığı **Hawar, Ronahî** ve **Roja Nû** ile sürüyor...

Baskı ve zulüm; direniş ve mücadele!

Osmanlı'da padişahın emir ve buyrukları altında inleyen Kürtler, ruhu aynı ismi başka cellâtların elinde can veriyor. Eski paşalar sarıklarını atmış şimdi asker kasketi ile inim inim inliyorlar Kürdistan'ın dört bir yanını. 1920'lerden sonra felaket ve zulüm adım adım yaklaşıyor ölüm ülkesine doğru. **Koçgiri, Şeyh Said, Ağıri, Zilan, Dersim... Ölüm, kıyam, vahşet ve sürgün... Acı, gözyaşı ve kan...** Bu ülkenin makus kaderi, yazgısı. Yalnızca bu mu? Elbette değil. Ölümlere inat yeniden direniş, sürgünlere rağmen ülke hasreti, büyük bir özlem ve mücadele, savaş, savaş... Kürdistan gazetesi-

nin açtığı yolda aynı paralele sürüyor bu amansız kavga. Musa Anter, Edip Karahan'la; **Dicle Kaynağı (1949), Şark Mecmuası (1950), İleri Yurt (1958), Dicle-Fırat (1962), Deng (1963)...** Gözaltılar, tutuklamalar, baskılar...

Ve 1970'li yıllar. Toprak ısınıyor. Güneş şimdi daha sıcak. Gökyüzü daha mavi. Doğa biriktirdiği tüm zenginliğini fıskırıyor yeryüzüne. Sıcak bir rüzgar okşuyor tüm yürekleri. Ülkenin dört bir yanında emekçiler, ilericiler, gençler ve kadınlar sokaklarda. İsyân çığlıkları ve zafer türkülleri dillerde. Peki ya Kürtler? Onlar da. Kürtler de uyanıştan payına düşeni alıyor; **Özgürlük Yolu (1975), Xebat (1976), Rizgari (1976), Roja Welat (1977), Kawa (1978), Ala Rizgari (1979), Serxwebûn (1980)**. Ve korkunç bir sonbaharın ardından onu aratacak bir zemheri. Soğuk geceler, baskı, korku, şiddet, ölüm. Eyllüllu günler...

'80'lerin ortaları. Kara bulutlar ağır ağır dağılıyor. Özgürlük ve direniş türkülleri şimdi mırıldanmaya başladı yavaş yavaş. Büyük bir fırtınanın habercisi rüzgar. '80'lerin sonlarındayız şimdi, rüzgâr fırtınaya dönmüş, bozkır tutuşmuş. Ölü toprağı atılmış, doğa bahara durmuş. **Kürt ulusu ödediği bedellerin hesabını soruyor bir bir.** Öfke zincirlerinden boşalmış çağlayan misali akıyor. Kürt ulusu, yola kurulan bentleri bir bir aşılıyor. Kaldığı yerden devam ediyor.

Kahire'de tutuşan meşale yeniden harlanıyor; **Halk Gerçeği, Yeni Halk Gerçeği, Yeni Ülke, Özgür Ülke...** Ne var ki "su uyur düşman uyumaz". Bahara düşman olanlar Kürt ulusunun dünyaya açılan bu penceresini kapamak için geceli gündüzlü çalışmakta.

"Özgür Ülke bertaraf edilmeli!"

3 Aralık'ı 4 Aralık'a bağlayan gece Özgür Ülke Gazetesinin İstanbul Kadırga'daki merkez binası özgürlük düşmanlarının yeni hedefidir. Bu ses kısılacak, Kürt halkı kendi acılarını içinde boğulacak. İstekleri bu. Zamanın 3'ü 10 geçtiği sırada büyük bir patlama ile uyanır semt. **Gazetenin merkez binası havaya uçmuş, ortaklık toz toprak içinde.** Binada bulunan gazetenin 23 çalışanı yaralı. Dağıtımçı **Ersin Yıldız**'in durumu ağır. Matbaada yeni basılan gazete-yi almış, büroya getirmiş, yorgun, arkadaşları ile sohbet ediyor. Zil çalıyor, ardından o görüldü. Çalışanlar dışarı çıktıklarında karşılarında polisi buluyorlar. Ersin Yıldız'ın içeride ve yaralı olduğunu söylüyorlar. Ancak polislin acelesi

yoktur. O gün Ersin geç müdahale sonucu yaşamını yitirir. Yalnız İstanbul değil aynı gece Ankara ve Adana'daki bürolar da bombalanır.

Saldırı planlı-programlıdır. Daha birkaç gün önce yapılan MGK toplantısında gazetenin ismi anılarak alınmıştır karar: **"Bölücü ve yıka faaliyetlere destek verecek şekilde yayın yapan yayın organlarının faaliyetleri son günlerde devletin bekası ve manevi değerlerine açıkça saldırı şeklini almıştır. Vatanın ve milletin bölünmez bütünlüğüne yönelik bu önemli tehdidin bertaraf edilmesi maksadıyla Adalet Bakanlığınca bu kadar suç duyurusu olmasına rağmen hukuken etkili bir şey yapılamamasının nedenlerinin belirlenerek, giderici önlemlerin alınmasına..."**

Özgür Ülke 15 gün sonra gizli ibareli, altında Tansu Çiller'in imzasının olduğu belgeyi kamuoyuna açıklar. **Özgür Ülke bertaraf edilmeli, susturulmalı!** Peki bomba Özgür Ülke'yi ve onun dünyaya haykırdığı sesi susturabilirdi mi? Bunun anlamak için ertesi günü beklememiz gerekmeyecekti. Patlamanın duyulması ile devrimci, ilerci, demokratlar, aydınlar, yazarlar ve yurtseverler bölgeye akın eder. Büyük, hummalı bir çalışma başlar. Herkes bir olanağına açar, bir işin ucundan tutar. Bombanın havaya uçtuğu gazete, devrimci dayanışma eliyle ilmek ilmek yeniden örülür. Başlatılan sahiplenme kampanyası ile bir seferberlik başlar.

5 Aralık günü... Özgür Ülke **"Bu ateş sizi de yakar"** manşetiyle çıkar. İstanbul'un tüm merkezlerinde ve mahallerinde, ülkenin dört bucağında kitlesel olarak dağıtılır. Ağır şamar iner özgürlük düşmanlarının suratına. Kürt halkının dünyasını yansıttığı, kendi değerlerini koruduğu, geliştirdiği ve ileri taşımak için önemli bir mücadele alanı olarak gördüğü gazete, yazarlarını sararak kaldığı yerden yoluna devam eder.

Kürt ulusunu asimile etmek, boyunduruk altına almak için bu kulvarda uzunca bir süre dir türlü oyunlar çeviren devlet, yine boş durmayacaktır.

Savaşacağına teslim olup konuşsana...!

'90'li yıllar boyunca yürüttüğü öldürme, kaybetme politikasını 2000'li yıllardan sonra yeni koşullara uygun olarak yeniden ele alacaktır devlet. Bu sefer sahneye genelkurmay başkanları **Yaşar Büyükanıt, İlker Başbuğ**

çıkacak ve Özgür Gündem'i doğrudan hedef göstererek savcılara görevi çağırcağı. Bunun sonucunda gazeteler daha basılmadan toplanacak, yazı işleri müdürleri

tutuklanacak, yüzlerce yıla varan hapis cezaları alacak. Bu da yetmeyecek ABD güdümlüdeki gazetelerle Kürt halkının talepleri sözde dillendirilecek ve devletin yanında saf tutmaları istenecekti.

90 yıldır yasakladıkları dilleri devletin ağızyla konuştuğunda serbest, özgürlüğün dilinden konuştuğunda yasaklanacaktı. **İmha, inkâr ve asimilasyondan vazgeçmeden daha ince yöntemlerle sanki bunlardan vazgeçmiş görüntüsü yaratılacaktı.** Bunun en görünür olacağı yer de Kürtlere yasakladıkları bu alandı. **Gazeteleri, televizyonları ile geleneksel politikalarını Kürtlerin taleplerini kabul ediyormuş gibi yapararak sürdürdüklerdi.** Devletin, efen-dilerinin istekleri eksenindeki bu dönüşümüne paralel medya da değişecek, kullandığı dil ve üslup farklılaşacak ve içine girilen sürecin ihtiyaçlarına cevap verecek bir şekilde bürünecekti. Devletin **"ben değiştim artık her şey çok farklı"** demagojilerine en fazla gazeteleri sahip çıkacak, alayıp piyasaya sunacaktı. Yeni bir döneme girildiğine, hiçbir şeyin eskisi gibi olmadığına inanmamız istenecekti. Bunu en çok efen-dilerin sesi gazeteler isteyecekti.

Gün savaşma değil konuşma günüydü. Savaşmayacak konuşacaktık. Elbette bunun için silahlarımızı bir kenara bırakacak ve devlete güvenecektik. Kaderimizi devletin eline teslim etmemiz ve konuşmamız gerekiyordu.

Ne var ki devletin gerçekliğini tüm hücrelerine kadar en fazla yaşayanlardan olan Kürt ulusu, tüm bu demagojilere karşın Özgür Ülke'nin dünyaya duyurduğu sesi unutmuyacak; **"Bu ateş sizi de yakar!"**

Tarihten kısa kısa...

- * **26 Kasım 1942:** Sovyet Kızıldususu Stalingrad'ı kuşatan Alman Nazi ordularına karşı saldırıya geçti. Böylece II. Paylaşım Savaşı'nın dışında Nazi askeri üstünlüğüne son verildi.
- * **2 Aralık 1956:** Fidel Castro, Granma yarıtıyla Küba'ya çıktı. Böylece Küba Devrimi'ne giden yolun ilk adımları da atılmıştı.
- * **3 Aralık 1956:** Ankara'da Siyasal Bilgiler Fakültesi öğrencileri dersleri boykot etti.
- * **8 Aralık 1964:** İstanbul Berec Pili Fabrikası'nda 1000 işçi greve başladı.
- * **28 Kasım 1968:** CIA eski istasyon şefi, Amerika'nın yeni Türkiye Büyükelçisi Robert Kommer'in Türkiye'ye gelişi İstanbul Yeşilköy'de protesto edildi. Vietnam Kasabı olarak bilinen Kommer'i protesto edenlerden **Deniz Gezmiş, Rahmi Aydın, Mustafa Zülkadıroğlu, Toygun Erarslan ve Mustafa Gürkan** tutuklandı.
- * **3 Aralık 1969:** Türkiye Öğretmenler Sendikası boykot kararı aldı. TÖS, Türkiye'nin ilk öğretmen sendikasıydı.
- * **6 Aralık 1969:** 1600 öğretmen Cumhuriyet tarihinde ilk kez Erzurum'da boykota başladı.
- * **27 Kasım 1970:** Ankara, Hacettepe ve Ortadoğu Teknik Üniversitesi öğrencileri 4 günlük boykota başladı.
- * **29 Kasım 1971:** Türkiye Halk Kurtuluş Partisi ve Cephesi, THKP-C liderlerinden **Mahir Çayan, Ziya Yılmaz ve Ulaş Bardağcı** ile Türkiye Halk Kurtuluş Ordusu (THKO) önderlerinden **Cihan Alptekin ve Ömer Ayna** İstanbul Kartal- Maltepe Askeri Hapishane'den firar ettiler.
- * **10 Aralık 1977:** İstanbul Toptaşı Hapishanesi'nden 9 devrimci tutsak firar etti.
- * **28 Kasım 1979:** İstanbul Teknik Üniversitesi Maçka Maden Fakültesi'nde, forum yapan 525 öğrenci gözaltına alındı. Gerekece; öğrenim özgürlüğünü engellemek.
- * **30 Kasım 1988:** Tek tip elbise giyilmesine karşı gerçekleştirilen açlık grevleri beş hapishanede anlaşmaya varılması üzerine sona erdi.
- * **30 Kasım 1990:** Zonguldak maden işçileri greve çıktılar. 48 bin işçinin grevi çeşitli siyasi partiler, meslek kuruluşları ve kitle örgütlerinin desteğiyle başladı. Zonguldaklılar ilk günden itibaren greve aktif bir şekilde katıldılar.
- * **26 Kasım 1994:** İşçi sendikaları konfederasyonları Türk-İş, DISK, Hak-İş ile KESK üyesi 70 bin işçi ve kamu çalışanı Ankara'da hükümeti protesto yürüyüşü yaptı.

KÜLTÜR-SANAT

Yoksulluktan Sefalet Bir Göç Hikâyesi

Gürdal Çalık

Bu kitabın doğum yeri milyonlarca kentliyi kuşatan sokaklardır. Sokaklara dikkatli olmayan bir gözle bakıldığında bile, en çarpıcı yoksulluğu ve göz kamaştırıcı zenginliği birarada tutan mekânlar olduğu görülür. Buralarda hayatımızın büyük bir bölümü geçer, bazen sevgilimizle el ele bir üniversite öğrencisiyizdir, bazen üst

dereceden bir bürokrat, bazen sıradan bir devlet memuru ya da bir esnafızdır. Sokak bu kimlikleri üzerinizden sıyrıp almaktadır. Bizler artık o mekânı bütünleyen -güzelleştirmek ya da çirkinleştirmekten öte- sadece tamamlanmasına orada bulunuyor olmakla katkıda bulunan, olumlu birer objeyizdir. Sokağın varolma süreci hareket içerisinde bir oluştur. Sokak, sadece sağında solunda binaların dizildiği yol ve kaldırımdan ibaret değildir. Aristoteles'te nesne, zaman ve mekânın belirleyicisidir. Nesnesiz zamandan ve mekândan söz edemeyiz. Sokak söz konusu olduğunda belirleyen unsur da içindeki insanlardır.

Dostoyevski veya Kafka'nın romanlarından çıkmış bir soğuk, karamsar ve karanlık mekânların baş aktörleri fahişeler, pezevenkler, uyuşturucu satıcıları, dilencilere, seyyar satıcılar, çöpçüler, hamallar ve kentin diğer yoksulları ve de onların çocuklarıdır. Onlar her sabah varoşlardan kalkıp, yoksulluklarıyla birlikte yaşam alanlarımıza sızmakta ve kentin her yerindeki mekânlar üzerinde hak iddia etmektedirler.

Servet Gün'ün anlattığı hikâye, bu yoksul insanların sokaklarda çalışan çocuklarının hikâyesidir. Sokakta kendi yolumuzda yürürken yanınıza yaklaşan cılız, kirlili çocuk ısrarla size bir şey satmak ister. **"Lütfen alın abi", "bir mendil alın", "bir çiçek alın"**... Mimiksiz bir yüz ifadesi ile donuk bir ses tonu, sürekli aynı kelimeleri tekrarlar. İsrar, bıkkınlık verir, çevredakilere bakmaya başlar, kendinizi köşeye sıkışmış hissedersiniz, terlersiniz, çalışmalarınız çatılır, gününüz berbat olur. Artık iki seçenek vardır karşınızda: ya satılanı alacaksınız ya da onu defederek küçük yarıttan kurtulacaksınız. Sonra yolunuza devam edersiniz kendi güvenli, sıcak, mutlu ve huzurlu mekânlarınıza sığınacaksınız. Oysa ki ısrarcı o küçük bedenler, farklı yüzlerle, farklı seslerle ve sattıkları farklı ürünlerle hep o sokaklarda hayata, topluma, kente ve yoksulluğa meydan okuyup, direniyor olacaktırlar.

Sokakta çalışan çocuklar bir sorun alanı olarak birçok araştırmacının akademisyenin ve kuruluşun dikkatini çekmeyi başarmıştır. Bir sorun alanı olarak görülen olguyu ele alma biçimi mutlaka bakanın bakış açısı ya da sorunu ele alış amacına göre değişecektir; bu durumu belirleyen de sınıfsal konumlanıştır. Gün, 1980'lerden itibaren kentlere göç eden ve kenar mahallelerde yaşamak zorunda kalan yoksul ailelerin, yaşama tutunabilmek için çocuklarını eğitmeden ve daha nitelikli standartlara sahip gelecekte yoksul bırakmak pahasına sokaklarda çalıştırmak zorunda kalmalarını konu ediniyor.

Yoksulların yanında saf tutarak diyalektik yöntemi kullanıp, "yoksulluk" ve "çocuk yoksulluğu" sorununu tarihsel bir süreç içerisinde kapitalist ekonominin işleyişinin ve sınıflar arası ilişkisinin zorunlu bir sonucu olarak ele alıyor. Gün için önemli olan, incelediği olgunun, çocukların sokak-

ta çalışması sonucunu doğuran yoksulluk olgusunun ortaya çıkış nedenleriyle bir döngü olarak yeni kuşaklara aktarılmasını sağlayan nedenleri göstermektedir. Bu nedenleri göstermek kadar önem verdiği bir başka husus, yoksulluğu ortaya çıkaran nedenleri, onları açıklama görüntüsü altında gizlemeye, üzerini kapatmaya, bulanıklaştırmaya çalışanlarla kavramsal düzlemde hesaplaşmadır. Kitabın birinci bölümünde yazar, soruna ilişkin 400 yıllık tartışmayı ele alıp "sosyal dışlanma", "yeni yoksulluk", "mutlak yoksulluk" ve "görelî yoksulluk", "yoksulluk kültürü" gibi kavramlar üzerinden, kavramsal manipülasyonu teşhir ediyor. Ayrıca Dünya Bankası, IMF, Birleşmiş Milletler, Dünya Ticaret Örgütü, OECD gibi uluslararası kuruluşların hazırladıkları projelerle "Yoksullukla Mücadele" etme iddiasını, yoksulluğun bizzat yaratıcıları olarak kendilerine, sadece insani bir çehre kazandırmaktan öte bir işleve sahip olamayacağını vurguluyor. Servet Gün'e göre yoksulluk, sömürüye dayanan toplumun, özünde var olan ve kilit bir noktada duran özelliğidir. Yoksulluğun giderek büyümesinin nedeni, ege-menlerin yoksulluk problemini çözerken hatalı politikalar belirlemeleri değildir. Kapitalistler ve diğer sömürücü sınıflar yoksulluğu sürdürerek, zenginliklerini ve konumlarını yeniden üretebilmektedirler. Yazar birinci bölümün sonunda "çocuk yoksulluğu" başlıklı ikinci bölüme geçiş yapmaktadır. İlkel sermaye birikimi ve mülksüzleşme süreci ve göç süreçlerini detaylı olarak inceler, 1950'lerde Türkiye'de mükemmelleşme süreci ile yaşanan kırsal alanlardan kentlere göç, Amerikalı yazar Steinbeck'in Gazap Üzümleri adlı romanında anlattığı Joad ailesinin trajedisine benzer.

Kapitalizmin ister gönenç döneminde, ister kriz dönemlerinde olsun her durumda emekçiler zararlı çıkacaktır. Gönenç durumunda sermaye sahibi, daha çok edeceğinden emekçinin karşısında kendi emeğinin ürünü olan düşmanı daha güçlü bir konumda olacaktır. İşçi bu dönemde daha çok kazanmak için daha çok çalışacaktır. Çalışmaya harcadığı fazla zaman ömrünün kısalmasına ve emekçilerin zamansız ölümlerine neden olmaktadır. Bu ise bir si-

nif olarak yoksulların "yararına" bir durumdur, böylece sınıfın geri kalanına iş olanakları açılmış olur. Ezilenlerin gönenç durumunda yoksulluk nedeniyle aralarından bir bölümünü kurban vermek zorunda kalıyorlarsa kapitalizmin bunalım dönemlerini tasavvur etmeye gerek kalmıyor demektir. Ancak yoksullar başka hayatı bir noktadan da taviz veriyorlar: Çocuklarının geleceğinden. Çocukların erken yaşta çalışmaya başlamaları; yeterli bir eğitim alamamaları; onların fiziksel, psikolojik sağlığına duygusal ve ahlaki gelişimlerine uygun olmayan koşullarda çalışmaları ihmâl, istismar ve sömürü ile birlikte yürümektedir. Bütün bunlar ailenin belirlediği, sınırlarını çizdiği koşullarda değil; toplumsal koşullarda, toplumun gözü önünde ve toplumun katkısıyla gerçekleşmektedir.

Servet Gün, **"yoksulluk döngüsü"** kavramını Oscar Lewis'den aldığı ancak kavramın Lewis'de başaşağı olduğunu belirtir. Yoksulluğun döngüsel olması kuşaktan kuşağa aktarılması olarak algılanmalı. Lewis bu açıklamayı, durumu bir yeme indirgeyip, kabullenmişlik ve kültürel kodlamalarla yaparken; Servet Gün döngüsellik, tarihsel süreçleriyle kapitalist ekonominin işleyiş yasaları ve toplumsal sınıflar arasındaki üretim ilişkileri içinde yakalayarak bu kavramı yeniden ayakları üstüne oturtur. Bizzat sermaye sahibi sınıflar tarafından mülksüzleştirilerek, yoksulluğun acımasızlığı içinde kıvranan aile bireylerinin paylaştığı sıcak bir ev ve yemek değil gene sefalettir. Kentte yaşamak ve yaşama tutunmak ve yoksulluğa direnmek adına artık çocuk bir sokak emekçisidir. Gelecekteki başka bir yoksul ailenin müstakbel kurucusu olacaktırlar.

Yazarın çözümüne gelince, Gün, sınıfsal bakış açısıyla, kullandığı diyalektik yöntemle sorunu üretim ilişkilerinde ve hâkim üretimin tarzının gelişim süreçlerinde ele almasıyla yetişkin emekçilerin kurtuluşu için çözüm neredeyse, çocuk emekçilerin kurtuluşu için de çözümü orada görüyor... Kitap Özgür Üniversite aracılığıyla okura sunulmuştur.

(Bir İK okuru)

Saygı için sendika, intikam için sendika!

Devrimci Demokratik Sendikal Birliğin, kurultayında gündeme aldığı "güvencesiz işçilerin örgütlenmesi" konusunda çalışmaları sürmektedir. Elbette DDSB'nin kendi içinde kolektif bir çalışma örgütlemeye önemli sıkıntılar yaşanmaktadır. Buna karşın DDSB'nin geleneğinden gelen mücadeleci, direnişçi ve ısrarlı çizgi, genlerimize işlenmiş bir özellik olarak faaliyetlerimizde bize güç vermeye devam etmektedir.

DDSB'lilerin içinde yer aldığı ve önderlik etme perspektifiyle yaklaştığı çalışmalarda sınıfla ciddi bağlar kurmanın koşullarının giderek arttığını görmekteyiz. Ekonomik kriz elbette bunda bir nedendir, çalışma şartlarının zorlaşması ve sömürünün yoğunlaşması, işçilerde büyük bir öfkeyi biriktirmektedir. Ancak mesele bununla sınırlı değildir. İşçilerin özörgütünlükleri olan sendikalardeki sarı-bürokrat anlayışın yıkılması, sendikaların yeniden işçilerin evi haline gelmesi ve sistemle barışık değil mücadeleci sınıf sendikacılığı anlayışının hakim hale gelmesi de ciddi bir mücadeleyi şart koşmaktadır. Açık ki işçilerin tabandan gelen gücünü ve desteğini sağlamadan ve bunun için yaratıcı çalışmalar yapmadan başarılı olmamız mümkün değildir.

DDSB uzun süredir kurultaylarında, toplantılarında, eğitim çalışmalarında ve yaz kampında kitle çizgisini sorgulamakta, zaafı yönlerini masaya yatırmakta ve kolektif bir çalışmanın önemine vurgu yapmaktadır. Doğaldır ki bunları bir anda çözmek mümkün değildir. Bunu çözmek, bir yandan kendi içimizde **önemli ve yoldaşça** bir süreç örmeyi gerektirirken öte yandan işçiler-emekçiler arasında özellikle de güvencesiz işçiler arasında yoğun bir çalışmayı şart koşmaktadır. Özcesi çözümümüz pratikte ve sınıf mücadelesi içinde gelişecektir.

Biz de Deri-İş Sendikası bünyesinde mücadele eden DDSB'liler olarak sınıf sendikacılığı ilkelerine daha güçlü şekilde hayat vermek, işçilerin bilinçlenmesi ve örgütlenmesi için çeşitli çalışmaları gündemimize almaktayız. Özellikle **Çorlu'da Yeşil Kundura ve Düzce'de DESA** firmalarında verdiğimiz mücadelenin ilerlemesi ve Tuzla'daki kan kaybını durdurarak eski mücadeleci günlerine uygun bir hattı hakim hale getirmek, kurumsallaşmak ve mücadelemizi yeni alanlara taşımak yakın dönemki hedeflerimiz arasındadır. Bu temelde bazı deneyimlerimizi paylaşmak istiyoruz.

ÇORLU

Çorlu tam bir aşırı sömürü cenneti haline getirilmiştir. İşçiler 550-600 TL arası ücret alıyorlar, ancak onu da genellikle tek seferde alamıyorlar. Gece 11'lere kadar çalışma oldukça yaygın, hafta sonları da genellikle çalışılıyor. İş güvenliği ve sağlığı uygulamaları çok zayıf. Örneğin bir araştırmaya göre Çorlu'daki kanser hastalarının % 80'i deri işçisi. Deri sanayisinin yanından akan derede 20 yıl öncesine kadar balık tutulup yüzülürken şu an dere parlak siyah bir renkte akıyor ve koku da cabası. Üniversitenin araştırmasında derede hiçbir canlı formuna ulaşamadığı belirtiliyor. Deri sanayisinde su yaygın olarak kullanıldığı için **su parası vermek istemeyen firmalar, yeraltı sularını kullanıyorlar ve sonrasında kirleri de bu kuyulara döktükleri için şehrin içme suyunu sağlayan yeraltı kaynakları da zehirleniyor**. Yani Çorlu'daki sermaye sahipleri işçiye de doğaya da düşman ve işçinin temel haklarına kavuşması çevrenin, içtiğimiz suyun, soluduğumuz havanın temizlen-

mesini sağlayacaktır.

Çorlu işçisi yalnızca Trakyalılardan oluşmuyor, Kürt illerinden ve diğer illerden de göç edilmektedir. Dolayısıyla toplantılarımızda Türk, Kürt, Çingene, Alevi, Sünni farklı kesimlerden işçiler bir arada. İşçiler arasında gençler çoğunlukta. Öfkeleri "**intikam için sendikalyız, saygı görmek için sendikalyız**" demelerinden anlaşılabilir. Bir diğer öfke dolu kesim ise kadın işçiler. Toplantılara, çalışmalara en yoğun, en istekli katılanlar arasında kadın işçiler bulunmaktadır. Sendikal bilinçlendirme çalışmalarında sendikadan yanı sıra ayrımcılık karşıtı konuşmalar da yapmakta ve din-dillilliyet ayrımı göz etmeden tüm işçilerin kardeş olduğunu vurgulamaktayız. Bu konuşmalarımıza en olumlu tepki ise doğal olarak Kürt, Çingene, Alevi işçilerden gelmekte.

DÜZCE

Düzce'deki işçilerle Çorlu'dakiler benzer sorunlara sahip. Uzun çalışma saatleri, düşük ücret, işyerinde ayrımcılık ve hakaret çanta üreten DESA işçileri için de metal işçisi Mas Daf işçileri için de geçerli. Buradaki işçiler genellikle muhafazakar ve milliyetçi. Düzce'de sol bir gelenek olmadığı için farklı bir alternatifleri de yok. Dolayısıyla işçiler toplumdaki gerici önyargılarla, eş-dost-akraba tepkisi ile baş etmek zorundalar. İşçilerin hepsi Düzceli ve çoğunun ailesinin fındık tarlaları var. Birçoğu köyde yaşamayı sürdürüyor. Fabrikada çalışmayı sigorta elde etmek için tercih ediyorlar. Bu nedenle işçiler genellikle gençler. Burada da kadın işçiler en tepkili işçiler arasında.

Her iki alanda da çeşitli ortak özellikler var. Bunları sıralamak gerekirse,

* **Her iki alanda da çoğunluk genç işçiler.** Genç işçiler oldukça tepkililer, öğrenmeye açıklar, özellikle mücadele yöntemleri ve yasal haklar üzerine bilgi almak istiyorlar, çeşitli kitle iletişim araçlarıyla bildirir, afiş vb.- yeni tanışıyorlar ve bu nedenle birçok devrimci arkadaşımız için sıradanlaşan bu araçlara hak ettikleri değeri ve önemi veriyorlar. Genç işçilerle ortak bir dil tutturmak, arkadaş olabilmek birçok önyargı ve sorunu aşmamıza sebep olmaktadır.

* **Her iki alanda da kararlılıkları ile en öne çıkan işçiler arasında kadın işçiler bulunmakta.** Bu işçiler türbanlı veya türbansızlar ama ortak özellikleri duydukları tepki. Ancak kadın işçilerin örgütlenmesi de en zorluk çekilen alan. Fabrikada kadın işçilerin yoğunlukta olduğu bölümlerden üye yapmak zor ama ulaşıncı da bir süre sonra örgütlenme hızlı olabiliyor. Zorluk çekmemizde elbette eş, baba baskısı etkili oluyor. **Ama esas olan kadınların sendikacılara da yönelik güven-sizlikleri. Bu da sendikalardaki erkek egemen anlayışın hakimiyetini sorgulamak şart.** Örgütlenmede kadın arkadaşlarımızın daha aktif olması elbette bir çözümdür, daha hızlı sonuçlar üretir ama bir bütün olarak erkek-kadın örgütçülerin kadın sorununa önem veren, kendisindeki erkek egemen anlayışla mücadele eden ve kadın işçilerin özgünlüklerine saygı gösteren bir hat tutturması gerekmektedir.

* **Her iki alanda da din olgusu ön plandadır.** İnançlı işçiler inançlarına gereken saygı ve özeni beklemektedir. Biz de çalışmalarımızda din, dil, milliyet farkı gözetmemek gerektiği üzerinde daha fazla durmaktayız. Yine gerici değer yargılarına, imamların vb. karşı propagandasına da karşı durmaya çalışıyoruz. Haksızlığa karşı çık-

manın dine aykırı olmadığını, imamların da sendikalarının olduğunu vb. örnekliyoruz.

* **Her iki alanda da çalışmalarımıza sendikali işçilerin bir kısmı katılabiliyor.** Toplantılar denetim altında olduğundan birçok işçi deşifre olmama kaygısıyla ve çekincelerle gelmiyor. Genellikle bu sorunları aşmış, aktif sendika çalışması yapan bir kesim çalışmalarda yer alıyor. Bu işçiler artık işten keyfi çıkartılmadıklarını, sendikandan kendilerini sahiplendiğini, hukuki yardımda bulunduğunu, artık zorunlu mesaiye karşı çıkabildiklerini, müdürlerle ve usta başlarıyla tartışabildiklerini, haklarını koruyabildiklerini vb deneyimleriyle yaşarak bilince çıkarmışlar ve her baskıdan sonra sendikali işçinin dik ve onurlu duruşu diğer kararsız işçiler üzerinde olumlu etki yaratmaktadır.

* **İki alanda da bir eyleme katılmanın, bildiri dağıtmanın, konuşma yapmanın değeri çok fazla.** Bunu bu çalışmaya katılan işçilerin yaşadığı heyecandan anlamak mümkün olmaktadır. Her bir karşı saldırı, her bir dedikodu işçilerin öfkelerini bilemekte. Ancak müdahale olmayınca bu tepki diğer işçi arkadaşlara yönelik bir öfke ve güvensizliğe dönüştüğünden eğitimlerimizde bilincin, öncülüğün önemi üzerine durmakta ve sabırla arkadaşlarımızı ikna etmek üzerinde durmaktayız.

* **Her iki alanda da işçilerin mücadelelerinin sadece kendileri için değil çocukları için, diğer örgütsüz binlerce işçi için, çevre için, yaşadığımız kentin yaşanabilir bir kent olması için de mücadele olduğunun üzerinde durmaktayız.** Sendikali işçi, üretimi disiplinli ve kurallı yaptığınan verimli çalışır, daha iyi ücret aldığından ihtiyaçlarını giderir. Bu esnafı olumlu etkiler. Sağlık ve güvenliğe önem verdiği için çevrenin temizliğine de önem verir. Sözleşmesi belli olduğundan gelecek üzerine sağlıklı planlar kurabilir, dayanışmayı hissettiğinden sosyalleşme düzeyi artar, topluma daha bilinçli ve daha geniş bir perspektifle bakmayı öğrenir.

* **Her iki alanda da işçiler arasında deneyimli işçiler de yer almaktadır.** Bunlar genellikle 25-30 yıldır çalışan işinin ehli işçiler. Genellikle eskiden terzilik gibi zanaatkarlık yapmışlar, maddi sorunlardan kaynaklı işçilemişler. Bu nedenle işyerinde hakareti, ayrımcılık vb. konularda çok ciddi tepki duymaktalar ve sendikayı sahiplenmektedirler. Zanaatkarlığın verdiği kültürü konuşma ve davranışlarından anlamak mümkündür.

* İşçi sınıfının yeni geliştiği, yeni endüstrileşen bu alanlarda ülkemizin toplumsal yapısı ve sosyo ekonomik sistemi üzerine de net verilere ulaşmak mümkündür. **Her iki alanda da işçiler kelimenin gerçek anlamıyla işçi özelliği taşımamaktadır.** Birçoğu köy kökenlerini sürdürmektedir. Köylüler ve zanaatkarlar işçileşmektedir. Ancak bu durum bir süre sonra esasa dönüşmemektedir. Kapitalist dönüşüm tamamlanamamaktadır. İngiltere gibi kapitalist ülkelerde görece kısa süre içinde işçileşen köylüler ve zanaatkarlar olgusu, ülkemizde kapitalizmin girişinden bu yana bir türlü aşılamamaktadır. Benzeri şekilde 60'lı yıllarda da ithalata dayalı sanayileşme modeliyle ülkenin kapitalistleştiği, köylülüğün ve küçük üretimin çözüleceği öngörüsü gerçekleşmemiştir ve bugün de aynı konu sürmektedir. Çalışmalarımızda da görmekteyiz ki işini kaybeden, bir şekilde işten ayrılan veya sendikali olduğu için işten atılan ve tazminat alabilen işçiler, fabrikadan çıkınca geri köyüne dönüp köylü olabilmekte veya işini kaybeden bir usta ufak

bir dükkan açıp yeniden zanaatkarlık yapabilmektedir. Yarı-feodal üretim tarzı, bu ara aşamayı aşmamıza engel olmaktadır.

TUZLA

Benzer durum Tuzla'daki deri işçisi için de geçerlidir. Tuzla işçisi de uzun yıllardır şehirde yaşamasına ve sendikali olmasına karşın köyle bağlı kesimindedir. Sendika çalışmalarında halen hemşericilik, mezhepçilik gibi feodal değerler sınıf sendikacılığının önünde engel oluşturmaktadır.

Tuzla'da üye sayısının son yıllarda düşmesi, yeni fabrikalarda örgütlenmenin sağlanamaması hatta başarısız olması, bunun yanı sıra dedikoduculuğun, mezhepçiliğin, hemşericiliğin yaygın olması belirli bir moral bozukluğu yaratmakta, Tuzla'nın direnişçi geleneğinin aşınmasına neden olmaktadır. Ek olarak genç işçilerin yoğun şekilde çalışması, bu işçilerin sendikadan hangi bedellerle kazanılmış bir hak olduğunu bilince çıkaramaması, kimi durumlarda iş disiplini bozma gibi davranışlarla sendikacılığı kötüye kullanma, sendikandan patron karşısındaki gücünü zora sokma gibi tutumlar genel işçilerde de bir rahatsızlık yaratmaktadır. Genel olarak işçilerde eski günlere yönelik bir özlem bulunmakta beraber bir karamsarlık da vardır.

Bizler çalışmalarımızda bu karamsarlığı yıkmak, yine sınıf düşmanı dedikoduculuk, mezhepçilik, hemşericilik gibi burjuvazinin silahlarını bertaraf etmek için çaba göstermekteyiz. Dayanışmayı, sendikadan mücadeleyi, hakları korumak ve geliştirmek için birlik olmayı öne çıkarmaktayız. Ancak Tuzla'da özellikle genç işçiler arasında sınıf bilincini geliştirmek, yine çalışmalarımıza en büyük sempatiyi gösteren Kürt işçilere dair özel çalışmalar yapmamız gereklidir. Bu çalışmalar mücadelemizin yeni nesillerce sürdürülmesi için şarttır. Tuzla'da kadın işçiler oldukça az olmasına karşın kadın işçilerin örgütlenmesi için deri işçilerinin eşlerinin artık eş oluştuktan çıkıp sınıf mücadelesinin aktif bileşenleri haline getirilmesi çalışmaları yapmamız gereklidir ve gündemimizdedir.

Genel hatlarıyla çalışmalarımızdan çıkardığımız bu dersler de güvencesiz işçiler arasında çalışmanın önemini göstermekte, sınıfın gücünü ve öfkelerini hissetmemizi sağlamakta, sınıf içindeki çalışmalarımızda genç işçilerin, kadın işçilerin ve Kürt ulusundan işçilerin çalışmalarımıza daha olumlu yaklaştığını, bu kesimlere örgütlenmede öncelik vermemiz gerektiğini bizlere kanıtlamaktadır.

(Deri işkolundan bir DDSB'li)

Düzce'deki işçilerle Çorlu'dakiler benzer sorunlara sahipler. Uzun çalışma saatleri, düşük ücret, işyerinde ayrımcılık ve hakaret çanta üreten DESA işçileri için de metal işçisi Mas Daf işçileri için de geçerli.

Genç işçiler oldukça tepkililer, öğrenmeye açıklar, özellikle mücadele yöntemleri ve yasal haklar üzerine bilgi almak istiyorlar, çeşitli kitle iletişim araçlarıyla bildirir, afiş vb.- yeni tanışıyorlar ve bu nedenle birçok devrimci arkadaşımıza hak ettikleri değeri ve önemi veriyorlar

Çorlu ve Düzce'de eyleme katılmanın, bildiri dağıtmanın, konuşma yapmanın değeri çok fazla. Bunu bu çalışmaya katılan işçilerin yaşadığı heyecandan anlamak mümkün olmaktadır. Her bir karşı saldırı, her bir dedikodu işçilerin öfkelerini bilemekte.

DDSB'lilerin içinde yer aldığı ve önderlik etme perspektifiyle yaklaştığı çalışmalarda sınıfla ciddi bağlar kurmanın koşullarının giderek arttığını görmekteyiz. Ekonomik kriz elbette bunda bir nedendir, çalışma şartlarının zorlaşması ve sömürünün yoğunlaşması işçilerde büyük bir öfkeyi biriktirmektedir. Ancak mesele bununla sınırlı değildir.

Hasan Gündoğdu yoldaşı unutmayacağız!

Uzun bir süre yakalandığı kanser hastalığı nedeniyle tedavi gören **Hasan Gündoğdu** yoldaş, **24 Eylül** sabahı bütün duyarlılığıyla bağlı olduğu yaşama veda ederek aramızdan ayrıldı. Çok sevdiği çocuklarına, ailesine ve dostlarına bir kez daha başsağlığı diliyor ve acılarını paylaşıyoruz.

Yaşamının son anına kadar umudunu mücadeleden yana koruyan, diri ve coşku dolu bir uzlaşmazlığa sahip olan yoldaş, tarihimizin önemli bir bölümünde kavranın emekçisi ve omuzlayıcısı olmuştur. TEKEK işçisi olarak çalıştığı sigara fabrikasında sendikal faaliyetin, direnişlerin ayrılmaz bir parçası olmuş, emekli olduğunda da yaşamın kıyısına çekilip dinlenmek istememiştir. **Onu daha çok da kuruculuğunu ve uzun dönem başkanlığını yaptığı Gebze Tunceliler Kültür ve Dayanışma Derneği'nden tanıyoruz.** Dersimliler bölgesinde baskı ve saldırılara karşı kendi öz örgütlenmelerini oluşturmaya başladıklarında O da tereddütsüz mücadelenin ortaklaştırılması için elinden geleni yapmaktan, ortaya koymaktan çekinmedi. Derneğin İstanbul'da kurulması

na öncülük eden Süleyman Cihan yoldaşın faaliyet ve örgütlenmenin alanlarından biri olarak işaret ettiği Dersimliler arasındaki çalışma, Hasan yoldaşın da mücadelesinin zemini, adresi oldu.

Hasan Gündoğdu, mücadeleye ve onun ortaya çıkardığı görevlere hiçbir zaman mesafeli yaklaşmadı. Kendisini sadece bulunduğu Dersim derneklerindeki mücadelesiyle sınırlanmadı. Bulunduğu alanda faaliyetimizin örgütlenmesinde sorumluluklar üstlenerek birçok pratiğin örgütlenmesinde de doğrudan rol aldı. Yayınımızın kitlelere ulaştırılmasında A/P propaganda çalışmalarının tamamında faaliyetimizin ihtiyaçları doğrultusunda hareket etmekten geri durmadı. Yeri geldi eylemlerde ileri bir gözücü, kitle eylemlerinde polisle çatışan bir militan ve yaşamı

nın sonuna kadar faşizme karşı kını öfkesi dinmeyen bir faaliyetçi oldu. İlerlemiş yaşına ve amansız hastalığın bünyesini sardığı son anlarına kadar faaliyetimizin durumuna ve sorunlarına karşı kayıtsız kalmayı "başaramamış" ihtiyarımızdı o bizim.

Kendine has mizacı ve her yaştan yoldaşla çalışmakta gösterdiği mütevazı duruşu ve ilişkisi kurmaktaki becerisi, onu sıcak karşılayacak, kapısını açacak ilişkiden yoksun bırakmıyordu. Yaşamını ve kurduğunu bütün ilişkileri kavrayışı ve yeteneği oranında devrime ve örgütüne hizmet eder hale getirmek için çalıştı, emek verdi. İbrahim yoldaşın mezarını ziyaretimiz sırasında gördüğü yetersizliklerimizden yola çıkarak getirdiği eleştiriler ve bir yıl sonrasına kafa yorarak hep birlikte yapacaklarımızı or-

MERSİN ÜNİVERSİTESİ'NDE FAŞİST SALDIRI

Sisteme karşı muhalefetin arttığı tüm okullarda faşist saldırılar da sistemli olarak kendini göstermeye başlıyor, YTÜ'de, KTÜ'de ve diğerlerinde olduğu gibi. Bu saldırıların son örneği de Mersin Üniversitesinde yaşandı.

8 Kasım'da faşistlerin yoğun olduğu Teknik Bilimler Fakültesi'nde okuyan ve Gençlik Muhalefeti üyesi olan **Tayfun Çelik**'i -çoğu öğrenci olmayan yaklaşık 20 kadar faşist- derstekeyen dışarıya çıkarıp bacadan bıçaklamış ve demir çubuklarla dövmüştür. Olaydan sonra faşist grup, kendilerine ait minibüsle 2 öğrenciyi de ederek kaçtı. Olayla ilgili hiçbir soruşturma açılmazken, okul içerisinde kartlı geçiş sisteminin, özel güvenliğin ve onlarca kameranın olmasına rağmen ülkücülerin kimlikleri tespit "edilemedi".

Bu yaşananların ardından üniversitelerdeki artan faşist saldırıları protesto etmek amacıyla 10 Kasım'da bir eylem düzenlendi. Eylem yaklaşık bin kişinin katılımıyla, Fen Edebiyat Fakültesi'nden Cumhuriyet Alanı'na yürüyerek gerçekleşti. Eylemde Kürtçe ve Türkçe pankart açıldı.

(Mersin YDG)

DUMLUPINAR'DA FAŞİST TERÖR

Kütahya Dumlupınar Üniversitesi'nde aylardır okula bizzat polisin desteği ile silahlarla giren Alperen ve Ülkü Ocakları'na bağlı grupların faşist saldırıları sürmektedir. Ekim ayında Kürt öğrenci **Özdemir Örnek**, Alperen ocaklarına bağlı bir grup ve polisler tarafından şehirden uzak bir yere götürülerek darp edilmiştir. Daha sonra kaldığı yurttan ayrılma kararı almış ve yurt çıkışında Özel Güvenlik Birimlerine ait sopalarla bekleyen kalabalık bir grubun ve onlara destek veren Özel Güvenlik Birimlerinin saldırılarına maruz kalmıştır.

Afyon karayolu üzerinde bulunan DPÜ Germiyan Kampüsü'nde günlerdir faşistlerin saldırıları devam ederken 9 Kasım akşamı devrimci ve yurtsever öğrenciler ile faşistler arasında çıkan kavgada bir faşist, aldığı bıçak darbesi sonucu ölmüş, bu olay üzerine 10 kişi gözaltına alınmıştır.

Kütahya ülkü ocakları başkanının açıklaması "**her zaman olduğu gibi yine emniyetle birlikte hareket edeceğiz**" şeklinde olmuştur. Ülkü Ocaklarının bu açıklamasından da anlaşılacağı gibi Kütahya'da Alperen ve Ülkü Ocaklarına bağlı grupların polisle işbirliği içerisinde gerçekleştirildikleri saldırıların devletin ulusal hareketi tasfiye etme çabalarından dolayı devrimci, demokrat ve yurtseverler güçlere karşı artış göstereceği açıktır. (Ankara)

Dicle Üniversitesi'nde muhalefet "Utanç Duvarı"nı küçülttü!

Dicle Üniversitesi'nde fakülteleri birbirinden ayırmak için inşa edilen "**Utanç Duvarı**"nda gelişen tepkiler üzerine değişikliğe gidiliyor.

İki fakülteleri birbirinden ayırmak için yapımına başlanan duvar, öğrencilerin ve Amed'de bulunan demokratik kitle örgütlerinin tepkisini çekmiş, birçok eylemin konusu haline gelmişti. Özellikle öğrencilerin gerçekleştirdikleri eylemlere azgınca saldıran polis, birçok öğrenciyi yaralamış ve gözaltına almıştı. Bu saldırılara karşın öğrencilerin duvara yönelik tepkisi sürdü. Bunun sonucunda üniversite, geri adım atarak; yapılanın bir duvar değil bariyer olduğunu ve boyutlarının 40 cm olacağını açıkladı. Polisin isteği doğrultusunda inşasına başlanan duvarla ilgili **13 Kasım** günü bir açıklama yapan Dicle Üniversitesi Genel Sekreteri Prof. Dr. Sabri Eyigün;

Marmara Üniversitesi'nde bir öğrenci bıçaklandı!

Faşistlerin birçok üniversitede Kürt öğrencilere yönelik saldırıları sürüyor.

Marmara Üniversitesi İletişim Fakültesi'nde 12 Kasım günü sabah saatlerinde faşistler bir Kürt öğrenciyi bıçakladı. **Kütahya Dumlupınar Üniversitesi**'nde faşistlerin saldırıları ile başlayan gerginlik diğer üniversitelere de sıçradı.

Nişantaşı'nda bulunan Marmara Üniversitesi İletişim Fakültesi'nde sabah okula giriş yapan devrimci ve yurtsever öğrenciler faşistlerin satırlı- bıçaklı saldırısına uğradı. Faşistler bir öğrenciyi bacadan bıçakladı. Devrimci ve yurtsever öğrencilerin direnişi ile geri çekilen faşistlerin imdadına çevik kuvvet polisleri yetiştirdi. Polis okula girdi. Üniversite yönetimi ise yaşanan gerginliği gerekçe göstererek sınavları iptal etti. (İstanbul)

BAŞSAĞLIĞI

Yakalandığı kanser hastalığı nedeniyle aramızdan erken bir zamanda ayrılan Ali Güçlü'nün vefatından derin üzüntü duyuyoruz. Çiftçi ve Güçlü ailelerinin acısını paylaşıyoruz.

Okmeydanı Partizan

sendikaların öğrencileri kışkırttığını savundu.

Duvar yapımına ilişkin bir gerekçe gösteren Eyigün, "Amaç, hasta yakınları ile öğrencileri birbirinden ayırmak. Çünkü çoğu zaman hastalar, hastaneleri ve fakülteleri birbirine karıştırıyor. O yüzden bunun önüne geçmek ve öğrencilerimizin özgürlük alanını rahatlatmak için böyle bir duvar inşa ettik" diyerek demagoji yaptı.

Bu iddialara yanıt ise gecikmedi. Diyarbakır Tabip Odası Başkanı **Şemsettin Koç**, üniversitenin hakkaniyet, bilimsellik değil tamamen keyfi ve cemaatçi hiyerarşik bir yapılanma doğrultusunda çalıştığı, bunun da üniversitenin özerkliğine, tarafsızlığına bilimselliğine aykırı bir yaşam sergilediği kanaatine vardıklarını söyledi.

(H. Merkezi)

Saldırıları YÖK merkezli!

Üniversitelerde artan faşist saldırılar Adana'da yapılan bir eylemle protesto edildi.

12 Kasım günü İnönü Parkı'nda biraraya gelen KESK, İHD ve TİHV "**Baskılar bizi yıldıramaz**" yazılı pankart açarak sık sık "**Faşizme karşı omuz omuza**", "**Kahrolsun faşizm, yaşasın halkların kardeşliği**" sloganlarını haykırdı.

Açıklamayı okuyan KESK Şubeler Platformu Döner Sözcüsü **Mehmet Antmen**; İstanbul, Kütahya, Mersin, Konya, Samsun gibi illerde devrimci, demokrat ve yurtsever öğrencilere yönelik saldırıların arttığını, bu saldırıların 12 Eylül faşizminin en önemli kurumlarından olan YÖK'ün bu dönem başında yayınlamış olduğu

"özgürlük ve güvenlik" talimatnamesi ile polisi üniversitelere, ülkeyi de Ortaçağ karanlığına yeniden sokmaya çalıştığını dile getirdi. (H. Merkezi)

Alevilere hakaret eden imam protesto edildi!

Amasya'nın Gümüşhacıköy ilçesindeki bir lisede Din Kültürü ve Ahlak Bilgisi dersine giren mahalle imamı **Şuayip Güllü**'nün sınıfta Alevilere hakaret eden açıklamaları tepkilere neden oldu.

14 Kasım günü **Gümüşhacıköy Cumhuriyet Meydanı**'nda biraraya gelen Alevi dernekleri ve sendikalar imamın bu tavrını protesto etti. Yüzlerce kişinin katıldığı eylemde açıklamayı Eğitim-Sen Gümüşhacıköy Temsilcisi Erdem Eren okudu. Eren, zorunlu din dersi uygulamasının tartışıldığı ve bu uygulamaya son verilmesi talebinin vurgulandığı bir dönemde imam ve müezzinlerin ücretli öğretmen olarak görevlendirilmesinin, zorunlu din dersi uygulamasına karşı çıkışın nedenlerini bir kez daha meşrulaştırdığını, görevlendirilen imamın Anayasa ve Türk Ceza Yasası'na göre suç işlediğini ancak hakkında hiçbir yasal işlem başlatılmadığını söyledi. (Kaynak; Sendika.org)

İŞÇİ KÖYLÜ'DEN

EGEMENLER "ÇÖZÜM"DE DEĞİL, TASFİYEDE ISRARLILAR!

Türk egemen sınıflarının Kürt ulusal sorununu karşısındaki tutumları kimi söylem farklılıklarına rağmen özde değişmemiştir. Tüm pratik adımlar imha ve inkâr siyaseti üzerinde şekillenmektedir. "Kürt realitesini tanıyoruz" söylemiyle başlayan, "Kürt açılımı" ile devam ettirilen sürecin tüm politikalarına bu karşı-devrimci anlayış yön vermektedir. Bunun en son somut örneği KCK davasında yargılanan Kürt siyasetçilerine karşı mahkemenin takındığı tutumdur.

Zira Kürt siyasetçilerin anadilde savunma taleplerinin reddedilmesi kararı sistemin resmi görüşünün somut bir ifadesidir. Nitekim Abdullah Gül "Mahkemede Kürtçe savunma mı olur" söylemiyle bu inkarcı-yok sayıcı karşı devrimci politikanın bekçisi olduğunu ortaya koymuştur. Keza mahkeme tutanaklarında "Kürtçenin bilinmeyen bir dil" olarak yer almasını sağlayan zihniyet "tek millet" ırkçı anlayışla şekillendirilen Kemalist zihniyetin ta kendisidir.

Bu yaklaşımlardan ortaya çıkarılması gereken en önemli sonuç; egemen sınıflar cephesinde Kürt ulusal sorununun "çözümüne" dair ortaya konulan tüm söylemlerin altı boş ve sahte olduğudur. Gerçek olan "**Kürt vardır ama hakları yoktur**".

Kısacası ortada ne "çözümün" dili ne de adımları vardır. Ortada olan ve yapılmaya çalışılan **tasfiye** planlarıdır. Dahası egemen sınıfların çözümden anladıkları, PKK hareketinin gelip teslim olmasıdır. Kimi zamanlar Kürt halkına dönük egemen sınıfların farklı kliklerdeki sözcülerinin kulağa hoş gelen ama hiçbir pratik karşılığı olmayan söylemleri de bu tasfiyeci politikanın bir parçasıdır. Dinamik güçlerdeki militanlığı zayıflatma, hedeflerini daraltmanın en iyi yolu, oyalama, "çözümüne" dönük beklentiler yaratmadır. Mevcut güçlerin hareketsiz kılınması, reformist taleplerin söylemde de olsa gündemde tutulması, ulusal hareketlerin ilerici-devrimci olan yanlarının hançerlenmesi anlamına gelir.

Faşist Kemalist diktatörlük yalnız içte Kürt halkına, devrimcilere, komünistlere karşı devlet terörü sürdürmüyor. O aynı zamanda efendisi emperyalistlerin çıkarlarını korumak için ülke topraklarını bölge halklarına karşı askeri bir üs haline getiriyor. Yani var olanlarla yetinmiyor, emperyalistlerin savaş makinesi olan NATO komutasında "Füze Kalkanı Projesi" hayata geçirilmeye çalışılıyor. NATO'nun işlevi ve bugüne kadar olan icraatlarına baktığımızda bu kanlı savaş örgütüyle bundan sonra nelerin yapılmaya çalışılacağı ortadadır. **Hiç şüphesiz hedef bölge halklarıdır. Korunmaya çalışılan emperyalist çıkarlarıdır.**

Ama emperyalizm uşağı AKP hükümeti yine kamuoyunu aldatmanın peşindedir. Hükümet sözcüleri bu projenin hedef ve amaçları konusunda açıklama yapma yerine, "komuta merkezinin" kendilerinde olması gerektiği tartışmasını yürütüyorlar. Ki bu açıklamalarda gerçeği yansıtmıyor. Yani kamuoyuna yansıyan tartışmalar sorunun esas yanını değil, tali yanını oluşturuyor. Türk egemen sınıflarının efendisi ABD emperyalistleriyle yürüttükleri esas tartışma uşaklığın ekonomik bedelidir. Bu da bir gerçek ki; Irak'ta hedeflerine ulaşmamış, ekonomik anlamda krize girmiş olan ABD emperyalizminin eskiye oranla otoritesi sarsılmıştır. Bu nesnel durum Türk egemen sınıflarına, uşaklık bedelinin çitasını biraz daha yükseletme olanağı sağlıyor.

Füze kalkanı projesine karşı, devrimci-demokratik güçlerle birlikte ortak pratik tutumlar geliştirmek gerekir. Bu soruna yaklaşımı, askeri üslula, emperyalist işgale ve militarist saldırılara karşı mücadele çerçevesinde ele almak en doğru yaklaşımdır. Yukarıda da ifade ettiğimiz gibi, AKP hükümetinin soruna yaklaşımı tam bir iki yüzlülüktür. Görünürde "bağımsız" bir tutum izlediklerini, İran başta olmak üzere bölge ülkelerine karşı hiçbir emperyalist projeye yer almadıkları izlenimini yaratmaya çalışıyorlar. Bu tipik bir burjuva politikasıdır. Üzerinde yükseldiği zemin hile ve aldatmadır. AKP hükümeti özellikle Ortadoğu'ya ilişkin politikalarda tamda bu ikiyüzlü siyaseti yürütüyor.

Diğer yandan burjuva partileri genel seçim havasına girmiş durumdadır. Egemen sınıf klik sözcüleri ezilen emekçi kitleleri aldatmak için yeniden "Aş, İş, Özgürlük" demagojilerine başvurmaya başladılar. Özellikle CHP yeni yönetimiyle bu topraklarda hem çok yönlü baskıya maruz kalan hem de toplumun en dinamik kesimlerini oluşturan Kürtlere, Alevilere, emekçilere dönük yeni aldatıcı silahlarla sarılmasının işaretlerini vermektedir. Emekten yana artan söylemler kimi devrimci değerleri sahiplenme **şovları** önümüzdeki süreçte CHP'nin miting alanlarında nasıl bir rota izleyeceğini göstermektedir. Faşist Türk devletinin kurucuları tarafından kurulan CHP'nin tarihi kanlı bir tarihtir. Bu kanlı tarihin demokratik nitelikli bir solla, solculukla hiçbir bağı olmamıştır. Bu nedenle kimler tarafından dile getirilirse getirilsin, CHP ile "sol" ittifak projesi yeni hayal kırıklıklarının, yıkımların adresi olur. Dolayısıyla çeşitli milliyetlerden emekçi halkımızın CHP gibi faşist partilerden sorunlarının çözümü noktasında herhangi bir beklenti içine girmemesi gerekir. Bugün Kürtlerin, ezilenlerin, emekçilerin görevi CHP'ye kan taşımak değildir. Bilakis her koşulda bu ırkçı-faşist partiden hesap sormaktır.

Demokratik Halk İktidarı İçin

Çi-köylü

BİZ HALKIZ, GELECEK ELLERİMİZDEDİR!

Umur Yayıncılık ve Basım Sn. Ltd. Şti.
Yönetim yeri: Gureba Hüseyin Ağa Mh.
İmam Murat Sk. No: 8/1 Aksaray-Fatih/İs-
tambul Tel: (0212) 521 34 30 Faks: (0212) 621
61 33 Sahibi ve Yazışmaları Müdürü: Çilem
İLİSLAN Baskı: SM Matbaacılık Adres:
Çobançeşme Mh. Sanayi Cad. Altay Sk. No:
10 A Blok Yenibosna Bahçelievler İstanbul
Tel: 0212 654 94 18

BÜROLAR

Kartal: İstasyon Cd. Dörtler Ap. No: 4/2 Tel: (0216) 306 16 02
Ankara: Sağlık 1 Sk. No: 17/19 Çankaya Tel: (0312) 430 67 65
İzmir: 856 Sokak, No: 48/203 Kemeraltı Konak, Tel: (0232) 446 78 07
Malatya: Dabakhane Mh. Turgut Temelli Cd. Barış İşhanı Kat: 3 No: 95
Erzincan: Ordu Cd. Ordu İşhanı Kat: 3 Tel: (0446) 223 67 18
Bursa: Selçuk Hatun Mh. Ünlü Cd. Söğmeç İşsarayı Kat: 2 No: 185 Heykel, Tel: (0224) 224 09 98
Mersin: Silifke Cd. Çavdaroğlu İşhanı Kat: 3 No: 1/8
Avrupa Büro: Weseler Str 93 47169 Duisburg-Almanya Tel: 0049 203 40 60 958 Faks: 0049 203 40 60 959

Genel sendikal kriz ve Belediye-İş'te Demokratik Değişim Hareketi üzerine... Birlik-Mücadele-Zafer!!!

Ülkemizde sendikal hareketin ciddi bir kriz içinde olduğu bilinen bir gerçektir. Günümüzdeki krizin temellerinin 1980 Askeri Faşist Cuntası'nın oluşturduğu düzenlemelerden kaynaklandığı da bir başka ortak kabuldür. Mevcut sendikal hareketin esas olarak sistemin ideolojik ve politik hegemonyasının altında olması, dahası sistemle bütünleşmesi, sınıf ve emekçiler üzerinde sistemin temsilciliğini yapıyor olması mevcut krizi aşamamasının en önemli sebebidir. Bunun sonucundadır ki sendikalar genellikle kamuda örgütlüdür ve özelleştirme ve taşeronlaştırma saldırıları altında giderek kan kaybetmektedir.

Bugün işçi sınıfının ve emekçilerin yaklaşık % 95'i herhangi bir sendikada örgütlü değildir. Sendikalı işçi sayısının bu tablo içinde oldukça küçük bir azınlığı oluşturmasına karşın oranının giderek düşmesi ise tabloyu daha da karanlık bir hale getirmektedir. Krizin bir başka yanı ise mevcut sendikal önderliklerin bu süreci kabullenmeleri ve büyük bir teslimiyet duygusu içinde tasfiyeye karşı çıkmak bir yana kendilerinin de sürece katkı sunmalarındır.

Sendikalı işçilerin önemli bir kısmının kamuda örgütlenmesinin bir diğer sebebi ise özel sektörde örgütlenmenin oldukça zor olmasıdır. Özel sektörde sömürü koşullarının oldukça yüksek olması sendikal örgütlenme talebi karşısında mevcut hali sürdürme çabasıyla sistemin bir bütün olarak seferber olmasına neden olmaktadır. Bir kıvılcımın büyük bir yangın çıkabileceğini tarihsel birikimi ile çok iyi bilen sistem, ufak bir fabrikada az sayıda işçinin dahi sendikal örgütlenme talebini yüksek sesle dillendirmesine tahammül edememekte, jandarmasıyla, valisiyle, dini kurumlarıyla, geleneksel düşünce yapısıyla, patriyarkayla vb. patronun yanında saldırıya yönelmektedir. Özel sektördeki işletmelerin genellikle küçük işletmeler olması ve büyük işletmelerin de işlerini küçük taşeronlara havale etmeleri mevcut yasal sınırlamalarla beraber işçilerin örgütlenmesini daha da güçleştirmektedir.

Söz konusu tablo sistemin işçi sınıfını ve emekçileri bir cendere içinde tutma, sınıfın enerjisini ve mücadele azmini budama ve sınıf mücadelesinin ülkedeki siyasal arenada etkisinin zayıf kalması için özenle ve dikkatle dizayn edilmiştir ve bugüne kadar da genellikle bir başarıya ulaşmıştır. Tüm bu gerçekliğe karşın mücadeleciler bir hat izleyen sendikalar ise türlü baskılarla karşılaşmışlar ve büyük, kitlesel ve kurumsal örgütlenmelere dönüşmeleri için sistemin yoğun baskısına maruz kalmışlardır.

Saldırlar dolu dizgin

Açıkta ki mevcut, sürekliliği sağlanmış baskı ve denetim zorbalığı sınıfın ve emekçilerin sınıfsal mücadelede konusunda büyük potansiyelinin bir sonucudur. Kendi içinde çeşitli özgün sorunları olmakla beraber ezilen milliyet ve inançlardan işçilerle hakim milliyet ve inançlardan işçileri, erkek ve kadın işçileri ve farklı sınıflardan köylü, emekçi, işçi kitlelerini ortak bir hatta toplama ve tüm yönleriyle bütünlüklü bir demokrasi mücadelesini vermek açısından sınıfın belirleyiciliği sistemin sendikal örgütlenmeler üzerinden sınıfı denetimi altına alma isteğini, sendikalar yeterli gelmeyince ise topyekun bir saldırı gerçekleştirmesini zorunlu kılmaktadır.

Söz konusu baskının boyutu dahi sınıfın gücünü anlamada ve geleceğe umutlu bakmada bize yeterince veri vermektedir. Çünkü sınıfın sorunları ve çalışma şartları isyanı şart koşturmaktadır. Çok uzun saatler çalışma işçinin kendisine, ailesine, sosyal çevresine ve topluma zaman ayırmasın, kendisini geliştirmesinin önündeki en büyük engel olmaktadır. İşçiler genellikle anayasal hakları olan sendikalı, güvenceli çalışmadan da yoksundur,

haklarını bilmemekte, hakları için nasıl mücadele edebileceklerinden bihaberdirler. Güvencesiz, kayıt dışı çalışma oldukça yaygındır. İşyerinde baskı, ayrımcılık oldukça fazladır. Özellikle yeni sanayileşen taşra niteliğindeki kentler aşırı sömürü cenneti haline getirilmiştir.

Mevcut gerçeklik dahi sistem açısından yeterli gelmemektedir. Kendi yarattıkları krizi de bahane ederek daha çok kâr ve daha fazla sömürü için çalışmalar sonlanmamaktadır. Ulusal İstihdam Stratejisi gibi projelerle işçilerin insanca bir yaşam sürmesinin önüne daha büyük engeller çıkarılmaktadır. İşçiler ve emekçiler arasında halihazırda azınlık sayılabilecek sayıda emekçinin yararlandığı, kazanılmış haklara da göz dikilmektedir. Toplu sözleşmelerde sıfır zam dayatılmakta, kıdem tazminatına göz dikilmekte, kamu başta olmak üzere çeşitli haklardan yararlanan işçi ve emekçilerin mücadelesinde sonucunda elde ettikleri haklar da bilfiil yok edilmektedir.

Bu saldırıların bir yanı çeşitli yasal düzenlemelerle ve toplu sözleşme süreçleriyle hakların gasp edilmesiyken bir diğer yanı ise uzun vadeye yayılan bu saldırıların etkisini de güçlendiren kamuda ve sendikalı işyerlerinde çalışmanın örgütlenişinde değişime gidilmesi ve üretimin önemli bir kısmının taşeronlara devredilmesidir. Büyük fabrikalar, belediyeler, hastaneler ve diğer birçok alanda yüz binlerce işçi kadrolu işçilerle yanyana ancak o işçilerden daha düşük ücretle, daha uzun saatler ve herhangi bir haktan yararlanmadan çalıştırılmaktadır ve içinden geçtiğimiz süreçte bu işyerlerinde güvencesiz çalışanlar güvenceli çalışanların sayısını da solumuştur.

Sendikal krizin aılması için...

Bu tablo içinde sınıf mücadelesinde sınıfın yanında olanlar için yoğun ve ortak bir mücadele şarttır. Güvenceli işçilerle güvencesiz işçinin, kadroluyla taşeron işçisinin bir araya gelmesi, aynı bölgelerde mücadele eden farklı sendikaların ortak mücadele vermesi sürecin tersine çevrilmesi için atılabilecek ilk somut adımlardır. Ancak bunların yanı sıra esas olarak işçilerin öz örgütlenmeleri olan, işçilerin ekonomik, demokratik hak ve talepleri için mücadele eden sendikaların yeniden işçilerin evi haline dönüşmesi, sistem yanlısı, statükocu, bürokratik sendikal önderliklerin saf dışı edilmesi için ciddi bir mücadeleye ihtiyaç vardır. **Mevcut abluka içinde sınıfın nefes alabileceği alanların açılması ve kendi taleplerini yüksek sesle seslendirirken ülke genelindeki demokrasi mücadelesinin etkin bir parçası olabilmesi için ilk elden yapılması gereken sendikal krizin aşılması, bunun için de sendikaların gerçek işlevlerine kavuşması için mücadele etmektir.**

Bunu sendikalarda gerçekleştirmenin, sendikaların yüzünü örgütsüz % 95'e dönmesi açısından en temel konu işçilerin tabandan gelen gücünü açığa çıkaracak yollar bulabilmektir. İşçiler sendikalarını sahiplenmeleri, sendikal krizin mevcut önderlik yapısından kaynaklandığını anladıkları ve değişim için mücadelenin mümkün olduğunu, haklarını korumanın ve geliştirmenin en etkili yolunun bu haklara sahip olmayan, henüz sendikasıız işçilerle birleşmekten geçtiğini, güçlü ve kitlesel bir sendika ile işçilerin kazanımlara sahip olacağını fark etmeleriyle bu değişimin gerçekleşmesi mümkün olacaktır. Sendikalara çöreklenen bürokratik, sistem yanlısı, teslimiyetçi sendikal anlayış ancak işçinin tabandan gelen gücünü açığa çıkararak, işçilerin sahiplendiği değişim hareketleriyle

tuzla buz olabilir. İşçinin tabandan gelen gücünün, örgütlenmesinin önündeki tüm engel ve eksiklere karşın nasıl büyük etkiler yaratabildiğini TEKEL işçilerinin direnişinden net şekilde görebilmek mümkündür.

Yakın dönemde Tekel'in yanı sıra sendikalı olmak için **Düzce**'de, **Çorlu**'da, **Antep**'te, **Gebze**'de ve diğer birçok bölgede patlak veren direnişler ve mücadeleler işçiler hareketine geçtiğinde ve doğru bir önderlikle beraber ele alındığında ciddi kazanımların elde edilebileceğini örneklemektedir.

Neden de i im?

İşte bu gerçeklik içinde Belediye-İş Genel Kurulu öncesinde oluşan **Demokratik Değişim Hareketi** söz konusu krize son vermek, statükocu-bürokratik yönetimi değiştirmek için oluşan bir hareket olarak öne çıkmaktadır. Türkiye'de gıda ile beraber en hızlı gelişen sektör olan hizmet sektöründe faaliyet gösteren ve 200 bini aşkın işçinin çalıştığı bu alan, taşeron çalışmanın oldukça yaygınlaştığı ve kadrolu işçilerle kadrosuz-güvencesiz-taşeron işçiler arasında hak ve ücret açısından eşitsizliğin giderek arttığı, bu gelişim içinde kadrolu-sendikalı işçilerin sayısının giderek azaldığı bir alandır. Bu durum öyle bir hal almıştır ki belediyeler artık Gürcistan, Ermenistan, Bulgaristan gibi Kafkaslardan, Balkanlardan ve Doğu Avrupa'dan işçi getirecek sömürü oranlarını artırmının derdine düşmüştür. Bu alan topluma hizmet veren, kamusal bir alan olduğu için güvencesiz çalışmanın yaygınlaşması halkın yararlandığı hizmetlerin kalitesinin düşmesine ve yeni sosyal sorunların artmasına da sebep olacağından yalnızca çalışanları değil hizmetten yararlanan tüm topluma da ilgilendirmektedir. Bu anla-

mıyla Belediye-İş'te esen rüzgar sendikaların büyüklüğü sebebiyle sendikal hareketi, aynı zamanda işçi sınıfının genel mücadelesini ve toplumun sorunlarının bir kısmını ciddi boyutta etkileme potansiyeline sahiptir. Bu anlamda önemsenmesi gereken bir harekettir.

Bu hareketin, genel kurul öncesinde işçinin desteğini almak için yalnızca iktidar kaygısıyla hareket eden sendikacıların beylik ve inandırıcılıktan uzak bir hareketi olarak görmek talihsiz ve cahilce bir tutumdur, aynı zamanda sınıftan uzaklığın delilidir ve sınıf adına keskin konuşmalar yaparken sınıfa ihanet eden mevcut yönetime nesnel olarak destek sunma aymazlığıdır.

Birincisi mevcut statükocu yönetimin baskıcı yönü ve muhalefeti sindirme çabası bilinen bir gerçektir. Kendisine yönelik ciddi bir tepki olmasına karşın yalnızca 8 şubenin açıklanan isyan etmesi geri kalanların ve buralardaki delegelerin mevcut yönetimin yanında olduğu anlamına gelmemektedir; bu, korku ve baskının bir ürünüdür. Bu 8 şube içinde İstanbul şubelerinin öne çıkmasının sebebi ve tek dayanacağı işçilerden aldıkları güçtür. İstanbul şubeleri Belediye-İş içinde, hatta hizmet sektöründe çalışan tüm sendikalar içinde en aktif olan ve hem işçilerin haklarını savunması hem

de sınıfın ve toplumun diğer sorunlarına duyarlılığı ile diğer sendikalardan ayrılmaktadır. (Burada elbette mükemmel bir durum değil bir kıyas söz konusudur.) Belediye-İş İstanbul şubeleri 1 Mayıs başta olmak üzere eylemlere en kitlesel ve coşkulu katılan şubelerdir. Belediye işçilerinin mücadele tarihi açısından önemli mücadelelere imza atmıştır. Örneğin **2 No'lu şubenin Esenyurt'ta gerçekleştirdiği direniş 300 güne yakın sürerek tarihin en uzun belediye direnişleri içinde yer almayı başarmış ve kazanımla sonuçlanmıştır.** 2 No'lu Şubenin bu mücadele boyunca işçilerin yanında olması, belediye başkanının, çetelerinin, polislin saldırılarına karşı direndiği, meseleyi bir yargı süreci olarak ele almayıp Esenyurt'taki diğer toplumsal kesimlerle ve ilericilerle kamuoyuyla ortak hareket ettiği ve baskarıya bu sayede vardığı yok sayılabilir mi? **İtfaiye işçilerinin taşeronlara karşı mücadelesinin ülke gündemine girmesinde sendikaların çabası reddedilebilir mi?** En son Ağustos ve Eylül aylarında İstanbul Büyükşehir Belediyesi ile yapılan toplu sözleşmelerde talep edilen ücret artışı, işverence kabul edildiği halde grev kararı alan ve bu sayede ilk kez taşeron işçilerin ve kapsam dışı çalışanların sendikal olma hakkını kazanan ve bu doğrultuda büyük eylemler gerçekleştiren, bir önceki seneki TİS sürecinde polis saldırısına karşın büyük bir eylem düzenleyen İstanbul şubelerindeki ilericiler-demokrat-devrimci sendikacıların payı inkar edilebilir mi? Dolayısıyla bu hareketin sözcülüğünü yapan

sendikacılar elbette eleştirilebilir ancak bu sendikacılar içinde mücadele eden, sınıftan emekten yana tutum sergileyenler emek vermektedir ve önemli bir deneye sahiptirler.

İkincisi bu hareket genel kuruldan hemen önce oluşmuş bir hareket değildir. Tam aksine genel kurul bu

hareket örgütlenmesinin diye oldukça erkene alınmıştır. Yönetime karşı isyan Eylül ayında Kuşadası'nda gerçekleşen toplantıda mevcut başkanın irade istemesiyle başlamış, gelişmiştir. Yönetime muhalif olanlar zaten uzun yıllardır eleştirilerini açıklan ifade eden, bilinen sendikacılarıdır. Söz konusu tepkinin destek toplamasıdır ki genel yönetime karar değiştirmiş ve genel kurul mayıstan 27-28 Kasım'a alınmıştır.

Üçüncüsü Demokratik Değişim Hareketi'nin toplantı ve duyurularında işçilerin açık desteği ortadadır. Temsilci ve işçi toplantılarında işçinin katılımı, coşkusu belirgindir. Muhalefete yönelik ekonomik yaptırıma karşın işçilerin maddi destek toplamalarından somut nasıl bir karşılık olabilir?

Nasil de i im?

Bir diğer yön ise Hareketteki ilericiler sendikacıların çalışma tarzıdır. Mevcut yönetim parayla, baskıyla, tehditle delege desteğini korumaya çalışırken Demokratik Değişim Hareketi il il, delege delege, üye üye gezmekte, fikirlerinin propagandasını yapmakta, tabana seslenmektedir. **Gücünü şube başkanlarından değil delegelerden ve işçilerden almaktadır.** Delegeleri ve şube yönetimlerini ikna

etmek için sadece bire bir görüşmemekte, alt delegelerle ve işçilerle toplantılar almakta ve tabandan baskı örgütlenmektedir. Örgütlenmek istediği halde reddedilen **İzmir taşeron işçileri**, bu hareket için çalışmaktadır. Mevcut yönetime tepki duyarak istifa kararı alan 100'ü aşkın işçi, bu hareketin öncüleridir sayesinde ki istifa etmeyip mücadeleye karar almıştır. Bu nedenle ki muhalefetin tü-

züksel hakkı olan delegelerle görüşme engellenmeye çalışılmakta, Muğla'da olduğu gibi kaba şiddetle tehdit edilmekte, diğer yerlerde olduğu gibi takip edilmekte, işçiler ve delegeler korkutulmakta, korku imparatorluğu güçlendirilmektedir. DDH'nin öncüsü olan sendikacılar kendi şubelerinde tam desteğe sahip olmakla yetinmeyip il il, delege delege görüşürken, işçilerle toplantılar alırken neler anlatmaktadır? Söylenimleri, iddiaları bürokratik sendikacılığa karşı büyük tehditler içermektedir. Sözler açıktır, kitle önünde verilmektedir. Örneğin taşeron işçiler örgütlenecek denilmektedir. Sendikaların yüzünün örgütsüz kitlelere döneceği ifade edilmektedir. Sendikaların mali politikaları şeffaf olacak, aylık olarak ilan edilecek, sendika gelirlerinin % 25'i işçilerin örgütlenmesi ve eğitimi için harcanacak, yöneticilerin maaşı 15-20 bin lira değil işçi ücretinin 3.5 katından fazla olamayacak denilmektedir. Eğitim politikasının değişeceği, tüm işçilere sunulmuş temel eğitim verilacağı ilan edilmektedir. Toplusözleşme süreçlerinde farklı şehirlerdeki işçilerin ortak mücadele edeceği, ülke genelindeki demokrasi mücadelesinin aktif bir parçası olunacağı açıklanmaktadır. Sendika çalışanlarının ak-raba-hemşeri ilişkileri ile değil, sınıfa bağlılığı ve niteliği ile seçileceği, sendikaların holding olarak işletilmeyeceği öne sürülmektedir.

Bu ve benzeri iddialar ve sözler ilericiler, demokratik düşünce ve taleplerdir. Kamuoyu önünde, işçinin önünde verilmekte, işçiyen sendikası sahiplenmesi, kendilerini denetlemesi çağrısında bulunmaktadır. İşçilerin coşkusu ve desteği ile 1 aylık gibi kısa bir kampanya süreciyle önemli bir kitleye ulaşılmaktadır.

DDH önemli ve ilericiler talepleri öne sürmekte, ilericiler demokrat ve devrimci işçi ve sendikacıların omuzlarında yükselmektedir. Her görüşten işçinin desteğini alabilmesi, CHP'ye, AKP'ye, MHP'ye oy veren işçilerin de desteklerini sunması mevcut gidışatın kötülüğünden kaynaklıdır. Taban hareketi olmak da zaten farklı görüşlerden, inançlardan, milliyetlerden işçilerin desteğini hissedebilmektedir. Hareketin kendisini şube başkanları ile sınırlamak yerine tabana gitmesi ve yüzlerce işçiye bu fikirleri anlatması değerli bir çalışmadır.

Açıkta ki genel kurul tarihinden yalnızca 1 ay önce ilan edilmesine karşın güçlü bir muhalefetin oluşması söylemlerindeki haklılık-tan, yılların verdiği mücadele deneyiminden ve muhalif duruştan kaynaklanmaktadır. Mevcut yönetim ekonomik ve politik açıdan güçlüdür, sistemin desteğine sahiptir, korku-tehdit-baskı ile varlığını sürdürmeye, dedikodular yayarak (MHP'li işçiyen bunlar terörist, CHP'li işçiyen AKP'den destek alıyorlar demek gibi) güvensizleştirmeye çalışmaktadır. Muhalif hareket doğru fikirlerle sahip olmasına karşın zamanı az, imkanları kısıtlıdır. Muhalif hareketlerin sancısı olarak farklı görüşlerden işçileri bir araya getirmektedir ancak bu belirli zafiyetleri de doğurmakta, iç mücadeleyi şart koşturmaktadır. Ancak bu mücadelenin doğasında olan bir durumdur.

Bugün işçi hareketine yüzünü dönen, güvencesizleri örgütlemeye sözünü veren, bürokrasiye savaş açan ve bürokrasinin en büyük kaynağı olan mali imkanları işçiyen açma, demokrasiye işletme sözünü veren Değişim Hareketi zor bir yola çıkmıştır. DDSB'liler dahil çok sayıda işçinin yoğun ve fedakarca emeği ile yürümektedir. Bu nedenle desteklenmeli, deneyimleri incelenmelidir.